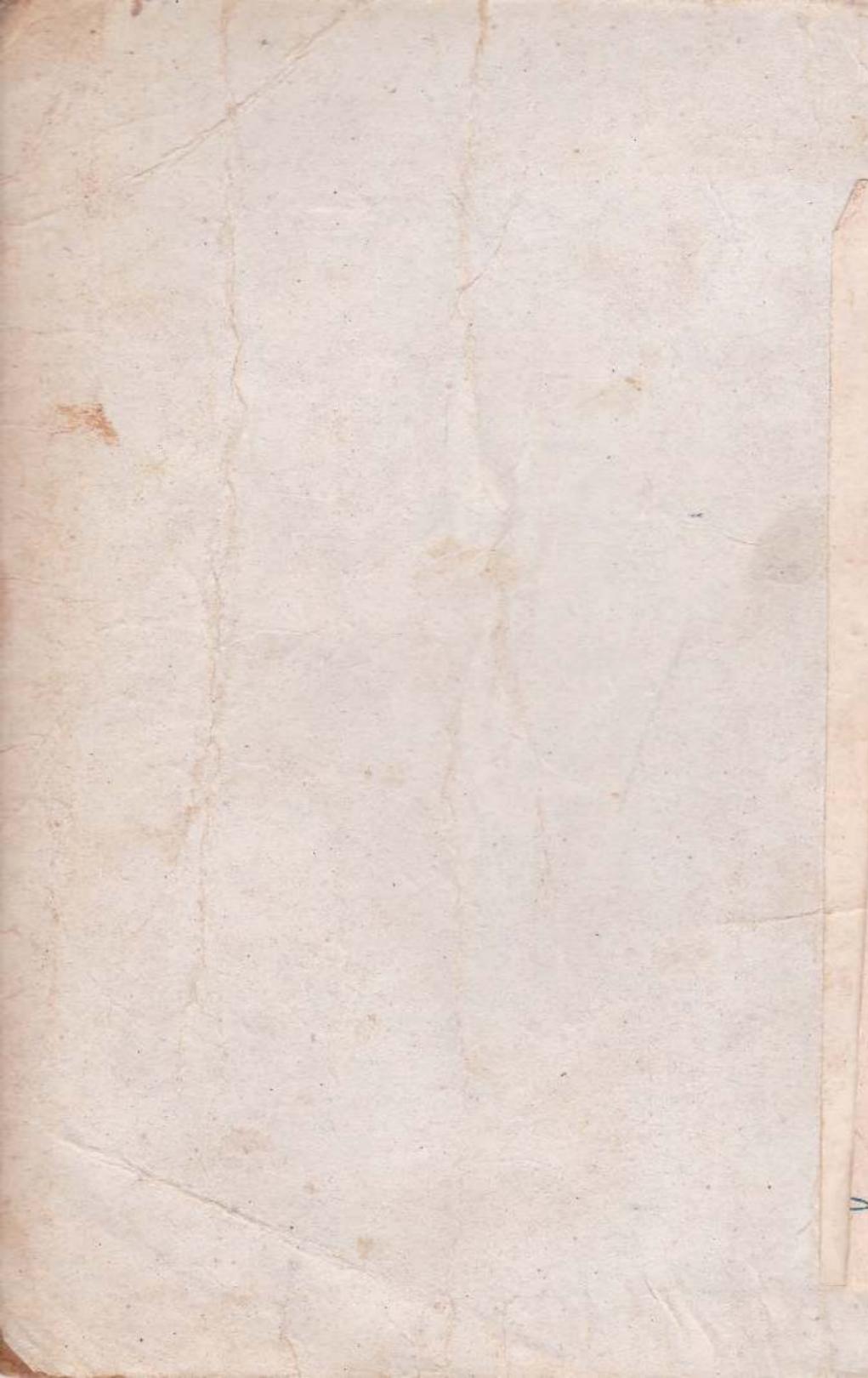

காலை ஆர்த்தாமா

அந்தாமா அத்தாமா

பா. திருத்தி

11. போன்றை

காட்டில் ஒரு வாரம்

அநு-ஸ்வ. நாகராஜன்

(2) முறைப்பேர்

நூல் : காட்டில் ஒரு வாரம் (சிறுவர் வன நலீனம்)

வெளியீடு : வைரமான் (05)

மயிலிட்டி தெற்கு
தெல்லிப்பழை, இலங்கை

ஆக்கியோன் : நாகராஜன், அனு. வை.

அச்சு-(நூல்) : அம்மா பிறின்டிங் வேர்க்ஸ், இணுவில்
மேலுறை : கலைமகன் பிறின்ரேகிராஸ், யாழ்ப்பாணம்

புனித வளவன் கத்தோலிக்க அச்சகம்
யாழ்ப்பாணம்

ஓவியம் : இராசையா, ஆ., அச்சுவேலி

முதற்பதிப்பு : நவம்பர் 23, 1988

உரிமை : பதிவு செய்யப்பட்டது

விலை : பரிசு (நூலக)ப் பதிப்பு - ரூ. 50/-

40 - சிறப்புப் பதிப்பு - ரூ. 40/-

30/- சாதாரண பதிப்பு - ரூ. 30/-

BIBLIOGRAPHICAL DATA

TITLE : 'Kaaddil Oru Vaaram' (a week in the jungle)

LANGUAGE : Tamil

SUBJECT : Childrens' Jungle Novel

AUTHOR : Nagarajan, Anu. Vy.

(C) & PUBLISHER : 'Vyramaan Veliyeedu' - Myliddy South,
Tellippalai, Sri Lanka.

PUBLICATION : No. 5

SIZE : $\frac{1}{8}$ Crown

PAGES : 135 + 15 = 150

PAPER : News Print & White Print

COVER : Imported - Coated Book - Board 28 lbs

: Jacket : on Art Paper Laminated & Varnished

PRINTERS : (Book) - Amma Printing Works, Inuvil
(Cover) - Camera Processing for Off - set at
Kalaimagal Printograph, Jaffna

Printed at St. Joseph's Catholic Press, Jaffna.

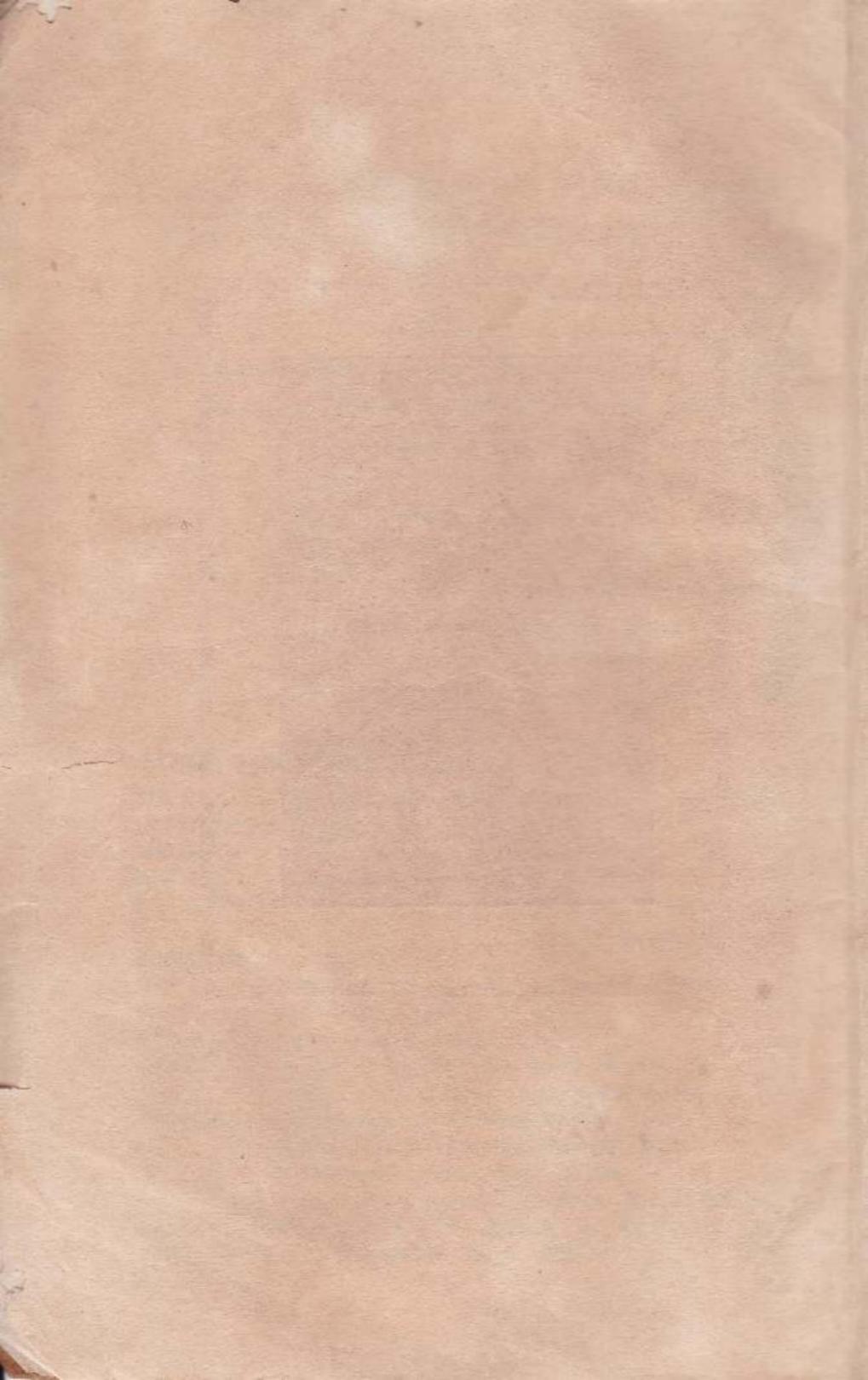
ILLUSTRATIONS & COVER ART : Rasiah, A., Atchuveley

FIRST EDITION : November 23rd, 1988

எங்க அன்னைக்கு

காணிக்கை

கவரமான் உரை

தமிழ் மொழியில், சிறுவர் இலக்கியத் துறை-எனைய இலக்கியத் துறைகள் வளர்ந்த அளவுக்கு வளரவில்லை. மேலை நாடுகளில், குறிப்பாக ஆங்கில - உருஷிய-சின மொழி பேசும் நாடுகளில் இத்துறை நானும் பொழுதும் அபரியிதமாக வளருகிறது. அந்நாட்டுப் படைப்பாளிகள் இத்துறையில், தமது படைப்புகளைப் பல்வகைப்பட்ட ஊடகங்கள் ஊடாகச் சிறந்த - நவீன உத்திகளைக் கையாண்டு வழங்கி வருகிறார்கள்.

நமது நாட்டில், ‘குழந்தைப் பாடல்’ - ‘பிள்ளைப் பாட்டு’ - ‘பாப்பாப்பா’ தான், சிறுவர் இலக்கியமாக இருக்கிறது. சிறுவருக்கான கட்டுரை - கதை - நாடகம் - துணுக்கு - சித்திரம் - ஒவியம் போன்ற ஊடகங்கள் அவ்வளவுக்கு வளர்ந்ததாக இல்லை. இருப்பவை கூட, சிறுவர் உளங் கவருவனவாக இல்லை; அவை சிறுவரின் வாசிப்புத் திறனை வளர்க்கும் இலக்கியங்களாகவும் இல்லை; சிறுவரது பருவத்துக்கும், வயதுக்கும் ஏற்றவையாக இருக்கின்றனவோ என்றால்; அது தானும் இல்லை.

எனவேதான், இத்துறை எம்மத்தியில் ‘வளரவில்லை; சிந்திக்கப்படுவதில்லை’ எனக் கூறுகிறோம். அதற்காகவே, எமது படைப்பாளிகள் இத்துறையில் - நாளைய வாசகர் கூட்டத்தை உருப்படுத்த, முழு மூச்சடன் செயற்பட வேண்டுமென விரும்புகிறோம்.

இந்த விடயத்தில், இன்னுமொரு விடயத்தையும் நாம் மனங் கொள்ளவும், வேண்டியிருக்கிறது. ‘கஞ்சிக்குப் பயறு போட்டது’ போல், எம்மத்தியில் - குறிப்பாக ஈழத்தில், சிறுவர் இலக்கியப் படைப்பாளிகள் சிலர் இருக்கிறார்கள் என்பதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. நல்ல படைப்புகளை இவர்களால் நிச்சயமாகப் படைக்க முடியும்; நல்ல நவீன உத்திகளை இவர்களாலும் கையாள முடியும். ஆனால், இவர்களை இனங்கண்டு ‘தூக்கிவிட’ இலக்கியப் புரவலர்கள் இல்லை; நல்ல பிரசரிப்பாளர்கள் இல்லை; நல்ல நிதி வளமும் இல்லை.

இந்திலையில்-

எமது ‘வெரமான்’ தனது ஐந்தாவது (05) வெளியீடாக, ‘காட்டில் ஒரு வாரம்’ என்ற இந்தச் சிறுவர் - வன நவீனத்தை வெளியிடுகிறது. அதிலும், நாட்டின் இன்றைய நெருக்கடியான நிலையில் இந்நாலை வெளியிடுகிறது. இது, ஒரு நீண்ட கால முயற்சி.

இதன், சொல் - பொருள் - எழுத்து - பக்கம் - படம் - அமைப்பு யாவும் சிறுவரை மனதிற் கொண்டு சிந்திக்கப் பட்டிருக்கின்றன. செலவையுஞ் சிரமத்தையுஞ் ஒரு பொருட்டாகக் கொள்ளாது, ‘நல்ல ஒரு சிறுவர் படைப்பை வெளியிட்டோம்’ என்ற திருப்திக்காக இதனை வெளியிடுகிறோம். அத்துடன், ‘ஒரு பருவத்துக் குரிய சிறுவர் இலக்கியம் இப்படித்தான் அமைய வேண்டும்’ என்ற நோக்கை முன் வைத்தும் இதனை வெளியிடுகிறோம்.

இப் பணிக்கு, முத்த எழுத்தாளரும் சிறுவர் இலக்கியத் துறையில் - 'இலைமறை காயென' விளங்கு பவரும், நீண்ட காலமாக சிறுவர் கல்வியில் ஓர் ஆசிரியராகவும், அதிபராகவும் இருந்து அமைதியாகப் பணி புரிபவருமான திரு. அனு. வை. நாகராஜனின் படைப்பைப் பயன் கொள்கிறோம். இதனை வெளியிட அநுமதித்த ஆசிரியருக்குச் சிறுவர் உலகத்தோடு நாமும் நன்றி நவிலகிறோம்.

மேலும் அச்சுப் பதிப்பில் அயராது உதவிய 'அம்மா' அச்சகத்தாருக்கும்; கருத்துள்ள அழகிய வண்ண ஒவியங்களை வரைந்து உதவிய ஒவியக் கலைஞர், திரு. ஆ. இராசையா அவர்களுக்கும்; 'ஓவ்செற் பிறின்ரோகிராவ்' பணியில் உதவிய, 'தவம்' அவர்களுக்கும், மேலுறை அச்ச வேலை களில் உதவிய 'மூஸ்லீ' அழுத்தகம், திரு. மா. குலமணி, யாழ். புனிதவளவன் கத்தோலிக்க அச்சகம் என்போருக்கும் 'வைரமான்' என்றும் நன்றி பாராட்டி மகிழ்ச்சிறது.

அ. வெ. நாகராஜனின்

காட்டில்

ஓரு

வாரம்

எனும்

இச்

சிறுவர்

வன நவீனத்துக்கு,

முதல் அரங்கமைத்து

அறிமுகஞ் செய்யும்

யாழ். இலக்கிய வட்டத்துக்கு

நன்றி

நவீனரு மகிழ்ச்சிரேம் !

தெல்லிப்பழை

23:11-88

என்னுரை

நீண்ட காலமாக, மாணவர் உலகத்துடனுள் சிறுவர் இலக்கியங்களுடனும் ஓரளவு நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு எனக்கிருக்கிறது. அதன் பேரில், சிறுவர் தமது வாசிப்புக்கு எதை விரும்புகிறார்கள் என்பதை மட்டு மல்லாது; எது எது அவர்தம் அறிவையும், ஆற்றலையும் விருத்தி செய்ய உதவும் என்பதையும் அறிவேன்.

அறுபதுகளில், ‘வீரகேசரி’ இதழில் யான் எழுதிய ‘தொல்குடி மாந்தர்’ என்ற தொடர் கட்டுரையும் (படங்களுடன்); ‘மாணவர் நல்லுரைக் கோவை’ யும் சிறுவருக்கெனப் படைக்கப்பெற்ற நல்ல சுறுலங்களாக இருந்தன. இவை, சிறுவர் மத்தியில் நல்ல வரவேற்றபைப் பெற்றன. ‘மாணவர் நல்லுரைக் கோவை’, நாலுருவில் வெளிவந்து, எல்லாப் பிரதிகளும் விற்பனையாகின. அதனைத் தொடர்ந்து, சிறுவர் மனங்கவரும் படைப்புகள் சிலவற்றை, அவ்வப்போது யான் எழுதிய போதிலும் - அவை சிறுவரைச் சென்றடையக் கால -- தேச -- வர்த்தமானங்கள் சரியாக இடந் தரவில்லை.

இங்கு —

‘காட்டில் ஒரு வாரம்’ என்ற, இந்த – சிறுவரின் காட்டு நவீனக் கதை (Childrens’ Jungle Novel), நம் மன்னின் ஒரு பரலாக உள்ளது. இது, பன்னிரண்டு - பதினாறு வயதுக்குட்பட்ட சிறுவர் - சிறுமியரின் உளவியற் கோட்பாட்டுக்கேற்ப - ஆய்வுக்கம், பின்பற்றலுக்கம், வீரதீரச் சாகசச் செயலுக்கம் (Adventurous Instinct) போன்ற இயல்புக்கங்களை முன்வைத்து எழுதப்பெற்ற ஒரு கதையாகும்.

இதனை, நாலுருப் பெற முன் - குறிப்பிட்ட வயதுக் குட்பட்ட இரண்டொரு சிறுர்களிடங் கொடுத்து, அவர்களது அபிப்பிராயங்களைப் பெற விழைந்தேன். அதன்படி, செல்வன் கனக. பிரபா (வயது 15-கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி உயர் வகுப்பு மாணவன்), செல்வன் உமா. சமுகன் (வயது 15-தெல்லிப்பல்லூராக்காஜனாக்கல்லூரி பதினேராம் ஆண்டு மாணவன்) ஆகியோர் கூறிய கருத்துக்களும்; செல்வி சி. ஜெயலக்கமி, செல்வி மா. சித்தரங்கிணி (காங்கேசன்துறை நடேஸ்வராக்கல்லூரி உயர் வகுப்பு மாணவிகள்) என்போர் தெரிவித்த திறனாய்வுகளும் எனது இந்தாலுக்குச் சிறந்த அணிந்துரை களாகக் கிடைக்கப்பெற்றன.

அவற்றுள் —

“...முள்ளிக் காட்டுக்குச் செல்லும் வழியில் காட்டின் வர்ணனையை, ஆசிரியர் எழுதியிருப்பது மிகச் சிறப்பானதொன்றாகும். அதன்மூலம், நாமும் ‘ஹஞ்சர்’ கந்தசாமி, கமல், கமலியுடன் முள்ளிக் காட்டுக்குப் போவது போன்ற பிரமமயை உணர்கிறோம்...”

“...குணபால அங்கிள் அவர்களின் சிங்களத் தமிழினைக் கதையின் ஆசிரியர் சுவைபட எழுதி இருக்கிறார்...”

“...மனி எனும் விசித்திரமான மனிதனைக் கதாசிரியர் அளித்ததன் மூலம், கதையின் அழகுக்கும் சுவைக்கும் மெருகூட்டுகிறார்...”

“...மனியின் சோகக் கதையினைக் கேட்டு, கமலும், கமலீயும் மட்டும் அழவில்லை; நானுந்தான் அழுதேன். அவ்வவைக் காட்சியை வாசித்ததும் என் கண்ணில் நீர் கசிந்தது...”

என, செல்வன் பிரபா என் கதைக்கு அணிந்துரை வழங்கியிருக்கிறார்கள்.

செல்வன் சமூகன் தனது கருத்தில் —

“...‘சிறுவர்கள் வீரதீர் சாகஸ்களை விரும்பு வார்கள். இவர்களின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்ய மேல் நாடுகளில் ஆங்கப்பட்ட சிறுவருக்கான சாகஸ்க் கதைகள் ஏராளம். ‘ஹாடி பேரய்ஸ்’, ‘ஃபேயேஸ்’⁽⁵⁾ போன்ற சிறுவர் சாகஸ்க் கதைகளை யார்ப்பானத்துச் சிறுவர்கள் கூட விழுந்து விழுந்து படிக்கிறார்கள். இந்த வகையில், ‘காட்டில் ஒரு வாரம்’ அமைந்திருக்கிறது...”

“...கதையோடு வரும் காட்டு வருணைகள் நன்றாக இருக்கின்றன. சம்பவங்களின் போக்கு நன்றாக இருக்கிறது...”

“...இவ்வெழுந்தாளர், இதுபோல் மேலும் பல கதைகளை எம்போன்ற சிறுவர்களுக்கு அளிக்க வேண்டும்...”

“...பிரபல எழுத்தாளர்கள் பலர் செய்வதுபோல் இவரும், இதே கமலீயும், கமலீயையும் ‘ஹீராக்களாக’ வைத்து, தொடர்ந்து பல கதைகளை எழுதினால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும்...”

“இந்தக் கதை, சிறுவர்களாகிய எம்மத்தியில் மிதுந்த வரவேற்றப்பட பெறும் என்பதில் எதுவித சந்தேகமும் இல்லை—”

என்று கூறுகிறார்.

அதேபோல், செல்வி ஜெயலக்கமி —

“.....இக் கதையை வாசிக்கும் போது, விறு விறுப்பும், இடையிடையே காட்டிற் கானும் விலங்கு களும் அவற்றின் நிலைப்பாடுகளும், எங்களை மேல் சிலிர்க்க வைக்கின்றன.....”

என்றும்:

செல்வி, சித்தரஞ்சினி —

“மோகணை, மனி பிடிக்கும் போது — அவன் “ம்மா ம்மா.....” எனக் கதறுவதும், அத்தனை காலமும் தம் இனத்தில் ஓர் அங்கமாக வாழ்ந்த ஒரு ஜீவனுக்குத் துன்பம் வந்து விட்டதே என மான் கூட்டம் தவிப்பதும் ஓர் அருமையான கட்டமாக இருக்கிறது. அற்வு குறைந்த காட்டு விலங்காயினும், அதற்கும் பற்று - பாசம் உண்டு என்பதை ஆசிரியர் கூறுமற் கூறுகிறார். இந்த இடம் என் உள்ளத்தை நன்றாக நெகிழ வைத்து விட்டது.....”

“அதிசயப் பிறவியைக் கண்டு விட்ட வெற்றிக் களிப்பிலும், பல நாள்கள் பிரிந்து, பின் கூடிய பாசப் பிழைப்பிலும் எல்லோரும் தம்மை மறந்து இருந்த வேளை பார்த்து, தன் சுதந்திர வாழ்வைத் தேடி ஓடும் மோகனும்; மோகணத் தேடிவந்த மனி — ஆபத்திற் சிக்கிய போது, ஏதோ ஒரு சக்தி மோகணை உந்தித் தள்ள. அவன் ஓடிச்சென்று மனியைக் காப்பாற்றிய நிகழ்வும் மிகவும் உன்னதான் கட்டங்களாக எனக்குத் தோன்றுகின்றன. யாரும் எதிர்பாராத் காட்சி மாற்றம் இது. பாசத்தின் கொடுமுடியை இது காட்டுகிறது. கதையின் ஓர் உயிர் நிலையாகவும் இது இருக்கிறது.....”

என்றும், கதையின் கருக்களை நுனுகி ஆராய்ந்து, சிறப்புரை தந்திருக்கின்றனர்.

இச்சிறுவர் நால்வரும், யாருடைய உந்துதலும் இன்றித் தமது இரசனையையுங் கருத்துக்களையுந் தெட்டத் தெளிவாக எனக்குத் தந்து, என்னை மகிழ்வித்து உள்ளார்கள். இதன்பேரில், இவரொத்த சிறுவர் விரும்பும் ஓர் இனிய படைப்பை யான் படைத்தில் ஒரு மன நிறைவை எய்தி நிற்கிறேன்.

இவை ஒரு புறமிருக்க -

இந்நாளின் உட்பொருள்-அமைப்பு பற்றியும் திறனைய வாளர் கருத்துக்காக ஒரு சிறு விளக்கந் தர வேண்டியவனுக இருக்கிறேன்.

கதை ஒரு கற்பனைக் கதை; அதுவும், இஃது - 'இப்படியும் இருக்குமா?' எனச் சந்தேகத்தை ஊட்டுஞ் சாகாசக் கதை (Adventurous Story). ஆயினும், சமகால நினைவுகளை நினைவுட்டி நிற்கிறது. இது தவிர்க்க முடியாதது. காலத்தை நோக்கி, 1958-68க்குள் நிகழுங் கதையாக இது இருக்கிறது. பாத்திரங்களின் வயதை யொட்டி, இக்காலம் ஓர் ஐம்பது ஆண்டுகளைப் பின் ஞேக்கியுங் காட்டப் படுகிறது.

கதையின் பாத்திரங்கள் தேசியக் கண்ணேட்டத்தில் நடமாடுகின்றன. இன மோதல்களின் சுவடுகள் தொட்டுக் காட்டப்படுகின்றன. இருந்தும், மனித இதயங்கள் புனித மானவை என்பதை, குணபால அங்கிள், 'றேஞ்சர்' கருணைரட்னை தம்பதிகள் ஊடாகக் காணலாம். மனித நேயங்கள், சிறு பராயத்திலேயே கருக்கொள்ளப்படல் வேண்டும் என்ற அடிநாதம் கதையின் ஓவ்வொரு கோணத் திலும் நுணுக்கமாக இனங் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

கதையின் மொழி நடை, பெரும்பாலும் நல்ல - தெளிந்த தமிழ் உரை நடையாக இருக்க முயற்சி எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது; உரையாடல் களி லும், 'கொச்சை'கள் திருத்தமாக இருக்கக் கவனங் செலுத்தப் பட்டிருக்கிறது. குணபால வாயிலாக மட்டும், 'சிங்களத்

தமிழ் உரையாடல் கையாளப்பட்டிருக்கிறது. இது தேவை நோக்கியே எடுத்தாளப்பட்டிருக்கிறது. சிங்களச் சகோதரர்களுடன்- நன்றாகப் பழகியமையால் அவர்களது ‘தொனி’ (Tone or Moduation of Voice) யைக் கையாண்டு, இவ்வுரையாடலை வளர்க்க முயன்றிருக்கிறேன்.

எழுத்திலும் சொல்லிலும் கூடுமான வரை வழுநிக்கி எழுத முயன்றிருக்கிறேன். எடுத்துக் காட்டாக- 'கோடாலி' என்ற சொல், பள்ளிப் பாட நூல்களிற் கூட 'கோடரி' என்றே காணப்படுகிறது. 'கோடாலி' என்பது வழக்குச் சொல் - இது சரியெனக் கொள்கிறேன்.* இது பிழையாயின்.

“கருங்காலிக் கட்டைக்கு நானுக் கோடாவி,
இருங்கதவித் தண்டுக்கு நானும்...”

(- കുണ്ണമ്പയ്യൻ പാട്ട്)

கோடாலி தன்னுளே மரமது நுழைந்துதன்

கோத்திரமேலாம் அழிக்கும்...

(- കുമരോസ് ചത്തകമ്)

போன்ற பாடல்களில் வரும் - 'கோடாலி' எனுஞ்
சொல்லும் பிழையாகுமன்றே! இலக்கியங்கண்ட பின்பு
தானே இலக்கணம்?

மேலும் இந் நவீனத்தில், ஆங்கிலப் பதங்கள் உச்சரிப்புக்கேற்ப தமிழில் எழுதப் பெற்றிருக்கின்றன. உதாரணம்: ‘டாஸ்ன்’, ‘நெஞ்சர்’, ‘அங்கிள்’, ‘பைநோஃப்யலேர்ஸ்’...

இல்விதம் பல அம்சங்கள், ஊடுபாவாக இங்கு இழையோட விடப்பட்டிருக்கின்றன.

அறிஞர் குழாம், குறைகளைந்து கணக் கொள்வர்.

* இக்கருத்தினை, எனக்கு முதன் செய்தவர், என் இனிய நண்பர். திரு. க. உமாமகேஸ்வரன் என்பதிற பெருமை அடைகிறேன்.

இவை நிற்க —

இந்நால் உருப்பெறுவதில், என் இனிய நண்பரும் ஒவியருமான திரு ஆ. இராசையா, சிறுவர் மனங் கவரும் வண்ணம் படங்களை வரைந்து உதவியுள்ளார். அதே போல், என்னைப் பற்றி- ‘ஒரு சிறந்த நாவலாசிரியர்’ என யான் மதிக்கும், நண்பர்- ‘செங்கைஆழியான்’ ஓர் அழகிய பொற்கிரீட்டதை எனக்குச் சூடியுள்ளார். இவர்களோடு, அழகிய வடிவ அமைப்பில், சிறுவரின் கையடக்கத்துக்கும் - வாசிப்புக்கும் - நினைவுக்கும் ஏற்ப சிறந்த நூலாக இதனை அச்சிட்டுத் தருவதில் இனுவில் ‘அம்மா’ அச்சக உரிமையாளர், திரு. எம். எஸ். கெல்வ றட்னமும், அவர் சகோதரர் ‘ஞீ’யும், மற்றும் அவர் முழுக் குடும்பமும், எனக்குப் பேருதவி புரிந்துள்ளார்கள். இவர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றி என்றும் உரித்தாகும்.

ஒரு வேண்டுகோள் —

இந் நூல், சிறுவர் நெஞ்சங்களில் இடம் பெறும் போது — அவர்தம் கருத்துக்களையும் பெற விழைகிறேன். அவை எனக்கு நல்ல ஊக்கத்தையும் ஆக்கத்தையும் தருவதோடு, என்னை இத்துறையில் ஆழமாகவுங் அகல மாகவுங் காலான்ற வழி தருவனவாகவும் அமையும், வல்ல இறைவன் துணை நிற்க இறைஞ்சுகிறேன்.

ஆக்கியோன் —

அனு. வை. நாகராஜன்

‘சங்கராபரணம்’

தென்மயிலை (மயிலிட்டி தெற்கு)

தெல்லிப்பயறு - இலங்கை.

1988 - நவம்பர், 23

குட்டில் தீருவாரம்

சிங்கர் வன நஷ்டம்

பயிலிட்டி தெற்று
தேவைப்படும்
இவங்களை

३०४८५४६
विष्णु वाल

३०४८५४७

கோடை விடுமுறை

கோடை விடுமுறை; பாடசாலைகள் யாவும் விடுமுறைக்காக மூடப்பட்டிருந்தன.

இந்த விடுமுறையை எதிர்நோக்கிப் பல நாள்களாகக் காத்திருந்த கமலுக்கும், கமலிக்கும் ‘இனி இல்லையென்ற புரூகம்’. ஏனெனில் இந்த விடுமுறையைக் கழிப்பதற்காக அவர்கள், அம்மா வுடன் முதல் முறை யாக மாங்களத்துக்குப் போகப் போகிறார்கள்.

கமல் - கமலி இருவரும் உடன்பிறப்புகள். கமல் மூத்தவன்; கமலி அவனுடைய ஒரே தங்கை. இருவரும் அவர்களுடைய பெற்றேர்களுக்குச் செல்லப் பின்னொகள்.

கமலுக்குப் பதினைந்து வயதுதான் இருக்கும். அவன் மிகவும் விவேகி. படிப்பில் மட்டுமன்றி, விளையாட்டிலும் அவனே முதலிடம் வசிப்பான். எந்நேரமும் அவனுடைய துடிதுடிப்பையுந் துடுக்குத் தனத்தையுன் சகிக்க முடியாத, அவனுடைய அம்மா, அடிக்கடி —

“என்னடா கமல்!.....நீ, எந்த நேரமும் என்னை எலிபோல அரித்துக் கொண்டிருக்கிறேயே.....” என்று சினப்பாள். அவ்வளவுக்குச் சுட்டிப்பையல் அவன் !

ஆனால், கமலி அப்படியல்லன். தன் அண்ணை லும் நான்கு வயது இளையவள். படிப்பில் மிகவும் கவனம். இரண்டு வகுப்புகளை ஒரே வருடத்திற் படித்தவள். அப்படி இரண்டு தடவைகள் சித்தி அடைந்தவள். மிகவும் அமைதி யானவள். எந்த நேரமும் புத்தகமும் கையுமாக இருப்பாள். கதைப் புத்தகங்கள் கிடைத்து விட்டால் உண்ண, உறக்கம் இல்லாமல் அவற்றுக்குள்ளேயே தன்னை அழிமுத்துக்கொள்வாள். கமல், அவளை ‘புத்தகப்பூச்சி’ என்று கேளி செய்வான்.

அவன் கேளி செய்யும்போது கமலி சினுங்குவாள் - சினப்பாள். ஆனால் சிறிது நேரத்துக்குள்ளேயே எல்லாம் மறந்து, கமலுடன் சேர்ந்து விளையாடுவாள்; சந்தோஷமாகக் கொட்டமடிப்பாள்.

அவர்கள் இருவரும் ஒருதாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகளாக இருந்தாலும், சில வேளைகளில்

இனைபிரியாத நண்பர்களாகக் கூடிக் குலாவ வார்கள். இவர்களது உறவையும், பண்பையும், பாசத்தையும் எல்லாரும் புகழ்வார்கள்; பெற ஞோர்களும் மிகவும் மகிழ்வார்கள்.

கமல் - கமலியின் தந்தை, கந்தசாமி வன பரிபாலன திணைக்களத்தில் வேலை பார்ப்பவர். அண்மையில்தான், தென் பகுதியிலிருந்து மாங்குளத்துக்கு 'பொறஸ்ட் ரேஞ்சர்' என்ற பதவி உயர்வுபெற்று வந்திருந்தார். அப்பகுதிக் காடுகளுக்கு அவர்தான் பரிபாலனப் பொறுப்பதிகாரி. நீண்டகாலம் தென் பகுதிகளிற் கடுமையாக உழைத்து, இப்பொழுதுதான் வடபகுதியின் முக்கிய காட்டுப் பகுதியாகிய மாங்குளம் 'ரேஞ்சு'க்கு வந்திருக்கிறார். இங்கு வேலை கடுமை இல்லை. ஆனாலும் இப்பகுதியில் மரக்கடத்தல் செய்வோரின் தொல்லை அதிகம். அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவது சிரமத்திலும் சிரமம். அதனால் அவர் தன்னுடைய கடமையை, கண்களில் எண்ணெய் விட்டுக்கொண்டு கண்ணுங்கருத்துமாகக் காக்க வேண்டும்.

அவருடைய அலுவலகம் மாங்குளம் குறுநகரிலிருந்து மூன்று மைல் தொலைவில், ஒரு காட்டுப் பக்கமாக இருந்தது. அங்கு வீடுகள், கடைகள் என்று இரண்டொன்றுதான் இருந்தன. முக்கியமான பொருள்கள் ஏதும் தேவையாக இருந்தால், மாங்குளம் குறுநகருக்கு வர

வேண்டும். அங்கும் இல்லையென்றால் யாழ்ப்பானம் அல்லது அநுராதபுரம் நகருக்குத்தான் போகவேண்டும்.

அவருடைய அலுவலகத்தை ஓட்டி ஒரு சிறு வீடும் திணைக்களத்தால் தரப்பட்டிருந்தது. அருமையான வீடு. காட்டு மரந்தடிகளாலும், தென்னேலைகளாலும் அமைந்த ‘பன்னசாலை’ போன்ற வீடு. காட்டுச் சூழலுக்கு ஏற்ற அழகிய வீடு. அவருக்கு நடுத்தர வயதுடைய ஒருவரும், இள வயதுடைய ஒருவரும் உதவியாளர்களாக இருந்தனர். இவர்களது உதவியோடு, கந்தசாமி அவர்கள் அப்பகுதி வணங்களில் அநுமதியின்றி மரம் தறிப்போரையும், தறிப்பிலிருந்து தவிர்க்கப்பட்ட மரங்கள் சிலவற்றைத் தறிப்போரையும் கண்காணிப்பார். அப்பகுதியில், அரசால் புனர்நடுகை செய்யப்படும் தேக்கு, சாலம்பை, யுக்கிளிப்டஸ் போன்ற மரங்களையும் பராமரிப்பார்; சட்டவிரோதமாக மரந்தறிப்போரையும் கைது செய்து, பொலி ஸ் மூலம் நீதிமன்ற நடவடிக்கைக்கும் உதவுவார்.

இத்தகைய பாரிய பொறுப்பும், கடமையும் உள்ள ‘றேஞ்சர்’ கந்தசாமி அவர்கள் ஓய்வு ஒளிவு இல்லாமற் கடமை புரிவார். கடமை தவறமாட்டார். நேரமையும், அரசாங்க விகவாசமும் உடையவர். இதனால் அவர் லீவு - ஓய்வு என்று எடுக்கமாட்டார். கடுமையான சுகவீணம்

கண்டால் அன்றி, அவ்வை அவருடைய குடும்பத்தாருடன் ஊரிற் காணமுடியாது. அதனால் தான், ஓவ்வொரு பாடசாலை விடுமுறைக் காலத் திலும், தன் குடும்பத்தை - தான் கடமை புரியும் இடத்துக்கு அழைத்து அவர்களுடன் சந்தோஷமாகவும், குதுகலமாகவும் இருப்பார், ‘றேஞ்சர்’ கந்தசாமி.

இந்த வருடம் தை முதலாந் திகதிதான் ‘றேஞ்சர்’ கந்தசாமி மாங்களத்துக்கு இடம் மாறி வந்தார். அதனால், இம்முறை கமல் - கமலி தங்கள் தாயாருடன் முதன்முறையாக மாங்களத்துக்கு தமது கோடை விடுமுறையைக் கழிப்பதற்குப் புறப்பட்டார்கள்.

அதிசயப் பிறவி!

அப்பாவின் வேலைத் தளத்துக்கு கமல் - கமலி தம் தாயாருடன் வந்து இன்றேயுடே வது நாள் கழிகின்றது. இந்த மூன்று தினங்களுக்குள் கமலும், கமலியும் மாங்குளம் குறுநகர் முதல் வனபரிபாலன அலுவலகத்தை ஒட்டி யிருக்கும் அப்பாவின் வீடு வரை ஒரு ‘கலக்கு’ கலக்கி விட்டார்கள்.

எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே காடு மயம். ‘சில்’ வண்டுகளின் ‘நொய்’ என்ற இரைச்சல் தவிர்ந்த, அமைதி குலைக்கும் வேறு எந்த இரைச்சலும் இங்கு இல்லை. ஊரில் இருக்கும் ஆரவாரமோ, கலைப்போ, சன நடமாட்டமோ இங்கில்லை. நிசப்தமும், அமைதியும் இங்கு நிரந்தரமாக நிலைகொண்டிருந்தன.

வந்த இந்த மூன்று தினங்களுக்குள் கமல் அலுத்துப் போய்விட்டான். முதல் நாளில் இருந்த மகிழ்வும், குதூகலமும் இன்று எங்கோ ஒளித்தோடி விட்டன. எந்நேரமும் ‘துறுதுறு’ என்று இருக்கும் கமலுக்கு அன்று ஏதோ போல் இருந்தது.

ஆனால் இதற்கு மாருகக் கமலி, அந்த அமைதியான சூழலில் தன்னை மறந்தவளாக இருந்தாள். அவளுக்கு அந்த இயற்கையின் அரவணைப்பு ஆனந்தமாகவிருந்தது. ஒரு அட்டைப் பெட்டி நிறையக் கொண்டு வந்திருக்கும் கதைப் புத்தகங்கள், அவளுக்கு நிறைய வேலை கொடுக்கக் காத்திருந்தன. அதனால் அவள் கவலைப்படாமல் மகிழ்வாயிருந்தாள்.

அன்று காலை நேரம். ‘டாஸன்’ (Tarzan) எனும் வனராஜன் படக்கதைப் புத்தகம் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு, அறையில் இருந்த ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டாள், கமலி. அவள் உலகம் ‘டாஸனுடன்’ கலந்துகொண்டது.

அம்மா அடுக்களையில் ஏதோ சுவையாகச் சமைத்துக்கொண்டிருந்தாள். தங்கை கமலி, கதை படிக்கத் தொடங்கி விட்டாள். ஒரு வரையும் குழப்பக்கூடாது. “என்ன செய்வது?” என்று தவித்துக் கொண்டிருந்தான் கமல்.

இந்தக் குழம்பிய நிலையில் சிறிது நேரம் இருந்துவிட்டு, வீட்டோடு ஒட்டியிருந்த அப்பா

வின் அலுவலகத்தை எட்டிப் பார்த்தான் கமல். அலுவலகம் திறந்திருந்தது. ஆனால் அங்கு ஒருவரையுங் காணவில்லை. அப்பாவுடன், அவருடைய உதவியாளர்களும் எங்கோ வெளியிற் போய் விட்டார்கள். அப்பா மிகவும் கண்டிப்பானவர். வந்த முதல் நாளன்றே கமலுக்கும் கமலிக்கும் அவர் விட்ட முதல் எச்சரிக்கையை நினைத்துப் பார்த்தான், கமல்.

“எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் நீங்கள் அலுவலகத்துக்குள் வரக்கூடாது. ஏதும் தேவையாயிருந்தால் மட்டும், நான் இருக்கும்போது நீங்கள் அங்கு வரலாம்.....மற்றப்படி, நீங்கள் வரக்கூடாது.....”.

இந்த அபாய எச்சரிக்கை, கமலுக்கு சிவப்பு ஒளி பாய்ச்சியது. அதனால் அவன் அந்த அலுவலகப் பக்கமும் போக முடியாது. வெளியிலும் செல்வது, என்ன வே பா போவிருந்தது. அது காட்டுப்பக்கம்-புதிய இடம்.

சிறிது நேரம் நடு ஹோலில் கமலும் ஒரு ‘சோஃபோ’ (Sofa) போலிருந்த மரக்குறறியில் அமர்ந்தான். அவனுக்கு அங்கு இருப்புக் கொள்ள முடியவில்லை. ‘வாரது வரட்டும் !’ என்று திடை ரென்று எழுந்து அப்பாவின் அலுவலகத்துக்குள் நுழைந்தான், கமல்.

அப்பாவின் அலுவலகத்துக்கு முன்று அறை களும், ஒரு விருந்தையும் உண்டு. அலுவலகமும்,

வீடும் ஓரே வளவுக்குள் இருந்தாலும், தனித் தனியாகவும், அதே நேரம் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பு இல்லாமலும் அவை இருந்தன. விழுந்தையில் அழகாகச் செதுக்கப்பட்ட சிறிய மரக் குற்றிகள் ஆசனங்களாகவும் மேசைகளாகவும் இருந்தன. சிறு சுள்ளிக் கிளைகளுடனுண ஒரு மரக்கொம்பு அழகாக ஒரு மூலையில் இருந்தது. அதில் ஒரு சுள்ளிக்கிளையில் அப்பா உபயோகிக்கும் ஒரு 'கெப்' (தொப்பி) தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதனிடையில், அப்பா சில வேளைகளில் உபயோகிக்கும் அழகிய கருங்காலிப் பிடி போட்ட கைத்தடி சாய்ந்திருந்தது. இவற்றையெல்லாம் தன் ஓரக்கண்ணுல் பார்த்தபடியே முதல் அறைக்குள் வந்த கமல், அங்கிருந்த 'இராக்கை' போன்ற அலுமாரியையும், ஒரு பெரிய மேசை-அதனைச் சுற்றிய இரண்டு மரக் கதிரைகள், மேசையில் இருந்த கோவைகள், காகிதங்கள் என்பனவற்றையும் இலேசாகப் பார்த்துவிட்டு, மறு அறையை எட்டிப் பார்த்தான். அந்த இரண்டாவது அறையில், பொருள்கள் அதிகம் இல்லை. இரண்டொரு மரக் குற்றிகளும், இரண்டு பெரிய அலுமாரிகளும் அங்கிருந்தன. ஒரு மரக் குற்றியில் ஒரு கைக்கோடாலி போன்ற ஓர் ஆயுதம் இருந்தது. அதைப்போன்ற ஆயுதங்களை முன்பும் அவன் பார்த்திருக்கின்றான். அது மிகவும் முக்கியமான ஆயுதம். அரசாங்கம் அங்கீகரிக்கும் மரங்களுக்கு முத்திரை குத்த உதவுங் கருவியே, அது. அது மிகவும் முக்கியமான பொருள். அதனை

யாரும் உபயோகிக்கக் கூடாது. ‘சேறஞ்சர்’ அல்லது அவர் ஆணையிடும் உதவியாளர் மட்டுமே அதனை உபயோகிக்கலாம். அவ்வளவு பலித்திர மான - பொறுப்பான கருவியை, வனபரிபாலன அலுவலர்கள் மிகவும் கவனமாகப் பேணி வைப் பார்கள். முன்பு, ஒரு சமயம் கமல் அக்கருவியை எடுத்து ஒரு மரத்தில் குத்திப் பார்த்தபோது, அவனுடைய அப்பா மிகவுங் கடுமையாகக் கண்டித்ததை இப்பொழுது நினைத்துப் பார்த்தான், அவன். அந்தப் பயத்தில் அந்த அறையை எட்டிப் பார்த்ததே டாடு நிறுத்திக்கொண்டு, கடைசி அறைக்குள் பிரவேசித்தான், கமல்.

அந்த அறை ஒரு சிறிய அறைதான். ஆயினும் அடக்கமாகவும், அழகாகவும் இருந்தது. அறைக்குள் நுழைந்தவுடனேயே ஒரு பெரிய மேசை முன்னும், பின்னுமாக இரு கதிரைகளுடன் இருந்தது. மேசையின் இரு பக்கங்களிலும் ‘ட்ரே’ போன்ற மரத்தட்டுப் பெட்டிகள் இருந்தன. அவற்றுள் காகிதங்களும், கோவைகள் சில வும் ஒழுங்காக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. மேசைக்கு ஒரு பக்கமாக, கை எட்டக் கூடிய இடத்தில்-ஒரு திறந்த இராக்கையில் நிறையப் புத்தகங்களும், பேரேடுகளும் இருந்தன. சுவரில் ஒரு புறம்-வனபரிபாலன எல்லைப் படங்களுந் தொங்கின. மறு புறத்தில் நம் நாட்டு மரங்கள் சில வற்றின் கிளைகள் - இலைகள் - பூக்கள் - காய்கள் - கனிகள் என்பனவும், கண்ணைக் கவரும் அழகிய வர்ணத்தில்

சித்திரிக்கப்பட்டுப் படங்களாகத் தொங்கின. அவை அத்தனையும் அப்பாவின் கைவண்ணம் என்பதிற் சந்தேகம் இல்லை. அது அப்பாவின் அறைதான் என்பதற்கு மேலும் சான்றாக, அங்கு மேசைக் கண்ணேடிக்குக் கீழிருந்த படங்கள் சான்று கூறின. ஒரு படம், அழகிய மூவர்னை முருகன் படம். இது, அப்பாவின் இஷ்ட தெய்வம். இதற்குப் பக்கத்தில் அவருடைய குடும்பப் படம் இருந்தது. அதில் அப்பா, அம்மாவுடன் கமலும், கமலியும் இருந்தார்கள்.

‘அப்பாவின் அறைதானே?’ உரிமையாக முன்னேறி உள்ளே வந்த கமல், அறையின் அழகையும், சுத்தத்தையும், ஒழுங்கையும் இரசித்த பின் அப்பா அமரும் சுழல் நாற்காலி யில் அமர்ந்தான். அதன் பின், அப்பாபோல் ஒரு பார்வையை அங்குமிங்குஞ் செலுத்தினான்.

அப்படி யே தன்னைத்தானே இரசித்தபடி தனக்கு எதிராக இருந்த சவரைப் பார்த்தான், கமல். சுவரில் இரண்டு சோடி மான் கொம்பு கருக்கு இடையில் மகாத்மா காந்தியின் அழகிய உருவப்படம் ஒன்று மாட்டப்பட்டிருந்தது. காந்தியையும் மான் கொம்புகளின் கோர வடிவத் தையும் உற்றுப் பார்த்த கமல், காந்தியின் அகிம்சைத் தத்துவம் இந்தக் கொம்புகளுக்கிடையில் எவ்வளவு நாசுக்காக எடுத்துக்காட்டப் பட்டிருக்கிறதே என உணர்ந்தான். அதன்பேரில்,

அப்பாவின் காந்தியக் கொள்கையில் இலயித்த படியே மேசைமீதிருந்த ஒரு 'ட்ரே'யைப் பார்த்தான், அவன். அதற்குள் ஒரு நாட்குறிப்பேடு இருந்தது, அதனை எடுத்து, அதன் முதல் பக்கத்தைத் திறந்தான், கமல். அது அப்பாவின் சொந்த 'டெயரி' அல்ல; அது அவருடைய உத்தியோக 'டெயரி'.

உத்தியோக 'டெயரி'யைப் பார்ப்பதில் தவறில்லை, என்று அவனுடைய மனசு சொல்லிற்று. இருந்தும், அப்பாவின் கண்டிப்புக்கு ஆளாகவேண்டி வருமே என்று அஞ்சி, சிறிது நேரம் சும்மா இருந்தான்.

மனங்கேளாமல் அதனை மீண்டும் எடுத்து முதற் பக்கத்தைப் புரட்டிப் பார்த்தான், கமல்.

"1968-01-01... இன்று இந்த 'ஹஞ்'க்குக் கடமையேற்று வந்து, பொறுப்பேற்றுள்ளேன்," என்று, அப்பா எழுதியிருந்தார். அதனைப் படித்து விட்டு, அடுத்த வரியைப் படித்தான்.

"1968-01-05 — இன்று, கிராம விதானை அனுப்பிய கடிதப்படி முள்ளிக்காட்டை அடுத்துள்ள பாலைக் காட்டில் கிராமவாசிகள் சிலர் களவாக மரம் தறிப்பதைப் பார்த்துவர உதவியாளர்கள் இருவருடனும் காலை 7-00 மணியின் வில் 'ஜீப்'பில் புறப்பட்டுச் சென்றேன்....." என்று, தொடர்ந்திருந்த பகுதிகளை வாசித்து விட்டு; அதே குறிப்பேட்டின் 13ஆம் பக்கத்தைப் புரட்டினான். கமல்.

“1968-01-07 - இன்று, பாலைக்காட்டிலிருந்து திரும்பும் வழியில் அந்த மான் கூட்டத்துக்குள் ஓர் அதிசயப் பிறவியைக் கண்டேன். அதைக் கண்டதும், எனது கண்களையானே நம்ப முடிய வில்லை. அந்த உருவம், முதலில் அக்கூட்டத்துக்குள் நின்றது தெரியவில்லை. பின்பு, அது எழுந்து இரண்டு கால்களில் நின்றபோது தான், அதன் உருவம் நன்கு தெரிந்தது. பார்வைக்கு மனித உருவமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் நெடி துயர்ந்த அதன் உடலிலும், தலையிலும் உரோமம் அடர்ந்திருந்தது. அதனை இன்னும் நெருங்கிப் பார்க்க, அதன் அருகிற சென்றபோது, அம்மான் கூட்டம் வெருண்டு, காட்டுக்குள் ஓடி மறைந்து விட்டது. அதனாலே, அந்த உருவமும் மின்னஸைப்போல் மின்னி மறைந்தது.”

இந்தக் குறிப்பை வாசித்ததும், கமலுக்கு ஆச்சரியத்திலும் மேலாக மகிழ்வும், ஆர்வமும், உற்சாகமும் துள்ளி எழுந்தன.

‘அந்தப் பிறவி எதுவாக இருக்கும்? உண்மையில், அப்பா எழுதியிருப்பது போல அது ஒரு மனித உருவந் தானு? மனித உருவம் எப்படி மான் கூட்டத்துக்குள் வரமுடியும்? மனித அரவத்தைக் கேட்டாலே பல மைல் தொலைவில் நிற்கும் காட்டு மானினத்துக்குள் எப்படி மனிதன் ஒருவன் நிற்க முடியும்?’ இவை போன்ற பல கேள்விகள் கமலின் மூளையில் உதயமாகி அவனைக் குழப்பின.

அதுபற்றி, ‘வேறு என்ன செய்தியை அப்பா எழுதியிருப்பார்’ என்று பார்க்க, மேலும் நாட்குறிப்பேட்டைப் புரட்டினன், கமல்.

“கடந்த ஏழாந் திகதிக்குப் பின், அந்த உருவத்தைக் காண நான் எவ்வளவோ முயற்சி எடுத்தேன். பலரைக் கேட்டேன். வேட்டைக்காரர்கிராமவாசிகள் பலரையுங் கேட்டேன். பலன் கிட்டவில்லை. அதனை மீண்டும் மீண்டும் பலநாள்கள் தேடினேன். அதைக் காணவில்லை.”

இதற்கு மேல் அந்த உருவத்தைப் பற்றி எதுவிதக் குறிப்பும், குறிப்பேட்டில் எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை. கமலுக்கு மிகவும் ஏமாற்றமாகி விட்டது. ‘என்ன செய்யலாம்’ என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதுதான்,

“அண்ணே! அண்ணே”! என்று கூவியழைக்கும் குரல் வெளியில் இருந்து கேட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து சில விநாடிக்குள்,

“அண்ணே...இங் கேயா இருக்கிறீர்கள்?... அப்பா கண்டால் என்ன செய்வார் தெரியுமா?...” என்று கூறிக்கொண்டு கமலி, அப்பாவின் அலுவலக அறைக்குள் வந்தாள்.

“உனக்கும் சேர்த்துத் தான், தண்டனை தருவார், அப்பா...” என்று கூறிச் சிரித்தான், கமல்.

“அது இருக்கட்டும்..... இங்கே பார்...ஓர் அதிசயக்கு நிப்பை!” என்று கூறியபடி, அப்பாவின் நாட்குறிப்பேட்டில், தான் வாசித்து அறிந்த அந்த அதிசயப் பிறவியைப் பற்றிய குறிப்பை, கமலிக்கும் காட்டினை அவன்.

கமலியும், ஆவலே ராடு அவன் சுட்டிக் காட்டிய குறிப்பை வாசித்தாள். அவருக்கும் வியப்பும், உற்சாகமும் பிறந்தன.

“என்ன அண்ணு!... ‘டாஸ்ன்’ கதைபோல் இருக்கிறதே இது? ஒருவேளை உண்மையாக நம் நாட்டிலும் ஒரு வனராஜன் இருப்பானே? ” என்று மிகத் துடிப்போடு கேட்டாள், கமலி.

“இருக்கத்தானே வேண்டும்! இல்லா விட்டால் அப்பா இதில் இப்படி எழுதுவாரா?”

“அப்படியென்றால்... நாங்கள் கட்டாயமாக அந்த வனராஜனைப் பார்க்கவேண்டும் அண்ணு?”

“அதற்கு வழி?” என்று கவலையொடு கேட்டான், கமல்.

“இருக்கிறது... அப்பாவிடம் கேட்டு, அங்கு போய்ப் பார்க்க வேண்டும்...” என்றாள், கமலி.

“அதுதான், முடியாது. அப்பா மிகவும் கண்டிப்பானவர்... காட்டுக்குள் எங்களை அழைத்துச் செல்ல மாட்டார்... அத்தோடு,

காட்டில் ஒரு வாரம்

அந்த உருவத்தைப் பலமுறை தேடியும், பிறகு அவர் அதைக் காணவில்லை என்று எழுதியிருக்கிறாரோ?...” என்றால் கமல்.

“உண்மைதான், அன்னை!... முதலில் அப்பா விடம் கேட்டுப்பார்ப்போம்..அவர் சம்மதிக்காவிட்டால், நாங்கள் இருவரும் காட்டுக்குள் போய்த் தெடுவோம்... முயற்சி செய்தால், நிச்சயமாகப் பலன் கிடைக்கும், அன்னை!” என்றால், மிகவும் உற்சாகமாகவும் உறுதியாகவும், கமலி.

“என் தங்கை மிகவும் கெட்டிக்காரி!... உனக்கிருக்கும் தைரியமே எனக்கு வெற்றி யைத் தரும். நிச்சயமாக, அந்த வனராஜீன் நாம் தேடிக் கண்டுபிடிப்போம்!... இந்தமுறை, எமது விடுமுறை ஒரு பயனுள்ள விடுமுறையாக இருக்கும்...” என்றால் ஆர்வத்தோடு, கமல்.

“சரி... இங்கு இன்னும் தாமதிக்கக்கூடாது. அப்பா வந்து விடுவார்... நாங்கள் இங்கு வந்த சவடே தெரியாமலிருக்கட்டும்...” என்று கமலி கூறியபடியே முன்செல்ல, கமலும் வீட்டுக்குப் போனான்.

அப்பாவின் அநுமதி

இரவு எட்டு மணி யிருக்கும். அப்பா வழைமைபோல் விருந்தையில் சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்துகொண்டு, அரிக்கன் விளக்கு வெளிச்சத்தில் அன்றைய தினசரிகளைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் எப்பொழுதும், அந்த நேரத்தில் தான் தினசரிகளைப் படிப்பார். அந்த நேரந்தான் அவருக்கு ஓய்விருக்கும். வெளி நாட்டு 'டின்'னில் வரும் புகையிலையை தனது வளைந்த சூங்கான் 'பைப்'பில் வைத்துப் புகை மூட்டிப் புகைப்பார். அப்பொழுது அவர் மிகவுங் குதாகலமாக இருப்பார். அந்த வேளையில் அவர் எல்லோரிடமுன் சந்தோஷமாகப் பேசுவார். நகைச்சுவையாகக் கதைகள் கூறி எல்லோரையுன் சிரிக்க வைத்துத் தானும் மகிழ்வார்.

இந்த அரிய வேவளையைப் பயன்படுத்தி அம்மாவும், பிள்ளைகளும் பல விஷயங்களைச் சாதித்துக் கொள்வார்கள். இன்னும் அவருக்குச் சுகமும், மகிழ்வும் ஊட்ட அவருடைய மனைவி அல்லது பிள்ளைகள் அவர் அருகிற் சென்று, அவரின் இரு கால்களையும் பிடித்து விடுவார்கள். அவருக்குக் கால் உளைவு இருந்ததால், மாலை வேளையில் கமலும், கமலியும் போட்டி போட்டு அப்பாவின் காலைப் பிடித்து விடுவார்கள். அந்த நேரம் அப்பா இருக்கும் மகிழ்வில், கமலும் கமலியும் அப்பாவுடன் குதூகலமாகப் பேசியும் விரும்பியதைக் கேட்டும் பெற்று விடுவார்கள்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை வைத்துக்கொண்டு, முதலில் கமலி அப்பாவிடம் சென்றார். அவளைத் தொடர்ந்து, கமலும் அவர் அருகிற சென்று கால்களைப் பிடித்துவிட, அவருடைய வலதுகாலைச் சாய்மனைக் கதிரையின் சட்டப் பலகையில் எடுத்து வைத்தான். கமலியும் அவருடைய இடது காலை, இடது சட்டத்தில் எடுத்து வைத்துக் கால் பிடிக்கத் தொடங்கினான். பிள்ளைகளைக் கண்டதும் அப்பாவும் சாய்மனைக் கதிரையில் நிமிர்ந்து படுத்துக்கொண்டே, தனது சுங்கானை வாயிலிருந்து எடுத்து, பக்கத்திலிருந்த ஸ்ரூவில் வைத்தார்.

நேரம், நல்ல நேரம் என்பதை ‘உணர்ந்து’ கமல், அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் கமலிக்குக் கண் சிமிட்டினன்.

அவனும் அதற்கு விடை கொடுப்பது போல் தலையை ஆட்டிவிட்டு-

“அப்பா...” என்றார்.

“என்ன கமலி...என்ன வேண்டும்?” என்றார் அப்பா.

“அப்பா... நீங்கள் வந்த இந்தப் புது இடத்தில்... எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே காடு... நிசப்தமாக இருக்கிறது... எங்களுக்கு ‘டல், அடிக்குது... இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு நாங்கள் இங்கு இருக்க வேண்டும்...’” என்று பட்டும் படாமலும் அப்பாவிடம் கூறினார் கமலி.

“அப்படியென்றால்... உங்களை காட்டுக்குள் தான் அழைத்துப் போக வேண்டும்... அதுவும் இந்தப் பகுதி யில் உள்ள காட்டு யானை... காட்டுப் பன்றி... காட்டுக் கரடிகளைக் கண்டு பயந்து, கிலி பிடித்து நீங்கள் ஓடவேண்டும். அப்படித்தானே?” என்றார், தனக்கே உரித்தான் பாணியில் கடுமையும், கேலியுமாக, ‘றேஞ்சர்’ கந்தசாமி.

“என்ன அப்பா! நாங்கள் என்ன பயந்தாங் கொள்ளிகளா?... உங்களைப் போல நாங்களும்

எதற்கும் பயப்பட மாட்டோம். வேண்டு மென்றால் எங்களை முள்ளிக் காட்டில் அல்லது அந்தப் பாலைக் காட்டிற் கொண்டு போய் விட்டுப் பாருங்கள்.....நாங்கள் வெற்றியோடு திரும்பி வருவோம.....” என்றால் கமல் கூறிய, ‘முள்ளிக்காடு..... பாலைக்காடு’ என்ற சொற்களைக் கேட்டவுடன், ‘றேஞ்சர்’ கந்த சாமிக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

“என்ன முள்ளிக்காடா.....பாலைக்காடா..... அந்தக்காடுகளைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று வியப்புடன் கேட்டவாறு, சாய்மனையில் சாய்ந்து படுத்தவர் எழுந்து உட்கார்ந்தார், திரு. கந்தசாமி. பின்பும் தொடர்ந்து —

“அப்படியென்றால்.....காலையில் நான் இல்லாத நேரத்தில்.....எனது அலுவலக அறைக்கு வந்திருக்கிறீர்கள். அது மட்டுமல்லாது, எனது நாட்குறிப்பேட்டையும் எடுத்தும் பார்த்திருக்கிறீர்கள். அப்படித்தானே?” என்றார், மிகவுங்கடுமையாக, “றேஞ்சர்”.

அவர் நேரடியாக தங்கள் செயலை ஊகித்து அறிந்ததோடு, அச்சொட்டாக தாங்கள் அலுவலக அறையில் குறிப்பேடு மூலம் கண்ட தகவல் களைத் தெரிந்திருந்ததையும், கண்டு திடுக்கிட்டார்கள், கமலும், கமலியும்.

பின்னைகள் ஒன்றுமே பேசவில்லை. ‘கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டதுபோல’ என்று,

காட்டில் ஒரு வாரம்

நினைத்தவாறு இருவரும் திகைத்துச் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தார்கள்.

“பா லை க்காட்டி ல்...நான் கண்ட அந்த அதிசயப் பிறவியைப் பற்றியும் படித்தீர்களா?” என்று முன்பிருந்த கடுமைக்கு மாருக, மிகவும் ஆதரவாகவும், அன்பாகவும் கேட்டார், கந்தசாமி.

“ஆமப்பா...அதைப்பற்றிக் கேட்கத்தான்... இவ்வளவும்...” என்று இழுத்துக் கொண்டே பேசினால் கமலி.

“அப்படி வாருங்கள் வழிக்கு!...” என்று அப்பா மேலும் அன்புப் பார்வையூடன் கூறினார்.

அதேநேரம், அம்மாவும் அடுக்களையிலிருந்து வந்து கொண்டே,

“ஓமப்பா... பிள்ளைகள் இன்று உங்கள் அலுவலக அறைக்குள் போய் வந்த நேரம் இருந்து, அந்த அதிசயப் பிறவியைப் பற்றி அறிய வேண்டும், என்று துடியாய்த் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்...பிள்ளைகளுக்கும் பொழுது போக, அதைக் காட்டி வாருங்களேன்...” என்று தக்க நேரத்தில், பிள்ளைகளின் ஆவலையும் விருப்பத்தையும் நினைத்துச் சிபார்சு செய்தார்.

“நல்ல கதை சொல்லுறீர்?...அந்தப்பிறவியை நான் கண்டது ஏதோ உண்மைதான்! ஆனால் அதை நான் மீண்டும் பார்த்து விவரம் அறியப் பட்ட பாடு உமக்குத் தெரியுமா?...அது எங்கோ

மறைந்து விட்டது. அத்தோடு, அது எந்த இடம் என்று தெரியுமோ? பொல்லாத காடு...காட்டுயானை... கரடி... பன்றி எல்லாம் அங்கே எதேச்சையாக உலாவும். அதுவும் இந்தக் கோடைகாலத் திலா? நீர்க் கஷ்டத்தால், காட்டு விளங்குகள் எல்லாம் அலையுங் காலம்... அந்தப் பக்கத்தில் இப்பொழுது ஒரு சிறுத்தைப் புலியும் திரிகிறதாம்... நானே அங்கு போகமுடியாதிருக்க... பின்னைகள் எப்படிப் போவது?... பைத்தியக்காரத் தனமாக, பின்னைகளுக்கு உதவ வரவேண்டாம்...” என்று அப்பா அழுத்தமாகவும், கண்டிப்பாகவுங்கூறினார்.

அத்தோடு அம்மாவின் பேச்சு, அடங்கி விட்டது.

ஆனால் கமலும், கமலியும் விடாப்பிடியாக அப்பாவின் முகத்தை ஏக்கத்தோடு பார்த்தார்கள்.

“அப்பா... நான் சாரண இயக்கத்தில் இருக்கிறேன்... அதிலும் நானேர் இராணி சாரணன். காட்டில் இடந்தேடிப் போகவும்... காட்டில் மிருகங்கள் பறவைகளின் நடமாட்டங்களையும், அவற்றின் இயல்புகளையும் ஒரளவு படித்திருக்கிறேன். எந்த இக்கட்டான நிலைமையிலும் என்னைச் சமாளித்துக் கொள்வேன். அத்தோடு, என்னேடு வருபவர்களுக்கும் வழிகாட்டுவேன்... இந்த விஷயத்தில், நீங்கள் எனக்கொரு சந்தர்ப்பத்தைத் தந்து பாருங்கள்... ‘றேஞ்சர்’

கந்தசாமி அவர்களின் புத்திரனின் சாதுர்யத்தை யும், வீர தீரச் செயல்களையுங் கண்டு நீங்களே அதிஷயப்படுவீர்கள்!'' என்று கூறி, மிகவும் ஆணித் தரமாகவும், அதேநேரம் தன்னம்பிக்கையில் விசுவாசமாகவும் நின்றுன், கமல்.

அதற்கேற்றஞ்சு போல கமலியும்-

“அன்னைவைப் போல், நானும் உங்கள் வீரத்துக்கும், திறமைக்கும், குறைவில்லாமல் வெற்றியீட்டித் தருவேன், அப்பா!'' என்றார்.

பிள்ளைகளின் இந்த வீரதீரவரையையும், அவர்களின் தளராத தன்னம்பிக்கையையுங் கண்டு திரு. கந்தசாமி அசந்தே போய்விட்டார். தன் பிள்ளைகள் எவ்வளவு தன்னம்பிக்கை உடைய வர்கள் என்பதை, அன்றுதான் அவர் நேரிற கண்டு வியந்தார். அவருடைய உள்ளாம் புளகாங்கிதம் அடைந்தது. தனது பிள்ளைகளின் உற்சாகத்தையும் முயற்சியையும், தன் னம்பி க்கையையும் அறியாமல், அவற்றை தானே வெட்டி வீழ்த்த என்னிய தன் எண்ணத்தைக் கண்டு அவரே நாணித் தலை குனிந்தார்.

சிறிது வேளைக்குள், அவர் இன்னும் நிமிர்ந்து கொண்டார். தன்னிரு செல்வங்களையும் அருகில் அழைத்து அஜைத்தவாறு—

“கமல்-கமலி... உங்களது மனவுறுதி என்னைப் புதிய மனிதனுக்கி விட்டது. நிச்சயமாக உங்களை

அந்தக் காட்டுக்கு நாளைக்கே அழைத்துச் செல்லு கிறேன்...அதுமட்டுமல்ல...அங்கு என்னுல்மீண்டுங் காண முடியாதிருந்த அந்த அதிசயப் பிறவியையுங் கண்டு வரவும் விடப் போகிறேன்... உங்களுக்கு துணை அவசியமில்லை. இருந்தாலும் காட்டுவழியில் நல்ல பழக்கமுள்ள எங்கள் உதவியாளன் குண பாலாவும் உங்களுக்கு வழிகாட்ட வருவான்..... நாளை மறுநாளே, நீங்கள் அங்கு செல்லத் தயாராகுங்கள்...ஆனால், ஒரு நிபந்தனை; நீங்கள் வெற்றியோடு திரும்ப வேண்டும். அதுவும் ஒரு வார காலத்துக்குள் திரும்பி வந்துவிட வேண்டும். உங்களின் முயற்சியில் நல்ல பெறுபேறுகளுடன் வரவேண்டும். அல்லது போன்று, உங்களை என்மக்களாகக் கொள்ள மாட்டேன் ..'என்று உறுதியாகவும், அழுத்தமாகவுங் கூறினார், 'றேஞ்சர் கந்தசாமி.

அப்பாவின் திடீர் மனமாற்றமும், அதற்கான அங்கீகாரமும், அதேவேளையில் அவருடைய ஆசியுடன் கூடிய நிபந்தனையும், கமலையும் கமலியையும் சிறிது நேரம் திக்குமுக்காட வைத்தன.

இருந்தும் அப்பாவின் ஆசியைக் கேட்டு மகிழ்ந்த பிள்ளைகள் இருவரும், அப்பாவைக் கட்டியைன்த்தவாறு, அப்பாவுக்கு ஆசை முத்தங்கள் பல சொரிந்தார்கள்.

அம்மா ஆனந்தக்கண்ணீர் மல்க மூவரையுங் கண்டு களித்தார்.

காட்டுப் பயணம்

அதிகாலை வேளை. ‘றேஞ்சர்’ கந்தசாமி அவர்களின் நடு அறையில் அகிற்புகை கமழு, திருமதி கந்தசாமி முருகன் படத்துக்கு முன் நின்று தீப ஆராதை செய்கின்றார். அவருக்குப் பின்புறமாகக் கமலும், கமலியும் பக்தி சிரத்தை யுடன் கந்தசங்கிக் கவச பாராயணங்கு செய்து விட்டு நிற்கின்றார்கள். அம்மா திருநீற்றுத் தட்டுடன் பிள்ளைகளின் முன் வந்து, அவர்களின் நெற்றியில் திருநீற்றை இட்டவாறே-

“வண்ண மயிலோன் உங்களுக்கு எல்லா வெற்றிகளையும் தருவார்..... காக்கக் காக்கக் கனகவேல் காக்க...” என்றார்.

அதே நேரம் வாசலுக்கு வந்த அப்பா-

“இந்த நிகழ்ச்சி, சங்கத் தமிழ் இலக்கியத் தில்... புறநானூற்றில் வரும் போர்க்களக்

காலத்தை நினைவுட்டுகிறது.... போருக்குப் புறப் பட்ட தன் தநயனுக்கு அன்னை வெற்றித் திலகம் இட்டு அனுப்புவது போல், இங்கு திருநீரிட்டு வாழ்த்துக் கூறுமாப் போல் இருக்கிறதே!” என்றார்.

“இன்று..... அந்தப் போரில்லாவிட்டாலும்போருக்குச் செல்லும் புத்திரர்களும், புத்திரி களும் இருக்கிறார்கள்....அந்த வீரதீர உணர்வும், திடசங்கல்பமும் உள்ள பின்னோகள் நமக்கு இருக்கிறார்கள். அவர்களை வாழ்த்துவது நமது கடமை அல்லவா?” என்றார், அம்மாவும் அப்பாவுக்கு விட்டுக் கொடுக்காமல். எல்லோருஞ் சிரித்தார்கள். வீடு முழுவதும் அவ்வொலி ஏதிரொலித்தது.

பூசை முடிந்து ஓரிரு மணித்தியாலத்துக்குள் கமலும், கமலியும் தமது பிரயாணத்துக்கு உரிய பொருள்களுடன் வெளியில் வந்தார்கள். கமல் அரைக் காற்சட்டையும், சேர்ட்டும் அணிந்திருந்தான். தலையில் சாரணீயத் தொப்பிகாலில் நல்ல உறுதியான ‘ஸ்போர்ட்ஸ் கன்வஸ்’ சப்பாத்து- இடுப்பு’பெல்ட்’டில் ‘பென்டோர்ச்’, பேனாக் கத்தி, திசையறி கருவிச் சிமிழ் என்பன வற்றுடன், முதுகில் ஒரு பாசறைக் ‘கன்வஸ்’ பையில் சுமக்கக்கூடிய பொருள்கள் சகிதம் காட்சி யளித்தான். அதேபோல், கமலியும் ஆண்பிளை போல் நீல ஜீன்ஸ் காற்சட்டை, கைநீட்டுச் சேர்ட்- ‘கன்வஸ்’ சப்பாத்துடன் நின்றான். கமலிக்குத் தலைமயிர் நல்ல நீளம். அழகிய சுருட்

கூந்தல். அதைப் பின்னி, இரட்டைச் ஜடையாக விட்டிருந்தாள், அம்மா. ஜடை இரண்டும் வெளியில் தெரிய, தலையில் ஓர் அழகிய ஓலைத் தொப்பி ‘எலாஸ்டிக்’ நாடா இட்டு, இரு கன்னங் களுக்கும் கீழாகக் கொள்ளவேப் பட்டிருந்தது. முதுகில் கமலைப் போல் ஒரு ‘ஹாவசக்’ மூடை, இரு தோள்களுக்குக் கீழாகத் தொங்கியது.

பிள்ளைகளின் கம்பீரத் தோற்றமும், நடை உடை பாவளையும் அப்பாவையும், அம்மாவையும் மெய்ம் மறக்கச் செய்தன. பிள்ளைகளிலும், அப் பெற்றேரே, ஈன்ற பொழுதிலும் பெரிது உவந்தனர்.

அப்பா, கடமையின் போது அணியும் கிருடை யடன் வாசலுக்கு வந்தார். வாசலில் ‘ஜீப்’ ஒன்று நின்றது. வண்டியின் பின்புற ஆசனங்களில் இரண்டொரு மூடைச் சாமான்கள் இருந்தன.

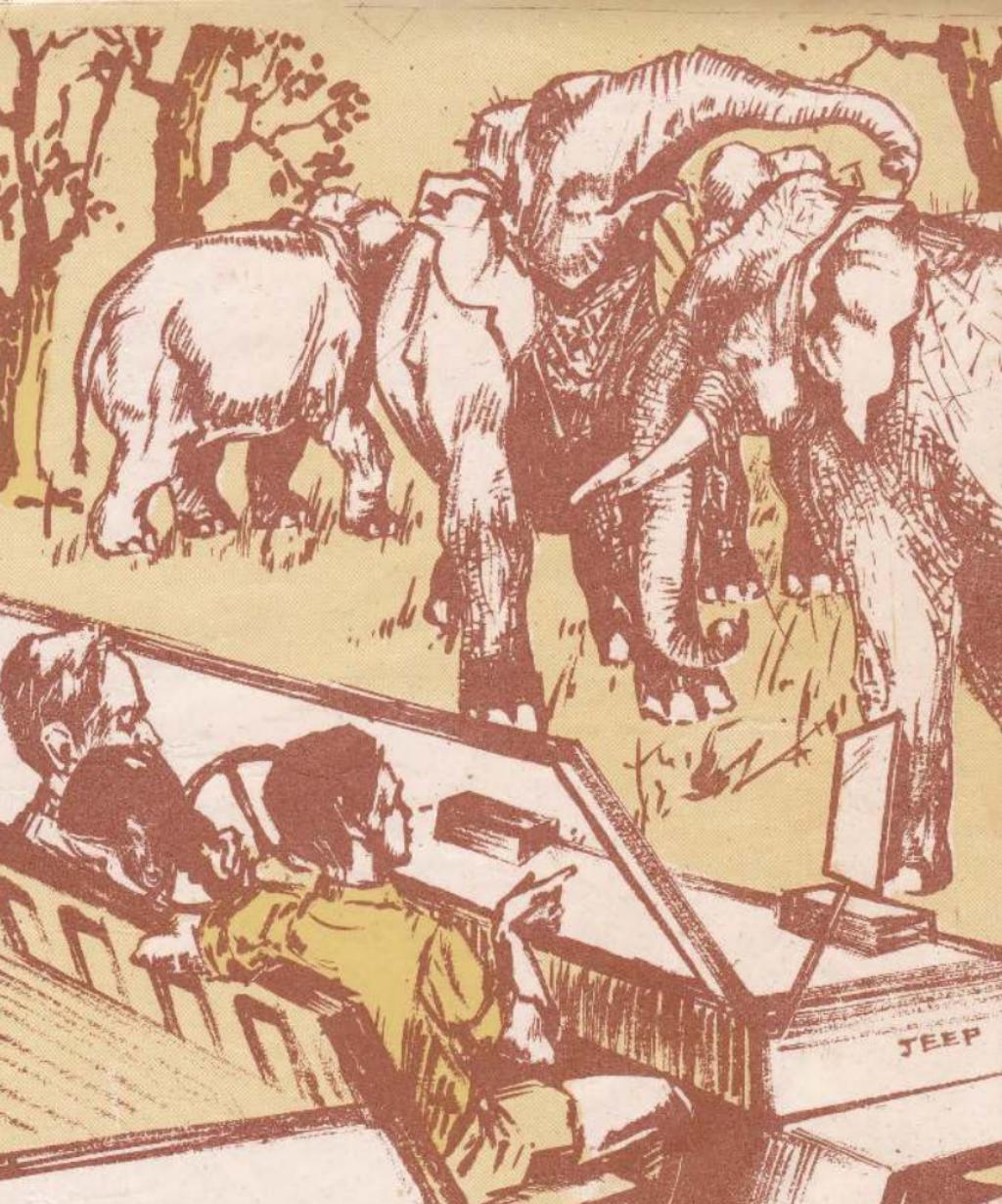
‘ஜீப்’ன் சாரதி ஆசனத்தில் அப்பா போய் அமர்ந்தார். கமலும், கமலியும் அவருக்கு வலப் புறத்தில் அருகருகே அமர்ந்தார்கள். கமலும், கமலியும் அம்மாவுக்கு ‘குட்டை’ கூறினார். ‘ஜீப்’ வளவை விட்டுப் புறப்பட்டது.

‘ஜீப்’ தெற்குப் பக்கமாக நெடுஞ்சாலையிற் சிறிது தூரஞ் சென்ற பின், மேற்குப் புறத்து மக்கிக் கிறவல் வீதியில் இறங்கி வெகு வேகமாக ஓடியது.

காலைப் பொழுதின் கோடைப் பனிமுட்டம்
இன்னும் நன்றாகக் கலையவில்லை. வீதியில்,
கோடைப் பனியில் நனைந்த புழுதியைக் கிளரி
விட்டுக் கொண்டு வண்டி சென்றது. மக்கி வீதி
செல்லச் செல்ல, காட்டுச் சூழலும் அதிகரித்துக்
கொண்டிருந்தது.

நெடிதுயர்ந்த மரங்களும், முட்புதர்களும்,
பற்றைக் காடுகளுங் காலைக் கதிரவனின் கதிர்களை
மறைத்துக் கொண்டிருந்தன. இராப் பொழுதில்
மரங்களிலும், பற்றைகளிலும் பதுங்கி அடைந்
திருந்த காட்டுக் கோழிகள் ஒவ்வொன்றுக
இறங்கிக் கூட்டம் கூட்டமாகவும், தனித் தனி
யாகவும் வீதிக்கு வந்துகொண்டிருந்தன. ‘ஜீப்’ன
பேரிரைச்சலைக் கேட்டு, பயத்துடன் கூச்சலிட்டன.
மீண்டும் காட்டுக்குள்ளே ஓடி மறைந்தன. அதே
போல் காலைக் குளிரின் இதமான அணைப்பில்
காட்டு மயில்கள் தமது தோகைகளை விரித்தும்,
விரியாமலும் நின்று, வண்டியின் சத்தத்தைக்
கேட்டு, அங்குமிங்கும் பறந்தன. சில மஞ்ஞைகள்
தூரத்தில் தெரிந்த பட்ட மரக் கிளைகளில் நின்று,
அகவிக் கொண்டிருந்தன.

வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்த ‘ஜீப்’ இப்
பொழுது வேகத்தைக் குறைத்து வீதிக்குக் குறுக்
காக இருந்த மர வேர்களுக்கும், ஆங்காங்கே
முறிந்து கிடந்த மரக் கிளைகளுக்கும் இடங்
கொடுத்து மெதுவாகச் சென்றது. அந்நேரம் தும்பி
களினதும், காட்டு வண்டுகளினதும் ரீங்கார

கருமலை ஒத்த காரிக்குமாம்,
கான்வழி மறித்து நிற்குதையே!...

A.Rasiah

— கமல், கமலி, 'கோஷர'

... పాపముక్కల తట్టె శేయలు
... నీరు కూడా అందు. అందు బింబమునక
ప్రాణమి' అందు అందు -

ஓசையும் ‘ஜீப்’ன் ஓசையிற் கலந்து கொண்டிருந்தன.

காட்டுப் பயணத்தின் முதல் அநுபவத்தை அமைதியாக இரசித்த வண்ணம், தமது பார் வையை இரு பக்கமும் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள் கமலும், கமலியும்.

நெடுஞ்சாலையிலிருந்து, சுமார் இரண்டு மைலுக்கு மேல் ‘ஜீப்’ வந்து விட்டது. இப் பொழுது சிறு காடாக இருந்த அக்காடு, பெருங்காடாகிக் கொண்டிருந்தது. அது கதிரவனின் கதிரைச் சிறுகச் சிறுக விழுங்கிக் கொண்டு மிருந்தது.

ஒரு திருப்பத்தில் ‘ஜீப்’ திடீரென்று நின்றது. கமலும், கமலியும் திடுக்கிட்டு அப்பாவின் முகத் தைப் பீதியுடன் பார்த்தார்கள். அவர் புன் முறுவலோடு, எதிர்த் திசையைச் சுட்டிக் காட்டினார். அங்கே ஒரு கூட்டம் யானைகள், வீதிக்குக் குறுக்காக நின்று, விளையாடிக் கொண்டு நின்றன. அதைக் கண்டதும் கமலி, “அப்பா...யானை!...” என்று ஓர் அலறவுடன் அப்பாவைக் கட்டிப் பிடித்தாள்.

‘கு!...சத்தம் போடாதே! யானைக் கூட்டம் தூரத்தில் தான் நிற்கிறது. காட்டு யானைகள் அப்படித்தான்...கூட்டமாக அவை நிற்கும் வரை பயமில்லை... அவை அப்படிக் கொஞ்ச நேரம் நின்று விட்டு காட்டுக்குள் போய்விடும்... காலை

வேளையில் இப்படித்தான்... இந்த வழியில், அடிக்கடி இப்படிப் போவதைப் பார்த்திருக்கிறேன்.” என்று அப்பா ஆறுதலாக விளக்கங் கூறி, கமலியைச் சமாதானப்படுத்தினார்.

கமலும் முதலில் அதனைக் கண்டு பயப்படத் தான், செய்தான். ஆனால், அந்த யானைகள் செய்த சேட்டைகளிலும், விளையாட்டுகளிலும் தன் பார்வையைச் செலுத்தி, அப்பா தந்த தெரியத்தில் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டான், அவன்.

உண்மையில் அந்த யானைக் கூட்டம் அப்படித்தான் செய்தது. சமார் அரைமணி நேரம் வரை, அப்படியே அங்கு நின்றுவிட்டு, ஒவ்வொன்றுக்குக் காட்டுக்குள் சென்று மறைந்து கொண்டது, அந்த யானைக் கூட்டம்.

யானைக்கூட்டம் மறைந்து பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்கள் கழிந்தபின், மீண்டும் ‘ஜீப்’ புறப்பட்டது. இப்பொழுது வண்டி முன்னைய வேகத் திலுங் குறைவான வேகத்தில் அங்குமிங்கும் வெட்டியும், தொங்கியும், தாவியும், தவழ்ந்தும், ஊர்ந்தும் சென்றது. பாதை இப்பொழுது, மிகவும் படுமோசமாக இருந்தது.

இவ்விதம், சமார் ஐந்தாறு மைல் தூரம் சென்ற பின்னர், வண்டி இப்பொழுது வெளி யான ஒரிடத்துக்கு வந்தது. அவ்வெளியிற் காடுகள் குறைவு. பற்றையும் புதரும் மண்டிக்

கிடந்தன. அரையாள் உயரத்துக்குத் தருப்பைப் பூல் பாதையின் இரு மருங்கும் வளர்ந்திருந்தது. ஆங்காங்கே கருவேல மரங்கள் கூரிய முட்களை நீட்டிக் கொண்டிருந்தன.

அந்த வெளியைக் கடந்து கொண்டிருக்கும் போது, தூரத்தில் ஒரு காட்டெருமைக் கூட்டம் வண்டியின் சத்தத்தில் தம்மை மறந்து வெறித் துப் பார்த்த வண்ணம் நின்றது. அப்பாவும் வண்டியை நிறுத்தி, “அதோ... பாருங்கள், எருமைக் கூட்டம்! இந்தக் காட்டெருமைகள், கூட்டங் கூட்டமாக இருச்கும் போது சாதுவாக நின்று போய்விடும். ஆனால், அதில் ஒன்று தனித்து ‘தனியனுகே’ நின்றால் எமக்கு ஆபத்தை விளைவித்து விடும். சில வேளைகளில், ‘ஜீப்’ பையே தூரத்தில் வந்து, முட்டி மோதி எம்மைத் தாக்கிவிடும். நடந்து வந்தால், எம்மை அக்கு வேறு ஆணி வேரூகக் குத்திக் கிழி த் தும் விடும்...” என்றார்.

‘காட்டுப் பயணத்தின் சிரமங்களைப் பற்றி கமலும், கமலியும் புத்தகங்களில் படித்திருப் பார்கள். அல்லது பிறர் சொல்லக் கேட்டு இருப்பார்கள். ஆனால், அவற்றை இன்றுதான் முதல் முறையாகக் காணுகிறார்கள்; அநுபவிக் கிறார்கள். இதுவரை, கண்டவை-அநுபவித்தவை ஒரு சில அரிச்சுவடிகளே. இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கின்றனவே! இந்தச் சின்னஞ் சிறிச்கள்

காட்டில் ஒரு வாரம்

எப்படி இவற்றை எல்லாஞ் சமாளிக்கப் போகின்றன? அதுவும் தன்னந் தனியலூகு!

இவ்வாறு, வண்டியைச் செலுத்தியபடியே சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார், கந்தசாமி. ‘பிள்ளைகளின் உற்சாகத்தில், என்னையும் மறந்து, அவர்களுடைய எண்ணத்துக்கு இடம் கொடுத்து விட்டேனே,’ என்று மனம் நொந்தார்.

அந்நிலையில் ‘வண்டியைத் திருப்பிக் கொண்டு, வீட்டுக்குப் போய்விடுவோமா’ எனக்கருதினார்.

‘கமல் - கமலி... பார்த்தீர்களா; இந்தக் காட்டுப் பயணம் எவ்வளவு ஆபத்தும், சிரமமும் ஆக இருக்கின்றது என்று?... இந்தப் பயங்கரப் பலப்பரீட்சையில் நீங்கள் மிகவும் கஷ்டப்படப் போகிறீர்கள்... பேசாமல் வீட்டுக்குத் திரும்புவோமா?’ என்றார் மிகவும் அநுதாபத்தோடு, ‘நேஞ்சர்’ கந்தசாமி.

வண்டிக்குள், மென்னம் நிலவியது. ஒருவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை. வண்டி போய்க்கொண்டிருந்தது. அவ்விதம், ஒரு சில விநாடிகள் தான் இருந்திருக்கும்.

திடீரென்று-

‘அப்பா... உங்களுக்குச் சிரமம் இருந்தால், எங்களை இப்படியே, இங்கேயே இறக்கிவிட்டு, ஒரு வாரத்துக்குப் பின் வந்து அழைத்துச்

செல்லுங்கள்... ” “என்னித் துணிக கருமம் துணிந்த பின், என்னுவதென்பது இமுக்கு” ...என்று நீங்கள் தானே வள்ளுவன் குறளை அடிக்கடி நினைவுட்டுவீர்கள்? அப்படியிருக்க...” என்று படபடப்போடு பேசினேன், கமல்.

அதற்கு மேல் ‘ஹஞ்சர்’ பேசவில்லை. வண்டி அந்த வெளியைக் கடந்து, மீண்டும் அடர்ந்த காட்டுக்குள் விரைந்தது. அது ‘உறும் உறும்’ என்று உறுமிக் கொண்டிருந்தது. அதைத் தவிர வேறு ஒலி எதுவும் அங்கு கேட்கவில்லை.

அந்த முள்ளிக் காட்டில் இருந்த அரசாங்கத் தேக்குமரக் காட்டுக்கு ‘ஜீப்’ வந்த பொழுது, ஹரம்-முற்பகல் பதினேண்றுக்கு மேலாகிவிட்டது. மாங்குளத்திலிருந்து சுமார் புத்து மைல் தொலைவில் இருக்கும் முள்ளிக் காட்டுக்கு அந்த ‘ஜீப்’ பிரயாணம் எடுத்த நேரம், சுமார் நான்கு மணித்தியாலம் என்றால், அந்தப் பயணத்தின் சிரமம் எப்படி இருந்திருக்கும்?

முள்ளிக் காடு

பெயர்தான் முள்ளிக் காடே தவிர, அங்கே முட்கள் அதிகமில்லை. இரண்டொரு கருவேல மரங்கள் அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாக நின்றன. ஒருகாலத்தில் அது முட்கள் நிறைந்த காடாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால், இப்பொழுது அரசாங்கம் மர வளர்ப்புக்காக தேக்கு மரங்களை நட்டிருக்கிறது. சுமார் நூறு ஏக்கரில் அங்கு தேக்கு மரங்கள் நடப்பட்டு, பராமரிக்கப் படுகின்றன. மாங்குளம் ‘றேஞ்’சைச் சேர்ந்த வன பரிபாலனப் பகுதி, அந்தத் தேக்கந் தோட்டத்தைக் கவனித்து வருகிறது. நடுக் காட்டில் சனங்கள் இல்லை. ஆனாலும் தேக்கந் தோட்டம் செழித்து வளருகிறது. அதனைப் பராமரிக்க குணபாலா என்னும் பொறுப்புழியர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்கு உதவியாக நடேசும், மணியும் இருக்கிறார்கள்.

குணபாலா வயது முதிர்ந்தவர். ஆயினும் திடகாத்திரமான மனிதர். ஐம்பது வயதுக்கு மேல் இருக்கும். வட்டமுகம்; ‘ஹிட்லர்’ மீசை; வெண்மண்டை-ஆனால் ‘ஊசிப்பிடி’யான சிறு குடுமிப் பின்னுக்குத் தொங்கும். அவர் தென் பகுதியைச் சேர்ந்த ஒரு சிங்களவர். தமிழூச் சிங்களப் பாணியிற் பேசுவார். அந்தக் காட்டுக்கு அவர் பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு, வனபரி பாலன ஊழியராகவந்தார். அப்பொழுது தான், அங்கு இந்தத் தேக்கந் தோட்ட நடுகை ஆரம் பிக்கப்பட்டது. அவர் நட்ட கன்றுகள் இப்பொழுது நன்கு வளர்ந்து, பெரிய தருக்களாகி விட்டன. இன்னும் இரண்டொரு வருடங்களுக்குள் அவை வெட்டப்பட்டு விடும். பதிலாக, கடந்த ஆண்டில் புதிய தேக்கங் கன்றுகளும், சாலம்பைக் கன்றுகளும் பழைய மரங்களுக்கிடையில் புனர்நடுகை செய்யப்பட்டு இருக்கின்றன.

தோட்டத்து வேலைகளைக் கவனிப்பதற்காக அவர்கள் மூவரும் அங்குதான் வாழ்கிறார்கள். இவர்களுக்கு என அங்கு ஒரு குடிசை உள்ளது. காட்டு விலங்குகளின் தொல்லைகளிலிருந்து பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டும். அதற்காக, அக்குடிசை வீடு பணங்குற்றி போன்ற பெரிய மரத் துண்களுக்கு மேல் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. நிலத்திலிருத்து சுமார் பத்துப் பன்னிரண்டு அடி உயரத்தில், மரங்களைத் தளமாக அமைத்து, அதற்கு மேலேயே குடிசை கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

குடிசைக்குச் சுவரில்லை. பதிலாக, நான் கு
பறமும் மரத் தட்டிகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.
கூரை தென்னை ஓலையால் வேயப்பட்டிருக்கிறது.
இக்குடிசைக்குட் செல்ல, நிலத்திலிருந்து மரப்
படிகள் கொண்ட ஏணி ஒன்று சரித்து வைக்
கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ஏற, இரு பக்கங்களில்
லும் கைப்பிடியாக, கனமான இரு காட்டுக்
கொடிகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

குடிசையின் கீழ்ப்பகுதி, சமையல் அறையாக
வும், மேற்றளம் வசிப்பிடமாகவும் இருக்கின்றன.

‘ரேஞ்சர்’ கந்தசாமியின் ‘ஜீப்’ தூரத்தில்
வரும்போதே, குணபாலாவும் நடேசெவும் தோட்டத்துக்கு வெளியே வந்து அவர் வருகைக்காகக்
காத்து நின்றார்கள். ‘ஜீப்’ குடிசைக்கு முன்பாக
உள்ள முற்றத்தில் நிற்க, குணபாலாவும்,
நடேசெவும் ஒடோடி அதனருகிற் சென்று
மரியாதையாக நின்றார்கள்.

“நேற்று அனுப்பிய செய்தி கிடைத்ததா
குணபாலா?...” என்று வந்ததும் வராததுமாகக்
கேட்டார், ‘ரேஞ்சர்’.

“ஓம்... சேர்...” என்று தலையாட்டினார்,
குணபாலா.

“கமல்-கமலி... இவர்தான், குணபாலா
அங்கிள்!... உங்களுக்கு உதவியாக வழி காட்டு
வார்... அவருக்கும் எனக்கும் கஷ்டம் தராமல்
உங்கள் முயற்சியைத் தொடங்கலாம்...” என்று

ாட்டு வாழ்விற் கானும்
கூட்டின்பங் கோடி பெறுமே!...
கமல் கமல்...

3. මිනු වෙත තුළු නොවා ඇත්තා
යෝජිත නොවා ඇත්තා
නොවා ඇත්තා

‘ஜீப்’பை விட்டு இறங்கியபடியே சூறினார், கந்தசாமி.

“வாங்க புஞ்சி மாத்தயா... வாங்க புஞ்சி நோனு...” என்று வரவேற்றபடி முன்னுக்குப் போனார் குணபால். கமலும், கமலியும் அவரைத் தொடர்ந்து அப்பாவுடன் குடிசைக்கருகிற சென்றூர்கள். நடேஸ், ‘ஜீப்’பிலிருந்த மூடைகளை எடுத்துக்கொண்டு பின்தொடர்ந்து வந்தான்.

ஏணிப் படிகளில் ஏறிக்கொண்டே—

“கமல்... நீங்கள் இங்கு தங்கியிருந்து உங்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளை நீங்களே தேடிப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்... பகலில் உங்கள் தேடுதல் முயற்சிகளை முடித்துக்கொண்டு மாலைக்குள் இங்கு வந்துவிடுங்கள்... இங்கு எல்லாப் பாதுகாப்பும் இருக்கும்...” என்று சிசான்னார், கந்தசாமி.

அப்பா சூறியவற்றை அமைதியாகச் செவி மடுத்தபடியே கமலும், கமலியும் ஏணிப் படிகளில் ஏறி, குடிசைக்குட் சென்றூர்கள். அவர்களுக்கு முன்னாற் சென்ற குணபாலா அங்கிள், தட்டிக் கதவுகளைத் திறந்து விட்டார்.

குடிசைக்குள் அறைகள் என்று இல்லை. ஒரே திறந்த அறை. அங்கு சாமான்கள் பகுதி பகுதியாக ஒதுக்கப்பட்டு இருந்தன. அவை மிகவும் ஒழுங்காக வும், நேர்த்தியாகவும் இருந்தன. அறையின் தளம், பலகைகளால் சமன்படுத்தப்பட்டு இருந்தது. ஒரு

மூலையில், கத்தி- கோடாவி, மண்வெட்டி, மரமரியும் வாள் போன்ற கருவிகள் அடுக்கடுக்காக இருந்தன. இன்னொரு மூலையில் ஒரு குழல் துப்பாக்கி சாத்தப்பட்டிருந்தது. அங்கே, மரக்குற்றிகள் மேசைகளாகவும், நாற்காலிகளாகவும் இருந்தன.

அவ்வாசனங்களில் கமலும், கமலியும் அப்பாவுடன் போய் அமர்ந்தார்கள். நடேசு, ‘பிளாஸ்டிக்’ கிண்ணங்களில் சுடச்சுட நல்ல தேநீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். குணபாலா ஒதுங்கி ஒருபக்கம் நின்றார்.

‘‘எங்கே... மணியைக் காணவில்லை?’’ என்று அப்பா கேட்டார்.

‘‘அவேங்... தோட்டத்தில் நிக்கும்...’’ என்றார், குணபாலா.

‘‘சரி நிற்கட்டும்... குணபாலா! நடேசு!... பிளைகள் அந்த அதிசயப் பிறவியைக் காண வேண்டும் என்று இந்தக் காட்டுக்கு வந்திருக்கிறார்கள்... பட்டால் தானே தெரியும், கஸ்டத் தின் தன்மை?... உங்களால் முடிந்த உதவியைச் செய்யுங்கள்...அது போதும்! ... நான் போய், ஒரு வாரத்துக்குப் பின்பு தான் வருவேன்... இவர்களுடைய முயற்சி எப்படி என்று பார்ப்போம்! ...’’ என்று சொல்லிக்கொண்டே, எழுந்து நின்றார், ‘‘றேஞ்சர்’’.

கமலும், கமலியும் தட்டிக் கதவுவரை வந்து அப்பாவுக்கு விடை கொடுத்தார்கள்.

‘ஜீப்’, வந்த பாதையில் மீண்டும் திரும்பி விட்டது.

கமலும், கமலியும் தாங்கள் கொண்டுவந்த பொருள்களை ஒருபக்கம் வைத்துவிட்டு, உடுப்புகளை மாற்றிக் கொண்டார்கள். அதன் பின்பு ஏனிப் படிகளில் கீழே இறங்கி வந்து, வளவுக்குள் இருந்த கிணற்றடிக்குச் சென்றார்கள்.

கிணறு என்று அதைச் சொல்ல முடியாது. நிலத்தில் ஒரு குழி தோண்டப்பட்டு இருந்தது. கோடை காலமாக இருந்தமையால், அதன் அடியில் சிறிதளவே நீர் இருந்தது. அதன் வாயிற் புறத்தில் நிலத்தோடு நிலமாக மரக் கட்டைகள் அரைப் பகுதிக்கு அடுக்கப்பட்டிருந்தன. காட்டுக் கொடியால் நீரை அள்ளுவதற்கு ஒரு சிறிய வானியும் இருந்தது. காட்டுப் பிரதேசத்தில், இப்படித் தான் கிணறு என்ற பெயரில், நீர் மடுக்கள் இருக்கும் என்பது கமலிக்குத் தெரியாது. அதனால், அதனை ஒரு விசித்திரமான காட்சியாகப் பார்த்தாள். அப்பொழுது நடேசு வந்து, குழியில் நீரை அள்ளி அவர்களுக்குக் கொடுக்க, இருவரும் கால், கை, முகங்களைக் கழுவினார்கள். அந்நீர் ‘ஜஸ்’ கட்டி போல் குளிர்ந்தது. கோடை வெயிலைத் தணிக்கும் வகையில் அந்நீர் அவர்களுக்கு மிகவும் இதமாக இருந்தது.

பகற் பொழுதாயினும், அக்காட்டுப் பிரதேசம் முழுவதும் இருள் கவிந்திருந்தது, ‘சில்’ வண்டுகளின் ‘நோய்’ன்ற ஓலியும், பறவைகளின் ‘கீச்’சொலியும், மரஞ்செடிகளின் அசைவொலியுந்தவிர, அங்கு வேறு எவ்வித ஆரவாரமோ, கலகலப்போ இல்லை. எங்கும் அமைதி நிலைகொண்டிருந்தது. அந்தக் காட்டுச் சூழல் அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

குடிசைக்குட் சென்ற போது குண்பாலாவும், நடேசைம் அவர்களுக்கு உணவு பரிமாறினார்கள். வந்த களைப்புத் தீர வயிரூர் உணவு உண்டுவிட்டு, தரையிற் போடப்பட்டிருந்த புற்பாய் ஒன்றில் இருவரும் சிறிது உறர்கினார்கள்.

மாலை நான்கு மணிபோல் படுக்கையை விட்டு எழுந்த கமலுக்கும், கமலிக்கும் சோர்வும், அலுப்பும் தலையெடுத்து நின்றன. பெற்றேரின் பிரிவுத் துயரும், அந்நேரம் பார்த்து, அவர்களை ஆட்கொள்ளத் தொடங்கியது. கமலியிலும், கமலே மிகவும் சோர்ந்திருந்தான்.

‘‘புஞ்சி மாத்தயா..... எலும்பினதா..... வாங்க...புஞ்சி நோனு... மொகம் கலுவி... தேத் தண்ணி குடிந்க...’’ என்று அழைத்தவண்ணம், குண்பாலா அங்கிள் அவர்கள் முன் நின்றார்.

புற்பாயைச் சுருட்டி ஒருபுறம் வைத்துவிட்டு, ஏனிப் படிகளால் கீழிறங்கி வெளியில் வந்தார்கள் கமலும், கமலியும்.

காட்டின் பகற் பொழுதுக் காட்சிக்கு மாறுக மாலைக் காட்சி இருந்தது. சூரியன் மேற்குத் திசையை அடைவதற்கு முன்பே இங்கு இருண்டு விடும். காட்டுப் பறவைகளும், விலங்குகளும் தமது இரவைக் கழிப்பதற்காக ஒதுக்கிடம் தேடி, பிற பகல் நான்கு ஐந்து மணிக்கே விரைந்துவிடும்.

“என்ன அங்கிள் இரவாகி விட்டதா?” என்று கேட்டவாறு அங்கிளை அணுகினான், கமல்.

“இல்ல தானே... புஞ்சி மாத்தயா... இங்க காட்டில் பின்னேரங் நாலு ஐஞ்சு மணி எண்டா ராவாகி போவாங் தானே?... அதிங்தாங் இருட்டு மாதிரி எல்லாங் இருக்கிறங்... ” என்றார்.

அதைக் கேட்டதும், கமல் காட்டின் இரவு எவ்வளவு நீண்ட பொழுது என்பதை உணர்ந்தான். இந்த இராப் பொழுது கொடிய விலங்குகளுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷத்தைத் தருமோ, அதேபோல் மக்களுக்கும், பகற்பொழுதில் உணவுதெடும் உயிரினங்களுக்கும் பெருஞ்சுமையாகத் தான் இருக்கும்.

நடேசு, இராப்பொழுதைத் தீயொளியிற் கழிப்பதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்துகொண்டிருந்தான். குடிசைக்கு முன்புறமாயுள்ள முற்றத்திற் காய்ந்த பெரிய மரக் கட்டைகளை அடுக்கி, தீமுட்ட முனைந்து கொண்டிருந்தான், அவன். அதனைப் பார்த்து ஒன்றும் புரியாமல் நின்ற கமலிக்கு,

“இதுதான், எங்கள்றை இரா விளக்கு!... இந்த விளக்கு தான் எங்கள்றை இரா இருஞக்கு உதவுகிறது. இந்த வெளிச்சம் யானை போன்ற மிருகங்கள் இங்கு வராமலும் எம்மைத் தாக்காமல் இருக்கவும் உதவும்...” என்றான், நடேசு.

அதனைக் கேட்டு மனந் தெளிந்த கமலி, காட்டு இரவின் பயங்கரத்தை ஓரளவு உணர்ந்தாள். அதை நினைக்க நினைக்க அவளுக்குச் சிறிது மனக் கிலேசமும் உண்டாயிற்று. இருந்தும், ‘இந்தக் காட்டில் எத்தனை இரவுகளை இந்த நடேசம், குணபாலாவும் கழித்திருக்கிறார்கள்? நமக்கு இது புதிய அநுபவந்தானே? பழக்கப்பட்டு விட்டால், எல்லாம் சுகமாகவும், சந்தோஷமாகவும் இருக்கும்...’ என்று தனக்குள்ளேயே மனந் தேறினான், கமலி.

கமல்-கமலி இருவரும் மீண்டும் குடிசைக்குள் வந்து, மாலை நேரத் தேநீரை அருந்தினார்கள்.

கமலுக்கு இப்பொழுது புதிய உற்சாகம் வந்தது. தாங்கள் வந்த நோக்கத்தின் முயற்சி களுக்கான திட்டத்தினை தன் மனதுக்குள்ளேயே சிந்தித்தபடி கமலியை அருகில் அழைத்தான், அவன்.

‘கமலி...நானை முதல் எங்கள் தேடுதல் முயற்சி தொடங்கும்... எங்களுக்கு குணபால அங்கிள் உதவியாக வருவார். காடு மிகவுஞ் சிக்கலாக இருக்கும். நாம் மிகவும் நெடுந்தாரம் அலைய

வேண்டி இருக்கும். பல கஷ்டங்களைச் சந்திக்க வேண்டி வரும். இருந்தாலும், தளராமல் எங்கள் முயற்சியை மேற்கொண்டு, வெற்றியை அடைய வேண்டும். அப்பாவுக்குக் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்ற வேண்டும்... நாம் எங்கு போனாலும், எங்களது சாரணீயக் குறியீடுகளை நினைவுப்படுத்தி, அவற்றை இட்டுக்கொண்டு போக வேண்டும். வழி மாறினாலும் நாம் ஒருவருக்கொருவர் காத் திராமல் மீண்டும் சென்ற வழியிலேயே வந்து, இந்த இடத்துக்கு வந்துவிட வேண்டும். இந்த இடத்தின் திசையை, இந்தக் திசையறிகருவி மூலம் கண்டு, குறித்துக் கொள்ளலாம். எங்களிடம் கமரா, பைநோஃக்யூலெர்ஸ் எல்லாம் இருப்பதனால், காட்சிகளைக் கண்டு மகிழ்வும், அவற்றைக் குறித்துக் கொள்ளவும் உதவும்...”

இவ்விதம் எல்லா விடயங்களையும் தன் குறிப்பேட்டிற் குறித்து வைத்தபடி, தன் தங்கைக்கு விளக்கிக் கூறினான், கமல்.

இதன்பின், தனது குறிப்பேட்டில் மேலும் பல குறிப்புகளைக் குறித்துக் கொண்டான், கமல். கமலியும் தான் முதல்நாள் வாசித்துவிட்ட கதைப் புத்தகத்தை எடுத்து வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

இரவு சூழ்ந்த போது, குடிசைக்குள் ஒரு அரிக்கன் விளக்கைக் கொளுத்தி வைத்துவிட்டு, சூண்பாலா அங்கில் அவர்களுடைய இரவு

காட்டில் ஒரு வாரம்

உணவைப் பரிமாறினார். அதன்பின் அவர்களுக்குப் படுக்கையை விரித்துவிட்டு, தனக்கும் படுக்கையை விரித்துக் கொண்டார், குணபாலா.

படுக்கையிற் படுத்த ஒரு சில விநாடிக்குள் கமலி நித்திரையாகவிட்டாள். ஆனால் கமலுக்கு நெடுநேரமாகியும் நித்திரை வரவில்லை. புரண்டு புரண்டு படுத்தான்.

நடு இரவு இருக்கும். திடைரென்று ஏதோ முறிந்து தன்மீது விழுந்தது போல் இருக்க, கமல் திடுக்கிட்டு எழுந்தான். அந்நேரம் குணபாலாவும் எழுந்து—

“புஞ்சி மாத்தயா... அதிங் ஒண்டுங் இல்லத் தானே... ஆனே... சும்மா மரங் முரிச்சி போருங் தானே... நீங் பயங் வேணங்...” என்றார்.

காட்டு யானைகள் அப்படித்தான். போகும் போதும், வரும் போதும் கண்ணில் பட்ட மரம், கிளை யாவற்றையும் முறித்துக்கொண்டு தான் செல்லும்... இப்படித்தான், குடிசையின் பக்கத் தால், அந்நேரம் யானைகள் போயிருக்க வேண்டும்.

நல்ல வேளையாக, கமலி நல்ல உறக்கத்தில் இருந்தாள். அவளுக்கு இது தெரியவில்லை.

குணபாலாவின் ஆறுதல் வார்த்தைக்குப் பின், கமலும் மனந்துணிந்து, படுக்கையில் அப்படியே உறங்கிவிட்டான்.

தேருதல் பயணம்

மறுநாள், காலைச் சூரியோதயத்தின் பொழுது, என்றுமில்லாதவாறு மனமகிழ்வைக் கமலுக்கும், கமலிக்கும் கொடுத்தது. அந்த உத்வேகத்தில், காட்டுக் கோழியின் விடியல் அறிவிப் போடு எழுந்து தமது கடன்களை முடித்துக் கொண்டு, அன்றைய திட்டப்படி அவர்கள் தேடுதலுக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

குணபால அங்கிள் முன் சென்று, வழிகாட்ட கமலும், கமலியும் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

மூள்ளிக் காட்டுக்கும், பாலைக் காட்டுக்கும் இடையில் தான், அந்த அதிசயப் பிறவியை முதன்முதலில் அப்பா கண்டார். பின்பு பலமுறை அங்கு சென்று முயற்சித்தும் அந்தப் பிறவி யையோ அல்லது அதனேடு நின்ற மான் கூட்டத்தையோ அவர் சந்திக்க முடியவில்லை.

அதனால், அந்தத் தேடுதல் முயற்சியைப் பாலீக் காட்டுக்கு அருகில் இருந்து தொடங்குவது என்று கமல் திட்டமிட்டிருந்தான். அதன்படியே முள்ளிக் காட்டிலிருந்து சுமார் ஐந்து மைல் தொலைவில் இருந்த பாலீக் காட்டை நோக்கி அவர்களது பயணஞ் சென்றது.

பாலீக் காடு சாமானியமான காடு அல்ல. அடர்ந்த காடு. வானளாவிய நெடுமரங்களும், நெடிதுயர்ந்தும், பின்னிப் பினைந்தும் இருந்த செடிகொடிகளும் அங்கு அடர்ந்திருந்தன. சாதாரண மரங்களிலும், பாலீ மரங்களே செறிந்து நின்றன. கோடை காலமாக இருந்த மையால், காடு வரண்டு இருந்தது. ஆயினும் பாலீமரங்கள் மட்டுஞ் செழித்துக் கரும்பச்சை இலைகளையும், சொற்சொற்பபான முரட்டுப் பட்டைகளையும், கிளைகளையுங் கொண்டு நிமிர்ந்து நின்றன. நிலத்தைத் தொடுங் கிளைகளைக் கொண்ட பாலீ மரங்களில் காயுங் கனியும் நிறைந்து குலுங்கின. இருண்ட வானத்திற் பளிச் சிடும் விண்மீன்கள் போல் கரும்பச்சை இலைகளுக் கிடையில், அப்பாலீக் கனிகள் பளிச்சிட்டன.

பழங்கள் கனிந்து, நிலத்திலும் விழுந் திருந்தன. காலீ வெயில், அம்மஞ்சட் பழங்களிலே விழுந்து இருக்க, மஞ்சட் கம்பளம் விரித்தது போல் நிலம் காட்சியளி த்தது. அவற்றைக் கண்டதுங் கமலுக்கு வாழுறியது. நிலத்தோடு

~~~~~காட்டில் ஒரு வாரம்

கொஞ்சிக் கொண்டிருந்த கிளையொன்றை
தன்னிடம் இருந்த கத்தியால் வெட்டி எடுத்தான்
கமல். அதில் இருந்த பழங்களை ஒவ்வொன்றைப்
பிடுங்கிக் கமலிக்குக் கொடுத்து தானுஞ்
சுவைத்தான், அவன்.

“புஞ்சி மாத்தயா... மிச்சங் தின்னக் கூடாது
தானே... இதிங் பழங் பால் பிசிங் போல இருக்குங்
தானே...” என்று அப்பழங்களை அதிகம் உண்ண
விடாது தடுத்தார், குணபால் அங்கிள். அவர்
கூறியதிலும் நியாயமிருந்தது. பாலைக் கனி,
வாய்க்குச் சுவையாக இருந்தாலும், வயிற்றுக்கு
நல்ல தல்ல. அதிலிருக்கும் பால், பசைத் தன்மை
வாய்ந்தது. அது வயிற்றைக் கட்டி மலச் சிக்கலை
உண்டாக்கிவிடும்.

அந்நேரம் தூரத்தில் ஒரு பேரிரைச்சல்
கேட்டது.

“புஞ்சி மாத்தயா... கொஞ்சங் நிக்கிறது
தானே... அங்க சத்தங் வாறது; அதிங் சத்தங்
கரடி போடுறது... இதிங் பாலப் பழங் திங்க
கரடி வருங்... இப்ப நாங்க அதிட கண்ணில
படக்கூடாது தானே... வாங்க... வாங்க வேற
பக்கங் போவங்...” என்று சத்தம் வந்த திசைக்கு
மாறுன ஒரு வழியைக் காட்டியபடி முன்
சென்றூர், குணபாலா. கரடி என்றதும்
கமலிக்குக் குலைநடுக்கம் ஏற்பட்டது. முன்பு,
ஒரு சமயம்— கொழும்பு மிருகக் காட்சிச்

சாலையில், ஒரு காட்டுக் கரடி ஒரு சிறு பிள்ளையைப் பிடித்திமுத்த காட்சியைக் கமலி நேரிற் பார்த்திருந்தாள். அந்தினைவு வந்ததும்,

“அண்ண பயமாக இருக்கிறது” என்று வாய்விட்டு அலறினால், கமலி.

“பயங் வேணுங் புஞ்சி நோனை... கரடிக்கு முன்னை போகாம் போன அதின் ஓன்னுஞ் செய்ய மாட்டாங் தானே... வாங்க எனக்குப் பின்னை...” என்று தைரியமுட்டியவாறு, அவர்களை வேறு ஒரு திசையிற் காட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றார், அங்கிள்.

குரியன் உச்சிக்கு மேல் வந்து விட்டான். காட்டில், ஆங்காங்கே பொட்டல் வெளிகளுக்கு ஊடாகச் குரியனின் சுடு கிரணங்கள் ‘சள்’ என்று எரித்தன.

காலையிற் புறப்பட்ட நேரமிருந்து, இது வரை பல இடங்களுக்கு ஊடாக அலைந்து விட்டார்கள். ஆனால், அந்த மான் கூட்டத் தையோ, அந்த அதிசயப் பிறவியையோ அவர்கள் சந்திக்க முடியவில்லை. நடந்த களை-அலைந்த அலுப்பு- தேடியது கிடையாத ஏமாற்றம் என்பன அந்தச் சின்னஞ் சிறுசுகளை மிகவும் மனம் நோகச் செய்தன.

இருந்தும், அவர்களின் முயற்சி தொடர்ந்தது.

அங்கிளின் ஆலோசனைப்படி, பொழுது உச்சியை விட்டு மேற்குத் திசைக்கு நகர முன்பு குடிசைக்குத் திரும்ப வேண்டியிருந்தது. அதற்குள் அன்றைய தேடுதலை முடித்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லையானால், குடிசைக்குச் செல்ல வேண்டிய தூரத்தை, பொழுது படுவதற்குள் கடந்துவிட முடியாது, என்பதை அங்கிள் அடிக்கடி கமலுக்குக் கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

பகல் உணவை ஒரு மர நிழலில் அமர்ந்து மூவரும் உண்டார்கள். உண்ட களை தொண்டருக்கும் உண்டல்லவா? அதற்கிணங்க கமலும், கமலியும் மரநிழலிற் சிறிது நேரம் சிரம பரிகாரஞ் செய்தார்கள்.

அந்நேரம், எதிர்ப்புறத்தில் காட்டு மரங்கள் முறியும் சத்தம் கேட்டது.

கமல் கண்விழித்து பார்த்த போது குரங்குக் கூட்டம் ஓன்று மரங்களில் தாவித் தாவிஓடி வருவதைக் கண்டான். முகஞ்சிவந்த செங்குரங்குக் கூட்டம், அது. மனித வாடையை மணந்ததும், அதற்கு ஏதோ ஒருவிதக் குதூகலம் தலையெடுத்தது. அதனால், சில குரங்குகள் மரக் கிளைகளில் அங்குமிங்கும் பாய்ந்தும், தாவியும், குதித்துங் கும்மாளமடித்து ஆரவாரஞ் செய்தபடி கமல், கமலிக்கு அருகில் வருவதும், செல்வதுமாக இருந்தன. குணபால அங்கிள் “கு...எய்!” என்று சத்தமிட்டு அவற்றைக்

கலைக்க முயன்றார். முடியவில்லை. கடைசியில், தன்கையில் வைத்திருந்த குழல் துப்பாக்கியால் வானத்தை நோக்கி ஒரு வேட்டு வைத்தார். அவ்வளவுதான்! அக் குரங்குக் கூட்டம், போன இடந் தெரியாமல் மறைந்தது.

அதே நேரம்-அவர்கள் நின்ற மரத்துக்கு அருகில் ஒரு சின்னஞ்சிறிய குரங்குக் குட்டி விழுந்து கிடந்து, கத்தியது. குட்டிக்கு ஒன்று மில்லை. ஆனால், அது தாயைப் பிரிந்து பரிதவித்தது.

“ஐயோ... பாவம் குட்டி! ” என்று அக் குரங்குக் குட்டியைப் பிடித்துத் தூக்க, கமலி முன் சென்றார்.

“புஞ்சி நோனே... அதிங் புடிக்க வாணைங்... அதிங் கடிக்கும்... அவெங் அம்மா கொரங்கு இப்ப வருவாங்... கண்டா அவெங் கடிப்பாங்... ” என்று, அவளைத் தடுத்தார் அங்கிள்.

அவர் அவ்விதம் சொல்லி வாய் மூடுவதற் குள், அந்தக் குட்டியின் தாய், எங்கிருந்தோ வந்து, “சர் பூர்” என்று கார்ச்சித்துக் கொண்டு, கிளைக்குக் கிளை தாவிக் கொண்டிருந்தது. ஆயினும், குட்டிக் குரங்கிடம் வரவோ, அதனை எடுத்துக் கொண்டு போகவோ இல்லை.

அதனைக் கண்டு வியந்த கமலி-

“அங்கிள்... அந்தத் தாய்க் குரங்கு வந்தும், தன் குட்டியைத் தூக்காமல் ஏன் இருக்கிறது?

~~~~~காட்டில் ஒரு வாரம்

நாங்கள் தூரத்தில் தானே நிற்கிறோம்?... பயமில்லாமல் எடுத்துக்கொண்டு போகலாந் தானே...?" என்று தனக்கேற்பட்ட சந்தேகத் தைக் கேட்டாள்.

"அதிங் தாங் புஞ்சி நோனே கொரங்குட கொணம்; குட்டி, அம்மாட வயித்த நல்லாப் புடிச்சி இருக்க வேணுங் தானே? அம்மா பாஞ்சி பாஞ்சி போன்றுங், குட்டி. உடக்கூடாது... தவறி உழுந்தா... பொறகு அம்மாக் கொரங்கு தூக்கமாட்டாங்... அதிங் பொறகு, அதிங் குட்டிக்குத் தங்கட சூட்டத்தில் எடங் குடுக்க மாட்டாங் தானே? ... அம்மாக் கொரங்கு கொஞ்ச நேரங் அப்பிடி இப்பிடி சத்தங் போட்டு, களைச்சுப் போவாங்... பொறகு, அதிங் அப்பிடியே தங்கட சூட்டத்துக்குப் போவாங் தானே...?" என்றார், குணபாலா.

"ஜீயோ பாவம், அங்கிள்! நீங்கள், துப்பாக்கி யால் சுட்டபடியால் தானே, குட்டி விழுந்தது?" என்று பரிதாபமாகக் கேட்டான், கமல்.

"என்ன செய்யலாங் புஞ்சி மாத்தயா? அப்பிடி நாங் சுட இல்லை எண்டா... அந்தக் கொரங்குக் கூட்டங் எங்களப் புடிச்சி கொண்டு போடுவங் தானே..... அதிங் தாங்... . நாங் வானத்தில் சுட்டது; கொரங்குக்கு நாங் சுட இல்லத் தானே..." என்றார், அங்கிள்.

“இனி... இந்தக் குட்டிக்கு யார் துணை? என்ன செய்யலாம்...” என்றாள் கமலி, மிகவும் கவலையுடன்.

“நீங் பயங் வேணங்க..... நாங் கொண்டு போவங்... பால்... பளங் குடுத்து வளக்கலாங் தானே, நோனு? ” என்று கூறியவாறு, குரங்கிடஞ் சென்று, அதன் முதுகிலும், கழுத் திலும் பிடித்தார், அங்கிள். குட்டி ‘உர்... உர்’ என்று கத்தியது. தாய்க் குரங்கின் சத்தம் எங்கோ தொலைவிற் கேட்டது.

குட்டிக் குரங்கை, அங்கிள் சிறு காட்டுக் கொடியாற் பினைத்து, தன்னுடன் எடுத்துக் கொண்டார்.

குட்டி, கமலியைப் பார்த்துப் பரிதாபமாகப் பல் இளித்தது. கமலியும் அதன் அருகிற் சென்று அதன் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தாள். கமலியின் அன்புத் தடவுதல், குட்டிக்கு இதமாக இருந்தது.

அந்தச் சொற்ப வேளாக்குள் கமலிக்கும், குட்டிக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட நட்பைப் பாராட்டியபடியே, கமல்—

“காட்டில் உனக்கொரு தோழி கிடைத் திருக்கிறுள், கமலி; இனி, அவள் உனக்கு நல்ல துணையாக இருப்பாள், தானே?...” என்றான்.

“ஆம் அன்னை; குட்டி என் தோழிதான்... அவளுக்கு ஒரு நல்ல பெயராக வைத்துத் தாருங்கள்; ” என்றாள், கமலி.

“பெயரா?” என்று கேட்டுச் சிறிது நேர மௌனத்திற்குப் பின்பு “சரி...இராணிக் குட்டி என்று வைத்தால் என்ன?” என்றால், கமல்.

கமல்-கமலியின் சம்பாஷனையில் மெய்ம் மறந்த அங்கிள்-

“ஆ! ஆ! அதிங் நல்ல பேரு தானே!... இதிங் ராணிக்குட்டி தானே!... ராணிக்குட்டி... ராணிக்குட்டி!” என்று இரண்டு மூன்று மூறை உரத்துக்கூறி, தன் மகிழ்ச்சியையுந்தெரிவித்தார்.

சற்று வேளையில், “புஞ்சி மாத்தயா... நேரங் போனது தானே..... நாங் இனிப் போவமா?” என்றார், குணபாலா.

கமல் தன் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். நேரம், இரண்டு மணிக்கு மேலாகி விட்டது. தாமதித்தால், அங்கிள் அடிக்கடி கூறியபடி காட்டுவழி, திசைமாறித் திண்டாட வேண்டி வரும் என்று நினைத்தான்.

“சரி அங்கிள் புறப்படுவோம்...” என்று தாங்கள் தங்கிய இடத்தில் சாரணீயக் குறியீடுகள் சிலவற்றைப் பொறித்துக் கொண்டு புறப்பட்டான், கமல்.

அங்கிள், இராணிக் குட்டியை ஒரு கையிலும், துப்பாக்கியை மறு கையிலும் ஏந்தியபடி முன் சென்றார்.

அம்முவரும் எவ்வளவோ விரைந்து சென்றும், மாலை இருளாவதற்குள் முள்ளிக் காட்டுக் குடிசைக்குச் செல்ல முடியவில்லை. அவர்கள் நடையில் எவ்வளவோ வேகம் இருந்தும், காடு அடர்ந்த காடாக இருந்த மையால், உரிய தூரத்தைக் கடந்து கொள்ள முடியவில்லை.

மாலைக் கருக்கல் நன்றாக வாணைக் கெளவியபடி இருந்தது. ஆளை ஆள் தெரியாத அளவுக்கு இருள் சூழத் தொடங்கியதால், தன் இடுப்பில் தொங்கிய ‘பென்டோர்ச்’சை எடுத்து, குண்பாலாவிடம் கொடுத்தான், கமல்.

“இதிங் வெளிச்சங் மிச்சங் இல்லத் தானே...”என்று கூறிவிட்டுப் பக்கத்திற் கிடந்த சள்ளி போன்ற காய்ந்த செடிகளையும், சருகு களையும் பொறுக்கி காட்டுக் கொடிகளால் ஒரு சுருளைச் சுருட்டிக் கட்டினார், அங்கிள். பின்பு, தான் வைத்திருந்த தீப்பெட்டியை எடுத்துக் கொளுத்தி, ஒரு சில விநாடிக்குள் ஒரு தீப்பந்தத்தைத் தயாரித்து, முன் செல்ல முனைந்தார், அவர்.

அப்பொழுது, தூரத்தில்- குரவையொலி போல், ஒரு கூக்குரல் கேட்டது.

அந்த நிர்மாநுஷ்மான காட்டில், எப்படி மனிதவொலி கேட்க முடியும் என்று கமலும், கமலியும் திகைத்தார்கள்.

அடுத்த விநாடி-

“ஆ! அதிங்... எங்கட நடேசுத் தம்பி கொரல் தானே!”... என்று சந்தோஷமாகக் கூறிவிட்டு, குணபாலாவும் அதே மாதிரியான குரலில் பதிற் குரலொலி எழுப்பினார். அதனைத் தொடர்ந்து, மீண்டும் இரண்டொருமுறை முன் கேட்ட ஒலி எதிர்த் திசையில் இருந்து வந்தது.

“நம்மட சத்தங் அவெங் கேட்டது தானே... இப்ப அவெங் வாரூங்...” என்று, குணபாலா கூறி முடிப்பதற்குள், தூரத்தில் ஒரு தீப்பந்த ஓளி அவர்களை நோக்கி அந்த மாலை இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு ஓடி வந்தது.

சந்தேகமில்லை. குடிசையிற் சந்தித்த நடேசு தான், அங்கு ஓடி வந்தான்.

“மாத்தயா... ஏன் இவ்வளவு நேரம்? உங்களைக் காண இல்லை என்கு நான் எவ்வளவு பயந்து போனன் தெரியுமே? அது தான்... உங்களைத் தேடிக் கொண்டு வந்தனேன்...” என்றான், நடேசு.

“இந்த ராணிக் குட்டியால் நேரங் போனது தானே!” என்று தன் கையிலிருந்த குரங்குக் குட்டியைக் காட்டியவாறு, பதில் கூறினார் குணபாலா.

“ஆ! குரங்குக் குட்டியா? இப்பிடி ஒரு குட்டிய நானும் பிடிக்கத்தான் இருந்தன்... மாத்தயா!...” என்று சிரித்துக்கொண்டு குட்டியை வாங்க முன் வந்தான், நடேசு. அந் நேரம் பார்த்து, குரங்குக் குட்டியும் கமலியின் கைக்குட் சென்று, இடந் தேடிக் கொண்டது.

“அதிங்...புஞ்சி நோனு கூட்டாளி தானே! அவெங் கொண்டு போவாங்...” என்று பதிலுக்குச் சிரித்தார், அங்கிள்.

கமல்-கமலிக்கு அன்றைய முயற்சி ஏமாற்றத் தெக்க கொடுத்த போதிலும், இராணிக் குட்டியின் வருகையை நினைந்து மகிழ்வாக, குடிசையை நோக்கி விரைந்து சென்றனர்.

மணியின் மான்குட்டி

பொழுது புலர்ந்தது. காட்டுப் பறவை களின் காலைக் குதூகலம் எங்கும் வியாபித் திருந்தது. “கீச் கீச்” என்று ஓலித்த வண்ணம், சிட்டுக் குருவிகள் அங்குமிங்கும் பறந்தன. பச்சைக் கிளிகளும், மைனைக்களும் கூட்டங் கூட்டமாகப் பறந்தன. காலைக் கதிரவனும் தன் ஒளிக் கிரணங்களை மரங்களுக்கு மேலாகப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

முதல் நான் காட்டில் அலைந்த களைப்பால் கமலும் கமலியும் நெடுநேரம் வரை படுக்கையை விட்டு எழும்பாமல் இருந்தார்கள். சோர்வின் மிகுதியாற் படுக்கையிற் கிடந்த கமல், சட்டென்று எழுந்தான். தான் மேற்கொண்டிருக்கும் முயற்சிக்குத் தன் சோர்வும், அலுப்பும் இடையூருகிலிடும் என்பதை உணர்ந்ததும் அவனுக்கு

ஒரு புதிய உத்வேகம் பிறந்தது. தங்கையை எழுப்பிவிட்டு, தன் கடன்களை அவசர அவசரமாக முடித்துக் கொண்டு, தனது தேடுதல் முயற்சிக்குப் புறப்பட்டான். கமலிக்கும் அன்று உடல் சோர்ந்திருந்தது. இருந்தும் தன் தமையனுக்கு உதவியாக வந்து, தன் கஷ்டத்தைக் காட்டி அவனைச் சோர்வு படுத்தக் கூடாது எனக் கருதினால். அதனால் அவனும், புது உற்சாகத் தோடு தன் கடமைகளை முடித்துக் கொண்டு காட்டுக்குச் செல்லத் தயாரானான்.

இருவரும், வளவின் படலைக்கருகில் வரும் போது, அங்கு தன் மான் குட்டியோடு நின்றன், மணி. மான் குட்டியைக் கண்டதும் கமலிக்கு அளவற்ற ஆனந்தம் பிறந்தது. அதன் அருகிற சென்று, அதனை அணித்து மகிழ முயன்றார்கள். குட்டி வெருண்டு, மணியின் காலடிக்குள் நின்றது.

அவர்கள் அந்தக் காட்டுக்குள் வந்த இந்த மூன்று தினங்களுள் அன்றுதான் மணியையும், மான் குட்டியையும் முதல் தடவையாகக் கண்டார்கள்.

மணி ஒரு தனிப் பிறவி. அவன் எப்பொழுதும் தனியாகவே இருப்பான். அவனுடைய பொழுதெல்லாம் தேக்கந் தோட்டத்தின் மறு கோடியில் இருக்கும், மற்றக் குடிலில் தான் கழியும். அது குடில் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஒரு மரத்திற் கட்டப்பட்டிருக்கும் பரன். உணவுக்கும், வேறு

தேவைகளுக்கும் மட்டும் தான் அவன்குணபாலா-
நடேசு தங்கியிருக்கும் குடிசைக்கு வருவான்-
போவான். தோட்டத்து வேலைகளை அவர்களுடன்
சேர்ந்து செய்வான். ‘தானுண்டு, தன்
வேலையுண்டு’ என்று இருப்பான். மணிக்கு இருபது
அல்லது இருபத்திரண்டு வயது தான் இருக்கும்.
வயதுக்கு மிஞ்சிய, நெடிதுயர்ந்த உருவம்.
இளமைக்கு ஏற்ற உடற்கட்டும், முக விலாசமும்
இருந்தன. மீசையும் தாடியும் இளமைப் பூரிப்
போடு மலர்ந்திருந்தன. அவனுடைய தலைமயிரும்
அடர்ந்து, தோள் வரைக்கும் படர்ந்து, காது
களையும் மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. பார்த்தால்,
ஒரு காட்டு ஜீவியைப் போல் இருப்பான். அதிகம்
பேச மாட்டான். ஏதாவது கேட்டால், ஓரிரு
சொல்லில் வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்வான்.
எப்பொழுதும் அவனுடைய முகத்தில், ஏதோ
இனந்தெரியாத ஒரு சோகம் கவிந்துகொண்டே
யிருக்கும். எல்லோருக்கும் அவன் ஒரு புதிராகவே
காட்சியளித்தான்.

உண்மைதான்! அவன் வரலாறே ஒருவரும்
அறியாத புதிர் தான். அவனைப் பற்றி யாருக்கும்
அதிகமாகத் தெரியாது.

*

*

*

அவன்...?

இப்படித்தான், ஒரு நாள் மாங்குளத்தில்-
அப்பொழுது ‘நேஞ்’ சராக இருந்த திரு. கருணை

ரட்னைவின் வீட்டு வாசலில் வந்து நின்றுன்' அவன். அந்நேரம், திருமதி கருணைரட்னை மட்டுமே வீட்டில் இருந்தார். அந்த அம்மையார் மிகவும் நல்லவர். பால்வடியும் முகத்தோடு வீட்டு வாசலில் நின்ற அப்பாலகனைக் கண்டு மனம் பதறிப் போனார்.

அப்பொழுது அவனுக்குப் பத்து வயதுக்கு மேலிருக்காது. அழக்குப் படிந்த அரைக் காற் சட்டையும் 'சேர்ட்டு'ம் அணிந்திருந்தான், அவன். அவற்றிலிருந்த பல கிழிசல்கள் அவனுடைய அப்போதைய நிலையைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. உடற் சோர்வும், களைப்பும் அவனை வாட்டிக்கொண்டிருந்தன. இருந்தும் அவன் முகத்திற் செல்வக் களையும், வசீகரமும் கம்பீரமாக இருந்தன.

'அவன் ஏன் இந்தக் கோலத்தில் இங்கு வந்து நிற்கிறேன்' எனத் தனக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டு "நீ யார்?.. எங்கே வந்தாய்?... என்ன வேண்டும்?" என்று திருமதி கருணைரட்னை பல முறை கேட்டும், அவன் வாய் திறக்கவில்லை.

"அம்மா... அம்மா..." என்று அடிக்கடி அழுபவனாக அவன் இருந்தானே ஒழிய வேறு ஒன்றும் பேசபவனாக இல்லை.

'யாரோ அநாதைச் சிறுவன்' என்று நினைத்த படியே அவனுக்கு முதலில் உணவு கொடுத்தது, அத் தாயுள்ளம். வயிறுரை உண்ட பின், அவன்

எங்கும் போகவில்லை. அங்கேயே ஒரு மூலையில் படுத்துக் கொண்டான்.

கணவன் வந்ததும், அவன் வரவைப் பற்றிக் கூறினார், மனைவி. அவரும் என்ன வெல்லாமோ சொல்லிக் கேட்டுப் பார்த்தார். அவன் பேசவில்லை. ஒருவேளை அவன் ஊமையோ என்று எண்ணினார். பாஸை தெரியாதோ என்றங்கருதி, தனக்குத் தெரிந்த தமிழிலும், ஆங்கிலத் திலும், சிங்களத்திலும் பேசிக் கேட்டுப் பார்த்தார். அதற்கும் அவன், பதில் கூறுபவனுக இருக்கவில்லை.

கருணரட்னை தம்பதிகள் வயது முதிர்ந்த வர்கள். அவர்கள் தென் பகுதியைச் சேர்ந்த வர்கள். தொழில் காரணமாக இங்கு வந்திருந்தார்கள். பிள்ளைகள் அவர்களுடைய சொந்த ஊரில் உறவினர்களுடன் இருந்தார்கள்.

தம்பதிகள் இருவரும் இவனை ஒரு அநாதை என்று உறுதி செய்து கொண்டார்கள். அவன் ‘இங்கு இருக்கும் வரைக்கும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்’ என்று கருதி, அவனைத் தங்களுடனேயே வைத்துக் கொள்ள நினைத்தார்கள்.

அவனுடைய உடலில் இருந்த அழுக்குகளைப் போக்கி மாற்றுடை கொடுக்க, திருமதி கருணரட்னை நினைத்தார். அதற்காக, அவனைக்

கிணற்றடிக்கு அழைத்துச் சென்றார். அவன் அணிந்திருந்த ‘சேர்ட்’டைக் கழற்றினார். அப் பொழுது அவன் கழுத்தில் தங்கச் சங்கிலியோன்று, புலிநகப் பதக்கத்தோடு வயிறு வரை தொங்கிக் கொண்டிருந்ததைத் கண்டு வியந்தார். தன் கணவனை அழைத்து, தான் கண்டதைக் காட்டி னார். அவரும் வந்து, அதனைக் கழற்றிப் பார்க்கக் கூடியெடுத்தார். சங்கிலியை இருகப் பிடித்த வாறு, அவன் கதறிக் கதறி அழுதான். அவனுடைய அழுகையைக் கண்டு “நான் சங்கிலியை எடுக்கவில்லை...நீ அழாதே...” என்று அவனை ஆறுதல் படுத்தினார், ‘ஹஞ்சர்’. அந்நேரம் அந்தப் பதக்கத்தில் இருந்த ஆங்கில எழுத்தை, உன்னிப்பாகப் பார்த்தார், அவர் அதில், ‘மணி’ என்று அழகாகப் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

“உன் பெயர் மணியா?” என்று ஆவலோடு கேட்டார், திரு. கருணாரட்ஜு.

“ஆம்...” என்று தலையசைத்தானே தவிர வாய் திறக்கவில்லை, அவன்.

அதன் மூலம், அவன் ‘ஒரு பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளையாகத் தான் இருக்க வேண்டும்’ என்று உறுதி செய்து- அவனைப் பற்றிய தகவலை பொலிசுக்கும், பத்திரிகைகளுக்கும் செய்தி கொடுத்தார், அவர். அப்படியிருந்தும், நெடு தாளாக அவனைத் தேடி எவரும் அங்கு வரவில்லை.

காலம் உருண்டது. நாளைடைவில், மணி 'றேஞ்சர்'. கருணைரட்னைவின் வீட்டு வேலையாளாகவும், பிள்ளையாகவும் ஆனான்.

அமைதியாகக் கடந்த மணியின் வாழ்வில், மீண்டும் ஒரு சோதனைக் காலம் வந்தது.

அவன், அந்த வீட்டுக்கு வந்த நான்காம் ஆண்டளவில், ஊருக்குச் சென்ற திருமதி கருணைரட்ன மீண்டுந் திரும்பி வரவில்லை. 'அவர் இறந்துவிட்டார்!' என்ற செய்தியை மட்டுந் தான், திரு. கருணைரட்ன ஊரில் இருந்து வந்து, அவனுக்குக் கொடுத்தார். தாய்க்குத் தாயாக, தன்னை ஆதரித்த அந்தத் தாயையும் இழந்த மணி, மேலும் சோகக் கடவில் மூழ்கினான். இளம் உள்ளத்தை, இந்தத் தாக்கம் வெகுவாகப் பாதித்தது. அதனால், அவன் நாலைந்து நாள் அன்ன ஆகாரம் இல்லாமல் ''நோனும்மா... நோனும்மா...'' என்று அரற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

மனைவியை இழந்த திரு. கருணைரட்ன மாங்குளத்தில் இருந்து, இடம் மாறி தன் பகுதிக்குச் செல்ல முயன்றார். அதன்படி, தென் பகுதி ஊரோன்றுக்கு இடமாற்றம் வந்து, அங்கு செல்ல அவர் புறப்பட்டார். அப்பொழுது மணியையும் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்ல, அவர் விரும்பினார். ஆனால், அவன் அதற்கு உடன்படாது - தென்பகுதிக்குச் செல்ல மறுத்து

விட்டான். அவர் எவ்வளவோ ஆறுதலாகவும், அன்பாகவும் அழைத்த போதும், அவன் விடாப் பிடியாக மறுத்துவிட்டான்.

இந்தநிலையில் தான், முள்ளிக் காட்டுத் தேக்கந் தோட்டத்துக்கு ஊழியர் குணபால அங்கிருடன் இங்கு வந்தான். இங்கு அவன் வந்து, ஆறு வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டன.

மணி, இங்கு வந்த ஓரிரு நாளில், ஒரு நாள் பாலைக் காட்டுக்கு, குணபாலாவுடன் போயிருந்தான். அப்பொழுது, கோடை காலம். குளம், குட்டைகளேல்லாம், நீர் வற்றிச் சேறுஞ் சுரியுமாக இருந்தன. நீர்ப் பஞ்சம் காட்டில் நிலவியது. வனவிலங்குகள் எல்லாம் நீருக்காக மிகவும் கஷ்டப்பட்டன.

அந்நேரம், ஒரு மடுச் சேற்றில் ஒரு சின்னஞ் சிறிய புள்ளி மான் குட்டி, சிக்கி மீள முடியாது தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. அதை மணி கண்டான். பக்கத்தில், அதன் தாயைக் கூடக் காணவில்லை.

அதனை மணியும், குணபாலாவும் மிகவும் சிரமப்பட்டு மீட்டெடுத்து, தமது குடிசைக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். அதற்கு உயிர் போகவில்லை. ஆனால், இறந்தது போல நாலைந்து தினங்கள் அது உயிருக்காகப் போராடியது. மணி யின்

அரவணப்பிலும், குணபாலாவின் சிகிச்சையிலும் உடல் தேறிய குட்டி, பின்பு துள்ளிக் குதித்து விளையாடியது. மணியின் பராமரிப்பில் வளர்ந்த அந்த மான்குட்டி, இப்பொழுது அவனுடைய உயிருக்கு உயிராய் உடன் வாழ்கிறது.

மணியின் உலகம், அந்த மான்குட்டி தான்.

அதற்கு இலை-குழை பிடுங்கிக் கொடுப்பதும், அதனைத் தடவித் தடவி அரவணப்பதும் அவனுடைய பொழுதுபோக்கு. மான் குட்டியும் அவனைச் சுற்றிச் சுற்றியே நிற்கும். அவன் போகு மிடமெல்லாம், அதுவும் போகும். அவன் நிற்கு மிடம்-உறங்குமிடம் எல்லாம் அது இடம் பெயராது நிற்கும்.

*

*

*

அன்று... சுற்றும் எதிர்பாராத வகையில் தான், கமலையும், கமலியையும் முள்ளிக் காட்டுக் குடிசையின் படலையடியிற் சந்தித்தான், மணி. அவர்களைக் கண்டதும், அவனும் நெருங்கிவந்து, அவர்களைப் பார்த்துக் கும்பிட்டான். மான் குட்டியும் அவர்களுடைய காலடிக்கு வந்து, இருவரையும் மணந்து பார்த்தது.

இத்துணை பண்பும், அடக்கமும் உள்ள மணி, தங்கள் அருகில் மிகவும் தோழமையுடன் நிற்பதைக் கண்டதும் கமலுக்கு மெய் சிலிர்த்தது. அவனுடைய ஆஜானுபாகுவான தோற்றத்தை உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை பார்த்து இசுத்தான் கமல்.

மணியின் திறந்த மார்பில் பளிச்சிட்டுக் காட்சியளித்த அந்தப் பொற்சரட்டைக் கண்டு திகைத்தான். குறிப்பாக, சங்கிலியில் தொங்கிய புலிநகப் பதக்கமே அவனை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. அதைப் போல் ஒன்றை, அவன் முன்னெப் பொழுதுங் கண்டதில்லை. சங்கிலி, அவனுடைய மார்புக் குழிக்கு மேலே, கழுத்துக்கு அருகிலேயே தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. மணியின் கரு மேனிக்கு அந்தப் பொற்சரடு மிகவும் எடுப்பாக இருந்தது; மெருகூட்டியது. அதையே, வைத்த கண் எடுக்காது, சிறிது நேரம் தன்னை மறந்து பார்த்துக் கொண்டு நின்றுன், கமல்.

அந்தநேரம், குணபாலா அங்கிள் அங்கு வந்து கொண்டே,

“புஞ்சி மாத்தயா...நாங் கொஞ்சங் நேரங் ‘லேட்’ தானே... கொறை நெனைக்க வேணுங்...” என்று கூறியவாறு, மணியைக் கண்டார்.

“ஆ..., மணி தம்பி! நீயுங் வந்தது தானே!... எங்கட புது மாத்தயா பில்லைகள் இவெங் தானே ... நீங் தெரியுமா? ... ஓ! ... ஓ! ... நீங் தெரியாது தானே... நீங் இங்கு வாரது கொறைவு தானே...” என்ற படி, மணிக்கு கமல்-கமலியைப் பற்றிக் கூறினார், அங்கிள்.

மணி சிரித்தான். அவ்வளவு தான். அந் நேரம், அவனுடைய முகம் அன்றலர்ந்த வெண்டாமரை போல் மலர்ந்தது. அடுத்த விநாடி,

அது முன்பு போல் ஓளி மங்கிக் குவிந்தது. அத்தோடு, அங்கிருந்து ஒதுங்கி, ஒருபுறமாகச் சென்று மறைந்தான், மணி. அவனுடைய மான் குட்டியும் அவனேடு மறைந்தது.

அவன் மறைவைக் கண்ட அங்கிள், “இவெங் இப்பிடி தாங்... யாருங்கூட இவெங் பேச மாட்டாங்... இவெங் கதை பெரிய கதை... அவெங் கதை நாங் சொல்லு ருங்...” என்று சூறிக் கொண்டு முன் நடந்தார்.

மணியின் சந்திப்பு கமல்-கமலிக்கு ஒரு விசித்திரக் கனவு போல் இருந்தது. அதனையிட்டு, அதிகம் பொருட்பட்டுத்த அந்த நேரம் அவர்களுக்கு வாய்ப்பாக இல்லை. அதனால், அதனை மறந்து தமது பயணத்தை மேற்கொண்டு, ‘அங்கிரு’டன் காட்டுக்குச் சென்றனர்.

அன்றைய தேடுதல் பயணம், முதல் நாள் சென்ற திசைக்கு எதிர்த் திசையில் தொடங்கியது. காட்டுக்குள் நெடுந் தூரம் மூவரும் வந்து விட்டார்கள்.

‘அங்கிள்’, நடை அலைச்சலுக்குச் சுகமாக மணி வந்த வரலாற்றை, தனக்குத் தெரிந்த மட்டில், தனது சிங்களத் தமிழில் சுவைபாடுக் கூறிக்கொண்டு வந்தார்.

ஆங்காங்கே கண்ட பறவைகளின் இறகுகள், காட்டு மலர்கள், விசித்திரமான இலைகள் போன்ற

வற்றைத் தேடித் தேடி தன் தோற் பைக்குள் வைத்துக்கொண்டு சென்றான், கமலி. கமலும், தான் காணும் விசித்திரமான மரஞ்செடிகளையும் காட்சிகளையும் தன் குறிப்பேட்டிற் குறித்துக் கொண்டு சென்றான். அதேநேரம், தனது ‘கமேரா’ வினால், காட்சிகளைப் படம் பிடித்துக் கொண்டும் போனான். குணபாலா அங்கிள், வழியில் தடையாக இருந்த செடி-கொடிகளை வெட்டியும், ஒதுக்கியும் வழி அமைத்துக்கொண்டு முன் நடந்தார். சில இடங்களில் தாங்கள் செல்லும் வழியில், வழி மாருதிருக்கசாரணீயக் குறியீடுகளை வைப்பதும், வெள்ளைச் சிலைக் கொடிகளை மரஞ்செடிகளிற் கட்டுவதுமாக இருந்தான், கமல்.

முவரும் அடர்ந்த காட்டுக்குள் நெடுந்தாரம் அலைந்து விட்டார்கள். அவர்கள் நாடிவந்த முயற்சிக்கு ஒரு சிறு துப்பு கூடக் கிடைக்கவில்லை. இருந்தும், மனந்தளராது முன்னேக்கி நடந்தார்கள்.

அவர்கள் ஒரு பரந்த வெளிக்கு வரும்போது, உச்சி வெயில் தலைக்கு மேலே வந்து கொண்டிருந்தது. அந்த நேரம், தூரத்தில் ஒரு கலைமான் தன் பிணையுடன் நின்று புல்மேய்ந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்ட கமல்,—

“அங்கிள்..... அதோ மான்! ” என்று தன்னையும் மறந்து கத்தினான். அவ்வளவுதான். அவ்விரு மான்களும் வெருண்டு காட்டுக்குள் ஓடி மறைந்துவிட்டன.

“புஞ்சி மாத்தயா!... நீங் சத்தங் அதிங் கேட்டது தானே... அதிங் தாங் அவெங் காட்டுக்கு ஓடினால்... காட்டுக்குள்ள நாங் மிச்சங் கவனமாக பாக்க வேணுங் தானே...” என்று கமலின் அவசரப் புத்தியைச் சுட்டிக் காட்டியவாறு கூறினார், அங்கிள்.

கமலுக்கு, ஒரே ஏமாற்றம். மான் கூட்டத் தைத் தேடிவந்த அவனுக்கு, ஒரு சோடி மான் களைக் கண்டதுஞ் சிறிது நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. ஆனால், அதுவும் மறு விநாடி மறைந்து, அவனுடைய நம்பிக்கையைச் சிதறாடித்தது. இருந்தும் மான்கள் மறைந்த திசையை நோக்கி அவன் செல்லத் துடித்தான்.

“அங்கிள் அந்த மான்களைத் தொடர்ந்து போனால்... ஒரு வேளை, அந்த மான் கூட்டத்தைக் கண்டு பிடித்துவிடலாந் தானே?... அங்கு செல்லு வோமா...?” என்று ஆவலோடு கேட்டான், கமல்.

“போவங் தாங்... ஆனே... அந்தப் பக்கங் பெரிய காடு தானே, புஞ்சி மாத்தயா... இப்ப நாங் போனால்... திரும்பி வர முடியாது தானே... ராவாப் போகுங் தானே...” என்றார், அங்கிள்.

அப்போதைய நேரத்தையும், குடிசைக்குத் திரும்பவேண்டிய கால நேரத்தையும் மனதிற் கொண்ட கமலுக்கு, அங்கிள் கூறியது சரியெனப் பட்டது. இருந்தாலும், அவன் மனம் திருப்தி இல்லாமல் தத்தளித்தது.

அன்று, ஏனே கமலி மிகவும் உற்சாகமிழந்து சோர்ந்திருந்தாள். அவனுக்கு நடை தளர்ந்தது. அடிக்கடி மர நிழல்களைப் பார்த்துப் போய் அமர்ந்தாள். அவனுடைய நிலையை ஊகித்த, அங்கிள் -

“என்ன புஞ்சி நோனு... மிச்சங் சந்தோஷங் இல்ல... ஓடம்புக்கு சொகமில்லையா?...” என்று அவனுடைய நெற்றியிற் கை வைத்தார்.

“நோனுவுக்கு காச்சல் மாதிரி இருக்கா...” என்று துடிதுடித்தார், அவர். “இல்லை” என்று தலையை அசைத்தாலும், உண்மையில், கமலிக்கு உடல் இலேசாக வெப்பமாகத்தான் இருந்தது. கமலும் தன் தங்கையைத் தொட்டுப் பார்த்தான். அவனுக்கும் விஷயம் விளங்கியது. ‘என்ன செய்யலாம்’ என்று யோசித்துவிட்டு, தன் தோற் பையிற் கொண்டுவந்திருந்த ‘அஸ்பிரின்’ தூள் சரை ஒன்றை எடுத்து நீரிற் கரைத்துக் குடிக்கக் கொடுத்தான். அவனும், தன் சோர்வையும், சுகவீனத்தையும் வெளிக் காட்டாது, வாங்கிக் குடித்து அண்ணனை உற்சாகப் படுத்தினான்.

அத்துடன், அன்றைய தேடுதலை நிறுத்திக் கொண்டு, வந்த வழியிலே மூவரும் குடிசைக்குத் திரும்பினார்கள்.

உற்கறப் பண்ணி

காட்டுக்கு வந்த இடத்தில், கமலிக்கு இலேசாகக் காய்ச்சல் காய்ந்தது. கமல் கொடுத்த ‘அஸ்பிரின்’ மருந்துக்குச் சுகம் கண்டது. அதனை விட, குடிசையில் குணபாலா அங்கிள் கொடுத்த ‘கஷாயம்’ அவளுக்கு நல்ல சுகத்தைக் கொடுத்தது. காட்டு மூலிகைகளும், வேர்களும், மல்லிமிளகு போன்ற சரக்கு வகைகளுஞ் சேர்த்துக் காய்ச்சிய அந்தக் கஷாயத்தைப் பனங்கட்டியுடன் அங்கிள் கொடுத்திருந்தார். கஷாயம் கசப்பாக இருந்தாலும், நல்ல குணம் அளித்தது.

உடம்பில் தெம்பும், உற்சாகமும் வந்தன. ஆயினும் கமலிக்கு ஓய்வு தேவையாக இருந்தது. அதனால், கமலியை அன்று குடிசையில் இருக்குமாறு கமலும், குணபாலா அங்கிளும் கேட்டுக் கொண்டார்கள். சகோதரனைப் பிரிந்து இருக்க,

கமலி முதலில் மறுத்தாலும், பின்பு கமலும் அங்கினும் கொடுத்த ஆறுதல் வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு, அவன் தங்கியிருப்பதற்குச் சம்மதித்தாள். அவளுக்குத் துணையாக நடேசும், மணியும் இருப்பதாகக் கூறினார்கள். அவர்களோடு நடேசு வளர்க்கும் பஞ்சவர்ணக் கிளியும், காட்டு அணிற் பிள்ளையும், மணியின் மான் குட்டியும் இருந்தன. அத்துடன், புதிதாக வந்த இராணிக் குட்டியும் அவளின் துணைக்கு இருந்தது. அந்தத் தைரியத்தில், கமல் அன்றைய தேடுதலுக்கு அங்கினுடன், புறப்பட்டான்.

முதல் நாள் திட்டமிட்டபடி, அவர்கள் அந்தச் சோடி மாண்கள் சென்ற திசைக்கு எதிர்த் திசையிற் சென்று தமது தேடுதல்களைச் செய்வது எனத் தீர்மானித்தார்கள்.

அன்றைய பொழுது, விரைவாக ஒடியது. இருவரும், காட்டில் நெடுந்தாரம் வந்தார்கள். பாலைக்காட்டின் மறு கோடி வரைக்கும் இருவருஞ் சென்றார்கள்.

அப்பகுதி மிகவும் தாழ்வான பிரதேசம். அதனால், மாரியில் ஏற்படும் காட்டாறுகளின் கால்வாய்கள் ஆங்காங்கு மணல் பூத்துக் கிடந்தன. ஒடுங்கியும், வளைந்துஞ் சென்ற ஒரு காட்டாற்றின் கவட்டைப் பின்பற்றி அவர்கள் போனார்கள். ஆற்றில் நீரின் நாமமே இல்லை. எங்கும் மணல் பரவியிருந்தது. இடையிடையே

கற்பாறைகளும், மரக் கட்டைகளுங் குறுக்காகக் கிடந்தன. ஆற்றின் கரைகளில், ஆங்காங்கே நெடிதுயர்ந்த ஒரு வகைக் கோரைப் புற்களும், நாணற் புற்களும் வளர்ந்திருந்தன. நீரின்மையாற் புற்களும், செடி கொடிகளும் வரண்டுங் கருகியும் இருந்தன.

இவற்றையெல்லாங் கடந்து, காட்டாற்றுச் சுவட்டின் வழியே வந்த அவர்கள் கடைசியாகக் குளம் போன்ற ஒரு பெரிய மடுவை வந்தடைந்தார்கள்.

மடுவின் நடுப்பகுதியில் மட்டுஞ் சிறிதளவு நீர் தென்பட்டது. ஆனால் அதனைச் சுற்றிச் சேறுஞ் சுரியும், சேற்றுத் தாவரங்களும் நிறைந் திருந்தன. மாரியிற் பெரும் ஏரிபோற் காட்சியளிக்கும் அந்த மடு, இப்பொழுது பொலி விழுந்து, வரண்டு காணப்பட்டது. மடுவில் வாழ்ந்த மீனினமும், பூச்சி புழுக்களும் வரட்சியைத் தாங்க முடியாது இறந்து விட்டன. ஆதனால், அங்கு ஒருவித துர்நாற்றம் வீசிக் கொண்டிருந்தது.

மடுவைச் சுற்றிய கரைப் பகுதிகளில் நெடிதுயர்ந்த பனிச்ச மரங்களும், மருத மரங்களுஞ் செறிந்து நின்றன. இம் மரங்களின் கிளைகள் நாலாபுறமும் வியாபித்து அம்மடுவை மூடி யிருந்தன. பனிச்ச மரங்களில் ‘மங்குஸ்தான்’

பழம் போன்ற காய்கள் நிறைந்து காணப் பட்டன. அக் காய்களைக் கண்டதும் கமலுக்கு, ‘மங்குஸ்தான்’ பழத்தின் சுவை நினைவுக்கு வந்தது. அதில் ஒரு காயைப் பிடுங்கி உடைத்து உண்ண அவன் முயற்சித்த போது-

“புஞ்சி மாத்தயா... அதிங் திங்கிற பழங் இல்ல தானே! அதிங் ஒரு பிசிங் காய்” என்றார், குணபாலா.

“அப்படியென்றால், இது மங்குஸ்தான் பழம் இல்லையா?” என்றான், ஏமாற்றத்தோடு கமல்.

“இல்ல தானே!...” என்று கூறியபடி முன் சென்றார், அங்கிள்.

அந்நேரம், மடுவின் பக்கத்திலிருந்து ஒரு தூர்நாற்றம் வந்து முக்கைத் துளைத்தது.

“ஓ! என்ன நாற்றம், இது?” என்று நாசியைப் பிடித்துக்கொண்டு கேட்டான், கமல்.

“அதே வேளையில், அவர்கள் சென்ற திசையில் நரிகளும், வல்லுறைகளும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஏதோ ஒரு பண்டத்தை இழுத்துக் கொண்டிருந்தன.

“ஆ!... அதிங் தாங் நாக்தம்!... அங்க பாருங்க... என்னமோ செத்து இருக்குது தானே!...” என்று சுட்டிக் காட்டினார், அங்கிள்.

அங்கே, காட்டெருமை ஒன்று இறந்து கிடந்தது. அந்தச் சடலத்தின் பெரும் பகுதிகள்

போக எஞ்சிய துண்டங்களைத் தான், பின்ந தின்னும் நரிகளும், பறவைகளும் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்தக் காட்சி மிகவும் அருவருப்பை அவர்களுக்கு அளித்தது.

அதைக் காணச் சகியாது, இருவரும் தமது வழியை மாற்றி, மடுவின் தென் திசைப் பக்க மாகச் சென்றார்கள்.

இதுவரை அவர்கள் தேடிவந்த அந்தச் சோடி மான்களையோ, அதனைத் தொடர்ந்து காண இருந்த மான் கூட்டத்தையோ காண வில்லை.

இருவரும், மிகவும் கவலையோடு ஒரு மருத மர நிழலில் வந்து நிற்கும்போது சற்றுத் தொலைவாக, எதிர்த் திசையில் இருந்த புதர்ப் பக்கமாக ஓர் இரைச்சல் ஒலி கேட்டது.

‘என்ன சத்தம்?’ என்று கேட்பதற்குள், அங்கிருந்த புதர்களை முறித்துக் கொண்டு ஒரு பன்றி மிகவும் ஆக்ரோசத்துடன் உறுமிக் கொண்டு வெளிவந்தது. பன்றி என்றால், அது சாமானியமான பன்றி அல்ல. காட்டுப் பன்றி-கொம்புபோல் பல முளைத்த, கொழுத்த ஆண் பன்றி. கருமையும், செம்மையும் கலந்த அதன் தோற்றும் மிகவும் பயங்கரமாகக் காட்சி யளித்தது.

மனித வாடையை மனந்தபடி, கமல்-குண பாலா நின்ற திசையை நோக்கி, கண்ணில் தி

பறக்க, குதித்துக் குதித்து ஓடி வந்தது, அந்தப் பொல்லாத பன்றி.

“புஞ்சி மாத்தயா... அதிங் பண்டி... கொல்ல வாருங்!... ஒளிஞ்சு கொள்ளுங்க” என்று கத்திய படி தன் துப்பாக்கியை எடுத்துக் குறிபார்த்தார், குணபாலா. அவருடைய எச்சரிக்கையின் கடைசி வார்த்தை முடிவுதற்குள், அப்பன்றி அவர்களை நெருங்கிவிட்டது. அதே நேரம் அங்கிளின் வேட்டுந் தீர்ந்தது.

குறி தவறவில்லை. இருந்தும், துப்பாக்கிச் சூட்டைத் தாங்கியபடி முன்னரிலும் பயங்கர மான உறுமலுடன் பாய்ந்து, வேகமாக அப்பன்றி அவர்களைத் தாக்க ஓடி வந்தது.

நிலைமை மிகவும் இக்கட்டான தாயிற்று. குணபாலாவும், கமலும் ஒரே திசையில் தலை தெறிக்க ஓடினார்கள்.

வெடிபட்ட பன்றி விடாது துரத்தி வந்தது. அதன் சினம் அந்த வனத்தையே கிடுகிடுக்க வைத்தது. பற்றைக்குள் இருந்த முயல் போன்ற சிறு பிராணிகளும், பறவைகளுஞ் சிதறி ஓடின.

கமலுக்குச் சட்டென ஒரு யோசனை உதித்தது. வெடிபட்ட பன்றியிலிருந்து தப்பு வதற்கு ஒரே வழி, ஏதாவதொரு மரத்தில் ஏறிக் கொள்வது தான் என்று சிந்தித்த வடனேயே அவன் சென்ற திசையில் நின்ற மருத

ஒற்றைப் பன்றி யொன்று,
உயிர்குடிக்க ஓடி வந்ததோ?..

கமல் குணபால் 'அங்கிள்'

agitated
near and no
near and no

get

do

~~~~~ காட்டில் ஒரு வகுக்கு

மரம் ஒன்றின் கிளையில் தாவிப் பிடித்து, மளமள் வென்று ஏறிக் கொண்டான், கமல். குணபாலாவால் அப்படிச் செய்து கொள்ள முடிய வில்லை. அதற்குள் பன்றி வந்து விடவே, அவர் மேலும் ஓடினார்.

கிளை மூலம் ஏறிய கமல், மேலும் ஏறி மரத்தின் பெரிய கிளையொன்றுக்குச் சென்று பதுங்கிக் கொண்டான். மரத்துக்குக் கீழ் தின்ற பன்றி, சிறிது நேரம் நின்று உறுமிவிட்டு, குணபாலா சென்ற திசையில் ஓடி, அவரைத் துரத்திக்கொண்டு சென்றது.

கமல், பயத்தால் நன்றாகக் களைத்து விட்டான். ஓடிவந்த வேகத்தில், புதரில் இருந்த முட்களும், செடிகளும் அவனுடைய உடலைப் பல இடங்களிற் பதம் பார்த்து விட்டன. அதனால், இரத்தம் பீறிட்டுக்கொண்டிருந்தது. அதனை அவன் பெரிதும் பொருட்படுத்தவில்லை.

‘அங்கிளைத் துரத்திக்கொண்டு சென்ற பன்றி என்னவாயிற்று? அங்கிள் எங்கே?’ என்ற சிந்தனை அவனை ஆட்படுத்தியது. அவரும், பன்றியும் சென்ற திசையை வெறித்துப் பார்த்தான். அப்படியே மனங்குழம்பி, அசையாமல் இருந்தான். ‘ஒரு வேளை அங்கிளை அந்தப் பொல்லாத பன்றி தாக்கிக் கொன்றிருக்குமோ?’ என்ற எண்ணம் அவனது உள்ள த்தில்

உதித்ததும், “அங்கிள்!” என்று தன்னையும் அறியாமற கத்தினேன், கமல். அந்த ஒலி, அந்தக் காடு முழுவதும் எதிரொலித்தது. அதன் பின்பு, அவனுல், அம்மரத்தில் இருப்புக் கொள்ள முடியவில்லை.

“அங்கிள்! அங்கிள்!” என்று கத்திக்கொண்டு மரத்தை விட்டுக் கீழிறங்கினேன். கீழே விழுந்து கிடந்த தனது பையை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டு, குணபாலாவும் பன்றியும் ஒடிய திசையில், சென்றுன் கமல்.

நடுக் காட்டுக்குள் தன்னந் தனியாக — அங்கிளோத் தேடிக்கொண்டு, கால் மைல் தூரம் வரை வந்தான், அவன். அங்கிளோக் காணவில்லை. அவனுக்கு, களைப்பும் கவலையும் அடக்க முடியாது வெளிவர, “ஓ” வென்று வாய்விட்டு அழுதான், கமல். அந்தத் துயரத்தில், ஓரடி கூட எடுத்து வைக்க முடியாது பக்கத்தில் நின்ற ஒரு மரத் தடியில் நின்று தத்தளித்தான், அவன்.

சிறிது நேரம், அப்படியே அங்கு நிற்கும் போது, சற்றுத் தோலைவில் ஒரு புதருக்கு முன்பாக அங்கிள் வைத்திருந்த துப்பாக்கி மட்டுங் கிடந்தது. அத்தோடு புதருக்குள் இருந்து யாரோ முனங்கும் ஒலியும் மெதுவாகக் கேட்டது. அதனைக் கேட்டதும், சட்டென்று எழுந்து ஒடிப் போய், புதரை நீக்கிப் பார்த்தான், கமல்.

‘என்ன அகோரம்! ’ அங்கே இரத்த வெள்ளத்தில் அங்கிள் மயங்கிக் கிடந்தார். அவரைக் கண்டதால் சந்தோஷம் ஏற்பட்டாலும், அவரின் நிலையைக் கண்டு, அவன் கண் கலங்கி னன். துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. இருந்தும் தண்ணேச் சமாளித்துக் கொண்டான்.

தாமதம் இல்லாமல், தன்னால் முடிந்த வரை— தனது எல்லாப் , பலத்தையும் வர வழைத்து. அங்கிளைப் புதருக்குள் இருந்து இழுத்து, வெளியிற கொண்டுவந்தான். அவனது நீர்ப்புட்டியில் இருந்த தண்ணீரை எடுத்து, முகத்தில் தெளித்தான். அவருடைய ‘சேர்ட்’டையும், ‘டரெளசரை’ யும் நெகிழு விட்டு, தன்னுடைய தொப்பியாற் சிறிது நேரம் காற்று வீசினான். அவ்விதம் ஒரு சில நிமிட நேரம் செய்ததும், அங்கிள் கண் விழித்தார்.

கமலீக் கண்டதும், அங்கிள் —

“புஞ்சி மாத்தயா... நீங் தப்பினதா?” என்று ஆவலோடு கேட்டார்.

“அங்கிள் எனக்கொன்றும் இல்லை... நான் மரத்தில் ஏறி விட்டேன்..... உங்களைத்தான், பன்றி துரத்தி வந்தது...” என்றான், கமல்.

“நாங்... பரவாயில்லை...கெழுவெங்தானே!” என்று சிரித்து, எழும்ப முயன்றார், குணபாலர்.

அவரால் எழும்ப முடியவில்லை. காலின் பின் தொடையிற் பன்றி தன் கூரிய பற்களால், குத்திக் கிழித்து விட்டது. ஒரு தாக்குதல்தான்! இருந்தாலும், காயம் பெரியது. அத்தோடு புதரிலும், நிலத்திலும் விழுந்து மோதியதால் உடம்பிற் பல இடங்களிற் சிராய்ப்புக் காயங்களும் இருந்தன. அவற்றில் இருந்தும் குருதி வெளிவந்து கொண்டிருந்தது.

கமல் தாமதிக்கவில்லை. தன் பையில் இருந்த கட்டுத் துணிகளையும், பஞ்சையும் வெளியில் எடுத்தான். தண்ணீரைக் கிண்ணத்தில் வார்த்து அதில், பஞ்சைத் தோய்த்துக் காயங்களைச் சுத்தப்படுத்தினான். தொடையில் இருந்த காயம் தான் சற்றுப் பெரியதாகவும், இரத்தத்தைக் கசிய விட்டுக் கொண்டும் இருந்தது. இரத்தம் கட்டுப்பட கட்டுப் போட அவனுக்குத் தெரியும். தாமதியாமல் அத ஜையும் மளமளவென்று செய்தான். தன்னிடமிருந்த ‘செவ்லோன்’, ‘ஸ்பிரிற்’ மருந்துகளால் மேலும் துடைத்துச் சுத்தப்படுத்தி ‘பெஞ்சொயின்மென்ற டிங்ஷர்’ மருந்தைப் பஞ்சில் தடவிச் சிறு காயங்களில் ஒட்டினான். பெரிய காயத்தை, ‘ஸ்பிரிட்’டால் துடைத்து, நாலைந்து படையிற் பஞ்சை மட்டும் வைத்து, கட்டுத் துணியால் நன்றாகக் கட்டினான். அவன் தனக்குத் தெரிந்த ‘முதல் உதவி’ கிகிச்சையைக் கணக்கச்சிதமாகச் செய்து முடித்தான்.

அங்கினும் ஒருவாறு எழுந்து நின்றூர். ஆயினுங் குந்தி இருக்கவோ, எழும்பி நடக்கவோ சிரமப்பட்டார். பின் தொடையில் ஏற்பட்ட காயம், அவரை வருத்தியது. ‘இந்நிலையில் எப்படிக் குடிசைக்குத் திரும்புவது?’ என்று யோசித்துக் கொண்டு, தன் கண்களை நேரே விட்டான், கமல்.

புதருக்கு மேற்குப் பக்கமாக, வெடிபட்ட அந்தப் பன்றி மல்லாந்து கிடந்தது.

‘அதோ... வெடிபட்ட பன்றி செத்துக் கிடக்கிறது, அங்கிள்! ’ என்று வியப்புத் தாங்காது கத்தினுன், கமல்.

‘ஆ! ஆ!... நம்ம வெடி பிச்காது தானே?... புஞ்சி மாத்தயா... பாத்திங்களா...’ என்று, அந்த நிலையிலும் தன் வெற்றிப் பிரதாபத்தை வெளிப் படுத்தினார், குணபாலா. தொடர்ந்து,

‘பெரிய பண்டி... கொண்டு போனே... நல்லங் தானே!...வத்தல் போடலாங் தானே!...’ என்று வாழுற ஏதேதோ எல்லாம் சொன்னார், அவர்.

அதனைக் கேட்கக் கமலுக்கு அருவருப்பாக இருந்தது. அவன் ஒரு தாவர பட்சணி! அத்தோடு, அப்பாவைப் போல் ஓர் அகிம்சாவாதி, அவன்.

“அதை... பின்பு பார்ப்போம்! இப்பொழுது குடிசைக்குத் திரும்ப வழி பாருங்கள்!” என்று சிறிது சினத்தோடு கூறிவிட்டு,

“நீங்கள் எப்படி நடந்து வருவீர்கள்?” என்று கவலையோடு கேட்டான், கமல்.

“புஞ்சி மாத்தயா...நீங்... பயங் வேணங்... நாங் வருவாங்... எனக்கு ரெண்டு ‘கெவர்’ தடி வெட்டி தாராங் தானே; நாங், அதிங் கமக்கட்டுக் குள்ள வெச்சி நொண்டி நொண்டி வாராங்... நீங் நம்மட தோக்க (துப்பாக்கி) மட்டுங் கொண்டு வாராங்... அதிங் கானுங்!” என்றார் குண்பாலா.

அந்த வயோதிப வயதில், அதிலும் அந்தப் படுகாயம் அடைந்த நிலையிலும், குண்பாலா அங்கிள் தெரியமாகவும், சிரித்த முகத்தோடும் இருப்பதைக் காணக் காண, கமலுக்கு அளவில் லாத மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இந்தப் பெரியவர் தனக்கு உதவியாக வந்து, இவ்வளவு கஷ்டப் படுகிறாரே... போதாக்குறைக்கு, இப்பொழுது பன்றி தாக்கிப் படுகாயமும் பெற்றுவிட்டாரே என்று கவலைப்பட்டான், கமல்.

அவர் கேட்டபடி இரு தடிகளை வெட்டிக் கொடுக்க, அவற்றை தன் இரு தோள் இடுக்கு களுக்கும் இடையில் வைத்து நடந்தார், அங்கிள்.

அவர், துன்பத்திலுஞ் சிரித்து மகிழும் ஓர் அழுர்வப் பிறவி.

கமலின் தனிப்பயணம்

தூரம் நீண்டதாயிருந்தும், குணபால அங்கிள் அதனைச் சமாளித்துக் கொண்டார். இடையில் இரண்டொரு இடங்களில் ஆறுதல் எடுத்தார். அவ்வளவு தான். மற்றப்படி ‘சிரித்துச் சிரித்து கமலுக்கு வழி காட்டியதோடு, அவனையும் மகிழ் வாகவும், தைரியமாகவும் இருக்க வைத்து, குடிசைக்கு வந்து விட்டார். வந்த உடனேயே நடேசுக்கு இரண்டொரு கட்டளைகள் இட்டு, காட்டு மூலிகைகள், வேர்கள், பச்சிலைகள் என்பவற்றைத் தருவித்து, இடித்தும், பிழிந்தும்-கசக்கிக் காய்ச்சியும் மருந்து தயாரித்து தன் காயங்களுக்கும், கமலின் காயங்களுக்கும் இட்டுக் கொண்டார், அங்கிள்.

ஆஸ்பத்திரிக்கு அவரை அனுப்பிக் காயத் தைத் தைத்து, மருந்து கட்ட வேண்டும். என்று

நினைத்த கமலுக்கு, குணபாலாவின் வைத்தியத் தைக் காணப் பெரு வியப்பாயிருந்தது.

“அங்கிள்... இந்த மருந்து போதுமா... ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக வேண்டாமா?...” என்று கேட்டான், கமல்.

“என்ன புஞ்சி மாத்தயா... நாங் ஆஸ்பத்திரி போறதா?... அதிங் எல்லாங் வேணுங்... நம்மட காட்டு மருந்து நல்லங் தானே... பாருங்க... நாங்... ரெண்டு, மூன்று நாளில்... எழும்பி நீங் கூட ஓடி வாராங்... நீங் பயங் வேணுங் தானே...” என்று கெக்கட்டமிட்டுச் சிரித்த வாரே கூறினார், அங்கிள்.

உண்மையாக, இரண்டு நாள்களில் குணபாலா அங்கிள் சுகமாகி ஓடித் திரிவார்தான். இப்பொழுது அவருக்கு ஒய்வுதான் தேவையாக இருந்தது.

ஆனால், அதுவரை கமல் காத்திருக்க முடியுமா? அப்பாவின் நிபந்தனைக் காலம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறதே?

கமலியை அழைத்துச் செல்லக் கூடாது. அவனுக்கு இன்னும் நல்ல சுகமில்லை. குணபாலா அங்கிருக்கும் நடக்க முடியாது... அப்படியானால்... இன்று யாருடன் காட்டுக்குப் போவது? நடேசு, கட்டாயம் குடிசையில் இருக்க வேண்டும். அவன் இங்கிருந்தால் தான் குடிசையில் எல்லோருக்கும்

உதவ முடியும். அவன் விரும்பினாலும் அவனை அழைத்துச் செல்வது முறையல்லவே! அப்படி யானால், மணியை அழைத்துச் செல்லலாம். ஆனால், அவன் நாம் நினைப்பது போல் இல்லையே! ஒருவருடனும் அதிகம் பேசமாட்டான்-பழக மாட்டான். அப்படி யிருக்க, எப்படி அவனை அழைப்பது?

இவ்விதம் பலவாறு தன்னுள்ளே சிந்தித்துச் சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கும் வரமுடியாமல், அன்று காலை முதல் தவித்தான், கமல்.

அந்நிலையில் அன்றைய பயணத்தை தான் தனியே தொடங்கினால் என்ன என்று பல தடவைகள் யோசித்தான், அவன். அப்படியானால் ஒருவரும் சம்மதிக்க மாட்டார்களே! நிச்சயமாக, அதனை அங்கிள் அநுமதிக்கவே மாட்டார். முதல் நாள் அவர் பன்றியால் தாக்கப்பட்டார். அது போல தனக்கும் வந்து விடலாம் என்பதைக் காரணமாக வைத்து யாரும், தன்னித் தனியே செல்ல அநுமதிக்க மாட்டார்கள். என்பது அவனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்.

‘அதற்கு வழி? ஒருவருக்குந் தெரியாமற் போக வேண்டும்; அல்லது அங்கிளை எப்படியாவது ஏமாற்றி அவர் அநுமதியைப் பெற்றுக் கொண்டு போக வேண்டும். இந்த இரண்டில், முதல் வழி அவ்வளவு சாத்தியமில்லை. இரண்

காட்டில் ஒரு வாரம்

டாவது வழியைத் தான் பின்பற்ற வேண்டும்,’ என்று தன்னுள் திட்டமிட்டபடி, அங்கிலை அனுகின்ன, கமல்.

அப்பொழுது காலைப் பொழுது. கதிரவன் நன்றாக ஒரு மர உயரத்துக்கு மேலாக வந்து விட்டான். அங்கில் குடிசைக்கு முன்னால் இருந்த மரக் குற்றியில் அமர்ந்து தனது புண்களுக்கு மருந்து கட்டிக் கொண்டிருந்தார். கமலி குடிசைக்குள் ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“அங்கில்... நீஸ்கள் எப்படித்தான் இந்தக் காட்டில் வாழ்ந்தாலும், தன்னந்தனியஞகக் காட்டுக்குள் போய் வர மாட்டார்கள்!” என்று வலுக்கட்டாயமாகப் போட்டிக்கு இழுத்தான்.

“என்...புஞ்சி மாத்தயா அப்பிடி பேசிருங்கள்?... நீங் தனியா அங்க போக முடியுமா?... என்ன பந்தயங்கள்? நீங்கள்... அங்க தனிய போக மாட்டாங்கள்” என்று, கமலின் திட்டமறியாத குணபாலாவும் தெரியாத் தனமாகச் சவால் விட்டார்.

‘பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது’ போல் இருந்தது, கமலுக்கு.

“என்ன பந்தயம் பிடிக்கிறியங்கள்?... நான் இன்றைக்கு... அதுவும் யாருடைய உதவியும் இல்லாமற் போகிறேன்... நேற்று உங்களை, பன்றி தாக்கிய அதே காட்டுக்குப் போய்-நீங்கள் சுட்டுப்

போட்டு வந்த பன்றியின் பல்லைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து உங்கள் கையில் தருகிறேன்... அதுவும்... இன்று மாலை ஆவதற்குள்...” என்று மிகவும் வீருப்பாகப் பதிலுரைத்தான், கமல்.

இந்த எதிர்ச் சவாலை குணபாலா அங்கிள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ‘இளங்கன்று பயமறி யாது! அதுபோல், கமலும் பயமில்லாமற் பேசுகிறோன். அவன் எங்கே போகப் போகிறான். அப்படிப் போகப் புறப்பட்டாலும் எப்படி அவனைத் தனியே அனுப்புவது?’ என்று அவர் மனம் திக்குமுக்காடியது. எப்படியும் அவனைச் சமாளித்து, அவனுடைய சவாலை மாற்றத் துணிந்தார், குணபால அங்கிள். ஆனால், கமல் விடவில்லை. தனக்கு வந்த சவாலை ஏற்று, செயலிற் காட்டியே தீருவதாக நின்றான். குணபாலா எவ்வளவோ கூறியும், அவன் அசைய வில்லை. அடம் பிடித்தான். அத்தோடு, தான் சொன்னபடி செய்து காட்டவும், தன் திறமையை நிலைநாட்டவும் முன் நின்றான்.

அதன்படி, அவன் தன்னந் தனியாகவே காட்டுக்குச் செல்லப் புறப்பட்டான்.

குணபாலாவால் ஒன்றுஞ் செய்ய முடிய வில்லை. கடைசியாக அவர் கேட்ட இறுதி வேண்டு கோட்படி, நடேசுவின் வேட்டை நாயான் ‘டைகரை’ மட்டும் அழைத்துச் செல்வதற்குக் கமல் சம்மதித்தான்.

~~~~~காட்டில் ஒரு வாரம்

கமலும், 'டைகரு'ம் அன்றைய தேடுதலுக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

கமல், தனது எண்ணம் நிறைவேறியது குறித்து அளவில்லா மகிழ்ச்சி அடைந்தான். ஆயினும், காட்டுக்குள் சிறிது தூரஞ் சென்றதும் தான், தனது தனிமையின் கோரத்தைக் கண்டு திங்கத்தான். 'டைகர்' முன்னுக்குக் குரைத்துக் குரைத்து ஓடி, பின் அது கமலுக்கு அருகில் வாலை ஆட்டி ஆட்டி காலுக்குள் நின்றது.

கமல் ஒரு சிறந்த சாரணன். அவன் கடந்த இரண்டு மூன்று தினங்களாகக் காட்டுக்குள் வந்து போனன். முதல் நாளில் இருந்தே, தாங்கள் போய்வந்த பாதைகளை மிகவும் நுணுக்கமாக அவதானித்து வைத்துக் கொண்டே இருந்தான். வேண்டிய வேண்டிய போது குறிப்பெடுப்பதும், முக்கிய இடங்கள்-வெளிகள்-மரங்கள்-செடிகள் என்பனவற்றைப் படம் வசைவதும்-சுவடு தவறு திருக்கச் சாரணீயக் குறியீடுகளை வைப்பதும் அவனுடைய முக்கிய வேலைகளாகக் கொண்டிருந்தான். ஒரு சிறந்த சாரணன், காட்டில் எவ்வாறு சுவடு அவதானிப்பது என்ற கலையை அவன் நன்கு அறிந்தும், ஓரளவு அதனை அநுபவித்தும் இருந்தான். காட்டின் அமைப்பு, அங்கு வாழும் விலங்கு - பறவை - பிராணி என்பன வற்றின் ஒலிகள்-அவற்றின் நடமாட்டங்கள் என்பனவற்றையும் அறிந்திருந்தான். இவற்றை யெல்லாம்

விட, துணிவும், விவேகமும், நிலை மையைச் சமாளிக்கக்கூடிய மனோவலுவும் அவனிடம் இயல்பாகவே இருந்தன.

இவற்றுக் கெல்லாம் சவாலாக, அன்றைய தேடுதல் முயற்சி கமலுக்கு வாய்த்தது.

முதல் நாள் சென்றுவந்த திசையை, தான் வைத்திருந்த திசையறி கருவி மூலம் நிர்ணயித் தான், கமல். அதன்படி, சுவடு பற்றி முன் னேறினான். தன்வழி பிச்காதிருக்க, முதல் நாளில் தான் குறித்த சாரணீயக் குறியீடு களைப் பின்பற்றிக் காட்டுக்குள் நெடுந் தூரம் வந்து விட்டான், அவன்.

குறித்த இடத்தில் காட்டுப் பன்றியைத் தேடிய பொழுது, அது அங்கிருக்கவில்லை. அவனுக்கு, அது பெரும் ஏமாற்றமாகியது. இருந்தும், அதனை அந்தச் சூழலில் தேட வேண்டிய புதிய தேடுதல் முயற்சி ஒன்று அவனுக்கு இருந்தது. அதற்காக அவன் அங்கு மின்கும் அலைந்து திரிய வேண்டியுமிருந்தது. அந்த நேரம், அவனுடன் வந்த ‘டைகர்’ ஒரு புதரைப் பார்த்துக் குரைத்தது. அங்கிருந்து நரிகளும், மற்றும் பின்தின்னும் பிராணிகளுங் கலைந்து வெளிவந்தன. கையிலிருந்த தனது தடியால் தட்டிக்கொண்டு புதருக்கு மறுபுறம் போன பொழுது அந்தப் பன்றியின் சடலங் கிடந்தது. அதன் பெரும் பாகம் சிதைந்திருந்தது. அதனை

உற்றுப் பார்த்த கமலுக்கு வயிற்றைக் குமட்டியது. இருந்தும் சூரியரத்தபடி, தான் வைத்திருந்த கைக் கோடாலியால், பன்றியின் பற்கள் இரண்டையுங் கொத்திப் பிடுங்கி எடுத்தான். பின்பு, அவற்றைச் சுத்தப்படுத்தி தான் வைத்திருந்த ‘பொலித்தீன்’ பையுள் போட்டு எடுத்துக்கொண்டான், கமல்.

இப்பொழுது வந்த வேலையின் ஒரு பகுதி முடிந்தது. அடுத்து, தான் மேற்கொள்ள வேண்டிய தேடுதல் முயற்சியைப் பார்க்க வேண்டும். இதற்காக, அந்தக் காட்டாற்றின் சுவட்டைப் பின்பற்றி, முதல் நாள் கண்ட அந்தக் காட்டு மடுவுக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தான், கமல்.

சூரியன் தலைக்குமேல் வர, நேரமும் சென்று கொண்டிருந்தது.

‘தாமதம் இல்லாமற் போய் வரவேண்டும்’ என்று மனம் நினைக்க, அவனது கால்கள் காட்டு மடுவுக்குச் சென்றன.

மடுவை அடைந்த ஒருசில நிமிடங்களுக்குள், அங்கு ஓர் அரிய காட்சியைக் கண்டான், கமல்.

மடுவுக்கு யேற்குத் திசையில் முயல்கள், சருகு மான்கள் போன்ற சிறு பிராணிகளும், பறவைகளும் வேகமாக ஒடிக் கொண்டிருந்தன. அந்நேரம் ஒரு கூட்டங் காட்டெருமைகளும் ஒடி

வந்தன. அதனையடுத்து, எங்கோ தூரத்தில் ஒரு பயங்கர உறுமல் ஓலியுங் கேட்டது. ‘அந்த உறுமல், நிச்சயமாக, அப்பா கூறிய அந்தச் சிறுத்தைப் புலியின் உறுமலாகத் தான் இருக்க வேண்டும்’ என்று கமல் நிச்சயப்படுத்திக் கொள் வதற்குள், அதே திசையில் மரங்கள் ‘பழர் பழர்’ என்று முறியும் சத்தமும், யானைகள் பிளிரும் பேரொலியுங் கேட்டன.

கமலுக்குப் பயம் மூண்டது. இருந்தும், ‘அப்படி என்ன நடந்துவிடப் போகிறது. இவ்வரிய காட்சியைக் காணுமல் ஒடுவது மட்மையிலும், கோழைத் தனமே’ என் அவனது உள்ளுணர்வு உணர்த்திற்று. அதனால், அவன் அப்படியே சிறிது நேரம், அந்தத் திசையையே பார்த்துக் கொள்டிருந்தான். சிறிது போழுது கழிந்ததும், எல்லாம் அடங்கியது போல் தெரிந்தது. இருந்தும், சிறிது தாமதித்து நின்று, அதைப் பார்க்க எண்ணினான், அவன். அதற்காக, அங்கு நின்ற ஒரு பெரிய பனிச்ச மரத்தில் ஏறி, அதன் கிளை ஒன்றில் வசதியாக நின்றான். ‘டைகர்’ கீழே நின்று, விடாமற் குரைத்துக் கொண்டு நின்றது. அதனை அடக்க, அவன் மிகவுஞ் சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது. கடைசியாக, தான் கொண்டு வந்த உணவில் ஒரு பகுதியை அதற்குப் போட்டான். அது, அதன் கவையில் தன்னை மறந்து, அடங்கியது.

அவ்விதம், மரக் கிளையில் நிற்கும் போது தான், அவன் எதனை எதிர்பார்த்து இதுநாள் வரை அலைந்தானே அந்த மான் கூட்டத்தை, சற்றும் எதிர்பாராத முறையிற் கண்டான், கமல். இருபது, இருபத்தைந்து மான்கள் ஒரு கூட்டமாக, வடக்குத் திசையிலிருந்து அந்த மடுவை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தன. அந்தக் காட்சி, கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. நாலைந்து கலைமான்கள் பூன்னுக்கு வர, அக் கூட்டம் மெதுவாக, அதேநேரம் அங்குமிங்கும் வெருண்ட பார்வையில் நகர்ந்து வந்தது.

அந்த மான் கூட்டத்தின் மத்தியில், அந்த அற்புதத்தையுங் கண்டான், கமல். அதுவரை, கூட்டத்துக்குள் நின்ற அந்த உருவம், இப்பொழுது தனித்து நின்றது. சுமார் ஐந்து, ஐந்தரை அடி உயரமிருந்த அவ்வுருவம், கூட்டத்திலிருந்து விலகி, ஒரு பக்கமாக நின்றது. மான்கள் நான்கு கால்களில் நிற்க, அது மட்டும், இப்பொழுது இரண்டு கர்ல்களில் எழும்பி நின்றது. தனக்கேற்பட்ட வியப்பையும், மகிழ் வையும் ஒருபுறம் ஒதுக்கி, மரக் கிளையில் நின்ற படியே, தன் 'பைநோஃகுட்டுலெரின்' திருகாணி யைத் திருகித் திருகி, மிகவும் உன்னிப்பாக அவதானித்தான், கமல். அப்பா கூறிய அங்க இலட்சணங்கள் யாவும் பொருந்த, அவ்வுருவத்தைக் கண்ணரக் கண்டு களித்தான்.

நெடிதுயர்ந்து மிகவும் மெல்லியதாயிருந்தது, அப்பிறவி. தலைமயிர் நன்கு சடைத்து, தேசன் வரைக்குந் தொங்கியது. உடலெல்லாம் ஒரே உரோம மயம். அது சுருண்டு, செம்மை படர்ந் திருந்தது. அதன் மேனி, பார்வைக்கு - அசல் மனித உருவமாகவே தென்பட்டது. ஒருவேளை, அது குரங்கினத்தைச் சேர்ந்த கொரில்லாக் குரங்காக இருக்குமோ என்று சந்தேகித்தான், கமல். அதேநேரம் அவ்வுருவம் அவனை அன்மித்து நிற்க, அதன் மார்பைக் கவனித்தான், அவன்.

'என்ன ஆச்சரியம்!' முள்ளிக் காட்டில், முதல்நாள் காலை வேளையில், குடிசைக்கு முன்னாற் சந்தித்த மணியின் மார்பில் தொங்கிய அதே சங்கிலியைப் போன்ற ஒரு பொருள், அவ்வுருவத்தின் கழுத்திலுந் தொங்கியது. சூரிய ஒளியில், அது பொன்போல் மின்னியது. அதே சங்கிலி-அதே புலிநகப் பதக்கம்! அதனைக் கண்ட அவனது கண்கள், அப்படியே சில விநாடிகள் நிலைகுத்தி நின்றன.

அதற்குள், அம் மான் கூட்டத்தோடு, அதுவும் நகர்ந்து, அசைய முற்பட்டது. அவன் விடவில்லை. தன்னிடமிருந்த, கமேராவை எடுத்து அவ்வுருவத்தைப் படம் எடுக்க முயன்றுன், கமல்.

அந்நேரம், மரத்தின் கீழ் நின்ற 'டைகர்' தூரத்தில் வந்த மான் கூட்டத்தைக் கண்டு

மகிழ்ச்சி தாங்காது குரைத்துக் கொண்டு,
முன்னுக்கு ஓடியது.

அவ்வளவு தான்! அதுவரை அமைதியாக உலாவிய அம் மான் கூட்டம், வெருண்டு காட்டுக்குள் ஓடியது. மான்களுக்குள் நின்ற அவ் வுருவமும் ஓடி மறைந்து விட்டது. அதனால், அவன் நினைத்தபடி படம் எடுக்க முடியாது போயிற்று.

‘கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டாத நிலையில்’ கமல் கவலைப்பட்டான். தான் எதனைத் தேடி, இதுவரை அலைந்தானே, அதனைக் கண்டும், அதனை அருகிற சென்று பார்க்க முன், அது மறைந்து விட்டதே என்று மனம் வாடினான்.

இருந்தும், அவன் முயற்சி பலித்துவிட்டதே என்று எண்ணி, அளவில்லா மகிழ்வு கொண்டான்.

‘நிச்சயமாக, அஃது ஓர் அதிசயப் பிறவி தான்! அந்தக் காட்டுக்குள் தான், மானுக்குள் ஒரு மான் போல் அது வாழ்கிறது. அது மான் இல்லை. மனித உருவமே தான்! சந்தேகமில்லை. அது எப்படி, அங்கு வந்தது? அதன் கழுத்தில், மணியின் மார்பில் தொங்கிய சங்கிலியைப் போன்ற பொற் சங்கிலி எப்படி வந்தது? அப்படியானால் .. மனிக்கும், அந்த உருவத்துக்கும் ஏதோ தொடர்பு இருக்க வேண்டுமோ?’

‘ஒருவேளை .. மணி தான், மான்கூட்டத் துக்குள் நிற்கிறுமே?’ .. என்ற சந்தேகம் அவனை

~~~~~காட்டில் ஒரு வாரம்

ஆட்கொள்ள, மரக் கிளையில் அவனுல் நிற்க முடியவில்லை.

ஒருபுறம் மகிழ்ச்சி; மறுபுறம் சந்தேகங்கள் அவனைத் திக்குமுக்காடச் செய்தன.

‘அந்த மான்கூட்டம் இங்குதான் நிற்கிறது... நானைக்கும் வரவேண்டும்... வருமுன், மணியைச் சந்திக்க வேண்டும்... அவனைச் சந்தித்தால், பல உண்மைகள் தெரியவரும்...’ என்று அவன் சிந்தனைகள் சிறகடித்துப் பறந்த வண்ணம் இருந்தன. அதன் உல்லாசத்தில், என்றுமில்லாத மகிழ்ச்சியோடு, மளமள வென்று, மரத்தை விட்டு இறங்கிக் காட்டுக் குடிசைக்குத் திரும்பினான், கமல்.

மறவுவியாரி?

குமல் தான் சொன்னபடியே, தன்னந்தனிய கைக் காட்டுக்குப் போய்-பன்றியின் பல்லைக் கொண்டு வந்தான். அத்தோடு, மான் கூட்டத் தையும் அந்த அதிசயப் பிறவியையுங் கண்டு வந்தான். அவனுடைய திறமையைக் கண்டு அங்கிள் மனமாரப் புகழ்ந்தார். அண்ணனின் தைரியத்தை, கமலியும் மெச்சினார். எல்லோரும் மனம் மகிழ்ந்தார்கள்.

அந்த அதிசயப் பிறவிக்கும் மணிக்கும் பொதுவாக இருந்த அத்தப் புலிநகப் பதக்கச் சங்கிலியைப் பற்றிய சந்தேகத்தை மட்டும் அவன் ஒருவருக்குஞ் சொல்லவில்லை. அதனை, தானே ஆராய்ந்து அறிய வேண்டும் என்று நினைத்தான், அவன்.

காட்டிலிருந்து திரும்பியதும் மணியைப் பற்றி அறிய ஆவல் கொண்டான். தான்

காட்டில் ஒரு வாரம்

காட்டுக்குச் சென்றதும் மணி எங்கே இருந்தான்? என்ன செய்தான்? அல்லது எங்கேயாவது போன்று? என்ற கேள்விகளுக்கான தகவல்களைப் பெற விரும்பினான், கமல்.

அங்கிளையும் நடேசையும் அனுகித் தன் சந்தேகங்களைக் கேட்டான். அவர்கள் கூறிய தகவல்களின்படி, மணி எங்கும் போகவில்லை என்றும் அவன் தன்னுடைய மாண்குட்டியுடன் தோட்டத்தில் தான் இருந்திருக்கிறான் என்றும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான், கமல். மணி வேறு, அந்தப்பிறவி வேறு, என்பது தெளிவாயிற்று.

‘அப்படியென்றால் மணிக்கும், அவ்வுருவத் துக்கும் பொதுவாக இருக்கும் அந்தப் புலிநகப் பதக்கச் சங்கிலி?’

‘இந்த மர்மத்தைத் துலக்க வேண்டுமானால், மணியை நேரிற் சந்திக்க வேண்டும். அதற்கு வழி? மணியை அனுகி, அவனுடன் நட்புக் கொள்ள வேண்டும். அவனே யாருடனும் அதிகம் பேசமாட்டான். என்ன செய்வது?’ என்று தனக்குள்ளேயே அன்று இரவு முழுவதும் யோசித்தான், கமல்.

பொழுது விடிந்ததும், நேராக மணியிடஞ் சென்றான், அவன்.

“மணி...அண்ணு...நேற்று நான் காட்டில் ஒரு அதிசயப் பிறவியைக் கண்டேன், ...

காட்டில் ஒரு வாரம்

உங்களுக்குத் தெரியுமா?..... என்று முதலில் மணியுடன் பேச்சுக் கொடுத்தான், கமல்.

அதற்கு,

“அதிசயப் பிறவியா?...” என்றான், எந்த வித சலனமும் இல்லாமல், மணி.

“உங்களுக்குத் தெரியாதா...? கொஞ்ச நாள்களுக்கு முன்பு, என் அப்பா இந்தக் காட்டுக்கு வந்தார் அல்லவா? ...அப்பொழுது, பாலீக் காட்டில் ஒரு மான் கூட்டத்தையும், அதற்குள் மனிதனைப் போன்ற ஓர் உருவத்தையுங் கண்டார்... அதைப் பின்புங் காண முயன்றார். முடியவில்லை. அந்தக் காவலை, அவருடைய குறிப் பேட்டிற் படித்தேன்... அதைத் தேடிக்கொண்டு வந்தோம்... இத்தனை நாளும் தேடினேம் .. நேற்று நான் தனியே காட்டுக்குப் போன பொழுது, காட்டு மடுவுக்கருகில் என்னுடைய இரண்டு கண்களாலும் அந்த உருவத்தைக் கண்டேன்...” என்று கூறி முடிப்பதற்குள்-

“என்ன மான் கூட்டத்துக்குள்ளா?” என்று படபடப்போடு கேட்டான், மணி:

“ஆம், மணி அண்ணு!” என்றான், கமலும்.

“உண்மையாகவா?... பொய் சொல்லா தீர்கள்! உண்மையாக ஓர் உருவத்தைக் கண்டார் களா?” என்று மிகவும் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான், மணி.

“அத்தோடு... அந்த உருவத்தின் கழுத்தில் நீங்கள் அணிந்திருக்கும் புலிநகப் பதக்கச் சங்கிலி யைப் போன்ற ஒரு சங்கிலியையுங் கண்டேன்”, என்றான் கமல்.

“புலிநகப் பதக்கச் சங்கிலியா! என்னுடைய சங்கிலியைப் போன்ற சங்கிலியா?... சின்ன ஜியா... உன்மையாக, என்னுடைய சங்கிலியைப் போன்ற சங்கிலி ஒன்றைக் கண்டார்களா?...” என்று மிகவும் ஆவலும், அதிசயமும் தொனிக்கக் கேட்டான், மணி.

இதுவரை மிகவும் நாணமும், அச்சமுங் கொண்டு ஒதுங்கி நின்ற மணி, கமலுடன் பேசிய ஒருசில நிமிட நேர உறவாற் புது மனிதனாக மாறினான்.

கமலும், இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. ‘சர்க்கரைப் பந்தலில், தேன் மழை பொழிந்தது போல்’, தான் நாடிவந்த முயற்சிக்கு மணியும் உதவியாக நிற்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்தான், அவன்.

“அந்தச் சங்கிலி மட்டும், நான் நினைப்பது போல் இருந்தால்...” என்று மணி வார்த்தையை முடிப்பதற்குள்-

“இருந்தால்...?” என்று கமலும் இழுத்தான்.

“இருந்தால்... அந்தச் சங்கிலிக்கும், என்னுடைய கழுத்திலிருக்கும் இந்தச் சங்கிலிக்கும் ஒற்றுமைகள் பல இருக்கும்... ஒரே புலியின்

நகங்கள்..... ஒரே மாதிரி வேலைப்பாடான சங்கிலிகள்... ஆனால், அளவிலும், கணத்திலும் மட்டுமே வேறுபாடு இருக்கும்!... ஒற்றுமைகள் சரியாக இருந்தால்... அது...அது....” என்று வார்த்தையை முடிக்க முடியாமல், கதறிக் கதறி வாய்விட்டுக் குழறினான், மணி. அவன் கண்களில் நீர் மல்கியது. இருந்தும் முகத்தில் என்றுமில்லாத பொலிவும், பிரகாஷமும் ஓளிர்ந்தன. அவன் உணர்வில் துடிப்பும், உத்வேகமும் முகிழ்த்து நர்த்தனம் புரிந்தன.

“வாருங்கள் சின்ன ஐயா... இப்பொழுதே அங்கு போய், அது யாருடைய சங்கிலி என்று உறுதிப்படுத்துவோம்!” என்று திடீரென்று வெறி பிடித்தவன் போல் கூறினான், மணி. அவன் உணர்வின் துடிதுடிப்பு மட்ட திறந்த வெள்ளம் போல், பெருகி நின்றது.

கமலும், தன் முயற்சிக்கு மணி முர்முரமாக முன்னின்று உதவ வந்ததை நினைந்து மகிழ்ந்தான்.

“கொஞ்சம் பொறுங்கள்... கமலியையும் அழைத்துச் செல்வோம்... அவனும், நானும் இந்த முயற்சிக்காக வந்தோம்..... இரண்டு நாளாக அவன் உடல் நலம் இல்லாதிருந்தாள்... இன்று சுகமாக இருக்கிறோன்..... அவனும் வரட்டும்...” என்றான், கமல்.

“ஆமாம்... அவரையும் அழைத்துச் செல்லு வோம்... அனால் மற்றவர்கள் வேண்டாம்...” என்று, எதையோ நினைத்துக் கொண்டு, கூறி னான், மணி.

சூரியன் நன்றாக எழுந்து விட்டான். காலைப் பணி காய்ந்து, காட்டின் ஆரவாரம் துளிர்த்துக் கொண்டிருந்தது.

அங்கிள், நடேசு என்போரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு, கமல், கமலி, மணி என்போர் காட்டுக்குட் செல்ல, மணியின் மான் குட்டியும் பின் தொடர்ந்தது.

முன்னிரு தினங்களாகப் போய் வந்த வழியில் கமல் விரைவாகச் சென்றான். அவனை மற்றவர்கள் பின் தொடர்ந்தார்கள். காட்டாற்றின் வழிச் சுவட்டில், இடையிடையே மனற் கும்பிகளும், மரக் கட்டைகளும் இருந்தமையால், கமலிக்கு நடை சரியாக இருக்கவில்லை. இடையிடையே விழுந்து எழும்பினான். கமலும், மணியும் அவனைத் தூக்கிவிட்டார்கள். தூரம் நீண்டதாக இருந்தது. கமலிக்காக எல்லோரும் ஒரு மரநிழலில் நின்று சிரம பரிகாரஞ் செய்தார்கள்.

அப்பொழுது—

“சின்ன ஜயா...இன்று தான் என்னுடைய மனம் சந்தேகாஷத்தால் துள்ளுகிறது...” என்றான், மணி.

“அப்படி என்றால், இது நாள்வரை நீங்கள் துக்கமாக இருந்தீர்களா?...” என்றான் கமல்.

“ஆம், துக்கமென்றால்... சாமானியமான துக்கமில்லை!... எல்லாரையும் இழந்த துக்கம்.

எனக்கென்று ஒருவரும் இல்லை என்ற துக்கம்... எனது சுக துக்கங்களைப் பசிர்ந்து கொள்ள ஒருவரும் இல்லையே என்ற துக்கம்... இப்படி எத்தனையோ துக்கங்கள்.. என் நெஞ்சை அழுத்திக் கொண்டிருந்தன... ஆனால், இன்று உங்களுடைய நட்பும், உறவும் எனக்கு ஆறுதல் தருவதாக இருக்கின்றன... இன்று நான் நினைப்பது போல், அதுவும் உண்மையாக இருந்து விட்டால், எனக்கு...எனக்கு...'' என்று அழுதான், மணி.

“ ஏன் அன்னை அழுகிறீர்கள்? .. அழா தீர்கள்... உங்கள் மனதில், இன்னும் ஏதோ ஒரு கவலை இருக்கிறது போல் தெரிகிறது... அதையும் வெளியிற் சொல்லுங்கள்... மனக் கவலையை யாரிடமாவது சொல்வது தான் நல்லது... ” என்று, ‘பெரிய ஆள்’ மாதிரி கூறினான், கமல்.

“ஆம்... மனக் கவலை தான்! யாருக்குஞ் சொல்லாத கவலை தான்...” என்று ஒரு பெரு மூச்சடன் கூறினான், மணி.

“பயப்படாமல் சொல்லுங்கள்... உங்களுடைய தம்பி-தங்கைபோல் எங்களை நினைத்து, உங்கள் கவலையைச் சொல்லுங்கள்...” என்றான், விடாமல் கமல்.

கமலியும்-

“ஆம்... மணி அன்னை! எங்களிடங் கூறுங்கள், உங்கள் கதையை!...அதனால் எங்கள் வழிப் பயணமுஞ் சுலபமாகும்...” என்றாள்.

“ஆமாம்... என்னுடன் பிறந்த தம்பியும் தங்கையும் இன்று இருந்தால் ..உங்களைப் போல் இருப்பார்கள்... அவர்கள் இன்று என்னுடன் இல்லை .. அவர்கள் மட்டுமல்ல, என்னுடைய அப்பா-அம்மா ...உறவினர், ஒருவரும் எனக்கு இன்று இல்லை’’ என்றான், மணி.

“அப்படி என்றால்?’’ என்று வியப்போடு கேட்டாள், கமவி.

“நான் ஓர் அநாதை; இல்லை...அநாதையாக ஆக்கப்பட்டேன்...’’, என்றான் மணி.

“அநாதையாக ஆக்கப்பட்டார்களா?’’ என்று ஆவலோடு கேட்டான், -கமல்.

“ஆமாம்... அன்றைய சம்பவங்களால், நன்றாக வாழ்ந்த எங்கள் குடும்பஞ் சிதற அடிக்கப் பட்டு - சின்று பின்னப் படுத்தப்பட்டது. என்னுடைய வரலாறு... நீங்கள் படித்த கதைகளைப் போல் இருக்கும்... ஆனால், சுவை இருக்காது-அழுகைதான் இருக்கும்... இனிமை இருக்காது, கொடுமை தான் இருக்கும்... பசுமை இருக்காது, பாலைவனத்தின் வறுமை தான் இருக்கும்...’’ என்று எங்கோ பார்த்தபடி, கூறினான் மணி.

‘மணியா இப்படிப் பேசுவது? ஒரு காட்டு மனிதனைப் போல், முரட்டுத்தனமும் ‘உம்’ என்ற முகமுங் கொண்டு யாருடனும் பழகாது, பேசாதிருந்த மணியா இப்படிப் பேசுவது?’

என்ற கேள்விக்குறிகள் கமல்-கமலி முகத்திற் பரவி நின்றன.

“ஆம்... நீங்கள் ஆச்சரியப்படுகிறீர்கள்! என்னடா, இவன் இப்படி அழகாகப் பேசுகிறானே என்று தானே நினைக்கிறீர்கள்?... உண்மை தான்; உங்களைப் போல், நன்றாக, அழகாகத் தமிழிற் பேசி எல்லோருடனும் இருந்தவன் தான், நான்!... ஆனால், அவை எல்லாம்... பத்துப் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு... இப் பொழுது இல்லை... இப்பொழுது அவை எல்லாம் வரண்டு விட்டன.” என்றான் மிகவுங் கவலை யுடன், மணி.

இருந்தும், அவன் உள்ளத்தில் ஏதோ இனந் தெரியாத இன்ப ஊற்று, இன்னும் வெளிவரத் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“வாருங்கள்... பொழுதுபடுவதற்குள், நாம் திரும்பி வர வேண்டும்... முதலில், நீங்கள் கூறிய காட்டு மடுவுக்குச் சென்று, எங்கள் முயற்சியை முடிப்போம் மான் கூட்டத்தைத் தேடி, அந்தப் பிறவியைக் காண்போம். இன்று இல்லாவிட்டால் நாளைக்கு வருவோம்... நாளை, மறுநாளும் வருவோம். விடாமல் தேடுவோம்... உங்களால் தேட முடியாவிட்டாலும், நான் விடாது தேடியே தீருவேன்...” என்று ஆவேசமாகக் கூறிக்கொண்டு எழுந்து முன் நடந்தான், மணி.

அன்றிருந்து என்னுடன் பிறப்புகள்,
இன்றிருந்தால்... இப்படித்தான் இருப்பாரோ!?"

மணி

அவனுடைய ஆவலும், துடிப்பும் தம்மிலும் மேலாக நிற்பதைக் கண்டு கமலும், கமலியும் வியந்து மகிழ்ந்தார்கள்.

“நடைப்பள்ளவைக் குறைக்க, நடந்து கொண்டே உங்கள் கதையைக் கூறுங்கள், அண்ணோ!” என்றார்கள், கமலி.

“சரி, இனிச் சொல்லித்தானே ஆக வேண்டும்! என் கதை, எனக்கு விவரமறிந்த காலத்தில் இருந்து தான், தெரியும். அது, தொடங்கி இன்றுவரை சொன்னால்-சுவை இருக்குமோ, என்னவோ?” என்ற பூர்வ பீடிகையுடன், அவன் தன் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“எனக்கு நல்ல நினைவிருக்கிறது. அப்பொழுது நான் ஆரூம் வகுப்பிற் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். எங்கள் அப்பா ஒரு பெரிய கடை முதலாளி. எங்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லை.”

“அந்தஹர் மலைப்பாங்கான ஓர் ஊர். அவ்லூரின் பெயர், எனக்கு இப்பொழுது நினைவில் இல்லை. இருந்தாலும், இன்றைக்குப் போன்றும் அவ்லூரில் எங்கள் வீடு-கடை எல்லாம் இருந்த இடத்தைக் கண்டு பிடித்து விடுவேன். ஆனால், அந்த வீடும், கடையும் இன்றைக்கு இருக்குமோ, என்னவோ தெரியாது.”

“யாழ்ப்பாணத்தில் ஏதோ ஓர் ஊர்தான், எங்கள் சொந்தலூர். அப்பா- அம்மா எல்லோரும் அந்த மலைநாட்டு ஊரில் தான் வாழ்ந்தோம். நீண்ட காலம் அங்கு வாழ்ந்தபடியால், யாழ்ப்பாணத்துத் தொடர்பு எங்களுக்குக் குறைவு. இருந்தாலும், சொந்தக்காரரின் நன்மை-தீமை களுக்குப் போவோம்-வருவோம். அப்படி, நானும் இரண்டொரு முறை சொந்த ஊருக்குப் போய் வந்திருப்பேன். அவ்வளவு தான்.”

“எனக்குப் பத்து வயது ஆன போது, தம்பிக்கு இரண்டு வயது தான் இருக்கும். அவனுக்கு மோகன் என்று பெயர். தங்கைச்சி, கங்கா கைக்குழந்தை. மூன்றே, நான்கோ மாதம் தான் இருக்கும்.”

“அப்பொழுது தான், ஒரு நாள் பின்னேரம்-

“திடீரென்று அந்த நகரத்தில் கலவரந் தொடங்கியது. தமிழர் என்ற காரணத்தினால் நாங்களும் தாக்கப்பட்டோம். எங்கள் கடை கொளுத்தப்பட்டது; வீடு சிறைக்கப்பட்டது. அப்பாவை அந்தக் குண்டர்கள் வாளால் வெட்டிக் கொன்றார்கள். அம்மா அழுதாள்; நானும், தம்பியும் கதறிக் கதறி அழுதோம். கங்கா எங்களைப் போல் அழவில்லை. அவள் குழந்தை தானே; அவளுக்கு என்ன தெரியும்? அன்றே நாங்கள் அகதிகளாகி எல்லாம் இழந்து, முதலில் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் நாலைந்து நாள் தஞ்சம்

புகுந்தோம். பின்பு, ஒரு நாள் ‘ஊத்தை’ லொறியில் யாழ்ப்பாணத்துக்கு என்று ஏற்றி அனுப்பப்பட்டோம். அத்த லொறியில் எங்களைப் போல் பல தமிழ் அகதிகளும் வந்தார்கள். அது எங்களை ஏற்றிக்கொண்டு, வவுனியா என்ற ஊர் வரைக்குந்தான் வந்தது. வவுனியா விலும் வந்த அன்று இரவு ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில், தங்கினேம். அந்த இரவும் ஒரு பயங்கர இரவு தான். நான் நல்ல நித்திரை. திடீரென்று யாரோ வந்து அட்டகாசம் போட்டுக் கத்தினர்கள். அடித்தார்கள் - உதைத்தார்கள் - கொன்றூர்கள். நான் அம்மாவைக் கட்டிப் பிடித்தேன். எங்கள் மூவரையும் அம்மா கட்டிப் பிடித்து அழுதார். எங்கும் ஒரே இருட்டு-அவலக் குரல்கள்! எனக் கொன்றும் விளங்கவில்லை. அம்மா ஒரு கையில் தம்பியைப் பிடித்துக்கொண்டும், கங்காவை இடுப்பில் ஏந்திக்கொண்டும் எங்கோ ஓடினர். எங்களைப் போல், அங்கிருந்த எல்லா அகதிகளும், அந்த அர்த்த இராத்திரியில் திக்குத் திசையறியாது ஓடினர்கள். நாங்களும் ஓடினேம். நெடுநேரம் ஓடிக் கொண்டிருந்தோம்.

‘அந்த இடம், ஒரு காடு போல் இருந்தது. ஒரே இருள். மழையும் தூறிக்கொண்டிருந்தது.

கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பின்பு, எங்களோடு வந்த சனங்களின் குரல் கேட்கவில்லை. நாங்கள் தனிமைப் படுத்தப்பட்டு எங்கோ ஓடிக்கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுதும் அம்மா எங்களே

விடவில்லை. ஓடி க் கொண்டே இருந்தோம். விடியும் வரை ஓடினேம்.

“விடிந்தது. எங்கு பார்த்தாலுங் காடு. காடு என்றால், இதைவிடப் பெரிய காடு. எனக்குப் பயம் வந்தது. அம்மாவைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு அழுதேன். அம்மாவும் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துப் பார்த்து அழுதார். ஒரு கையில் கைக்குழந்தை - மறுகையில் தம்பி. நான் அம்மாவை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு அழுதேன். எனக்குப் பசி. தம்பிக்கும் பசி. கங்கா அம்மாவின் பாலுக்காக அழுதாள். இருந்தும், ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையில் காட்டுக்குள் எங்களையும், இழுத்துக்கொண்டு நடந்தார், அம்மா. திக்குத் திசை தெரியாத அந்தக் காட்டுக்குள் நெடுந்தாரம் வந்துவிட்டோம்.

“அந்நேரம் - காட்டுக்குள் இருந்து ஒரு பெரிய சத்தம் எங்களை நோக்கி வந்தது. சத்தங் கேட்டு ஒரு சில விநாடிக்குள், எங்களுக்கு முன்பாக ஒரு காட்டு அலியன் நின்றது. அவ்வளவுதான்! அம்மா - தம்பி - தங்கை - நான் எல்லோரும் நடுக்காட்டுக்குள் முள்ளென்றும் பாராது - புதர் என்றும் பாராது கண்மண் தெரியாது, சிதறி ஓடினேம். எங்கே ஒடுகிறோம் என்று தெரியாமல் ஓடினேம். சிறிது வேளைக்குள் நாங்கள் நால்வரும் தனித்தனியே பிரிந்து விட்டோம்.

“அம்மாவைக் காணவில்லை - தம்பி மோகனைக் காணவில்லை - தங்கை கங்காவைக்

அகதிகளாய் வந்த எம்மை,

ஶலியறும் ஓடோட்ட தூரத்தியதே!....

அம்மா, கங்கா, மோகன், மணி

ମୁଖ୍ୟମାନ କଥାର ପରିଚୟ

ମୁଖ୍ୟମାନ କଥାର ପରିଚୟ
ମୁଖ୍ୟମାନ କଥାର ପରିଚୟ

காட்டிருளைப் போககக்
கொண்டு வந்தாரே தீப்பந்தம்...
கமல், கமலி, குணபாலா, நடை

காந்தியர் போன்றவர்கள்
நாகரியப்படி விளையாடும் செய்திகள்
காந்தி நாகரியத்து நிலைக் காலை

காணவில்லை. நான் தேடினேன். அன்று பூராவும் அவர்களைத் தேடினேன். சுற்றிச் சுற்றி அலைந் தேன்... கதறிக்கதறி அழுதேன். பசி - தாகம் - தூக்கம் - களை என்பன என்னை வாட்டின.

“மாலையும் இருண்டது. அத்தக் காட்டில்-
ஒரு மரத்தடியில் என்னுடைய இராப் பொழுது
ஏதோ ஒருவிதமாகக் கழிந்தது.

‘‘பொழுது விடிந்தது. நான் இறக்கவில்லையே யொழிய, நடைப்பினமாக அம்மாவையும், தம்பி, தங்கையையுந் தேடினேன். கடைசியில் ஒருவரையும் என்னால் தேடிக் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. அவர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்று எனக்குத் தெரியாது. நிச்சயமாக, அம்மா இறந்திருப்பார். அந்த யானை, அம்மாவைக் கொன்றிருக்கும். அம்மா கையிலிருந்த கங்காவும் இறந்திருப்பாள். இல்லையென்றால், அம்மா எப்படியாவது என்னைத் தேடிக் கண்டு பிடித்திருப்பாள். நானும் அவர்களைத் தேடிக் கொண்டிருந்ததால் எப்படியாவது அவர்களைச் சந்தித்திருப்பேன். தம்பியும் கங்காவும் குழந்தைகள். அவர்களுக்கு விவரம் தெரியாது. தப்பியிருந்தாலும் என்னைத் தேடிக் கண்டிருக்க முடியாது. ஆனால், அம்மா உயிரோடு இருந்திருந்தால், நிச்சயமாக நாம் சந்தித்திருப்போம்!

‘‘இரண்டு மூன்று தினங்கள் காட்டிற் கிடைத்த காட்டுப் பழங்கள்-காய்கள்-கிழங்கு

களைத் தின்றும்; குட்டைகளில் இருந்த நீரைப் பருகியும்; மரப்பொந்து-கிளை-கற்பாறை இடுக்கு என்பனவற்றுள் படுத்தும்; அம்மா-தம்பி-தங்கை ஆசியோரைத் தேடினேன். என் தேடுதல் பலன் தரவில்லை. அழுது, அழுது என் நாவும், கண்ணீரும் வற்றிவிட்டன. அலைந்து அலைந்து என் கால்கள் மரத்து விட்டன’.

என்றிவ்வாறு, தன் சோகக் கடையினைத் தொடக்கமும், முடிவும் இல்லாது அதுவரைக்கும் கூறிவிட்டு, குழந்தை போல் - வாய் விட்டு அழுதான், மணி.

அவனுக்கு ஆறுதல் கூறித் தேற்ற முடியாது கமலும், கமலியும் அழுதார்கள்.

அவர்கள் அழுவதைக் கண்ட மணி, தன் அழுகையை நிறுத்தி-

‘‘நீங்கள் அழுவேண்டாம்... எனக்காக நீங்கள் அழுவேண்டாம்..... வாருங்கள் போவோம்! ’’ என்று மேலும் நடந்துகொண்டு கூறினேன், மணி.

அதன் பின்பு, மணி தன் கடையை அங்கு மிங்கும் தொட்டும், தொடாமலும், பட்டும் படாமலுங் கூறினேன்.

தாய், தம்பி, தங்கையை இழந்த மணி, காட்டில் அலைந்து கடைசியாக ஒரு கிராமத்துக்கு வந்தான் என்று; அங்கிராமத்திலும், அவன்

கழுத்தில் இருந்த சங்கிலியால் உயிர் பிழைக்க ஓடினுன் என்றும்; பலநாள் தப்பிப் பிழைத்து ஒருநாள் மாங்குளம் வந்து, 'றேஞ்சர்' கருணை ரட்னைவின் வீட்டுக்கு வந்தான் என்றுந் தெரிந்து கொண்டார்கள். அதற்கு மேல் நடந்த, மணியின் கதையை ஏற்கனவே குணபாலா அங்கிள் மூலம் கமல்-கமலி அறிந்திருந்தார்கள்.

மணியின் கதை, அவ்விளம் உள்ளங்களுக்கு ஆரூத் துயரை அளித்தது. அதேநேரம், இது நாள்வரை தன்னுடன் புதைந்திருந்த தன் கதையை, ஒளிவு மறைவு இன்றிக் கூறியதால், மணிக்கும் ஏதோ சுமை இறங்கியது போல் இருந்தது. இப்பொழுது, அவனுக்கு முன்னரிலும், ஒரு குதூகலம் - ஒரு மனநிறைவு - ஒரு மகிழ்வு ஏற்பட்டது. அவன் நடையிலும் ஒரு விரைவு- ஒரு விறுவிறுப்பு எழுந்தது.

*

*

*

கமல் குறிப்பிட்ட அந்தக் காட்டு மடுவுக்கு நண்பகலின் போது வந்து சேர்ந்த அவர்கள், நெடுநேரம் மான் கூட்டத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்து நின்றார்கள். மான்களைச் சந்திக்க முடியவில்லை.

'இனி என்ன செய்யலாம்?' என்று கமல் யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது, மணி-மான் கத்துவது போல் ஒவி எழுப்பினான். அதனைக் கேட்ட கமலும், கமலியுந் திகைத்தார்கள்.

“இன்னுங் கொஞ்ச நேரத் துக்குள் பாருங்கள்! அந்த மான்கள், இந்தப் பக்கத்தில் நின்றால் நிச்சயமாக இங்கு ஒடோடி வரும்” என்று கூறிக் கொண்டே, முன்பு போல் அடிக்கடி ஒவி எழுப்பினான், மணி.

“சின்ன ஐயா... ஒரு வேளை... அந்த மான் கூட்டம் இங்கு வந்தால், எம்மைக் கண்டு பயந்து ஓடிவிடும்... அதற்கும் ஒரு வழி இருக்கிறது. நாங்கள் மறைந்து நிற்போம்... மான்கள் வந்தால், எப்படியும் என்னுடைய மான்குட்டியை விட்டு அலுவல் பார்க்கலாம்... காட்டு விலங்குகளைப் பிடிக்க, பழக்கிய விலங்குகளை உபயோகிக்க வேண்டும். அந்த வகையில், என் மான்குட்டி உதவும்...” என்று கூறிக்கொண்டிருக்கும் போது, தூரத்தில் புதருக்குள் ஒரு சலசலப்புச் சத்தம் கேட்டது. என்ன ஆச்சரியம்! அதே மான் கூட்டம், மடுவின் நடுப் பகுதிக்கு வந்து, அங்கு மிங்கும் மருள மருள விழித்தது.

“பார்த்தீர்களா? அதோ மான் கூட்டம்! இனி நாங்கள், இந்த மான்குட்டியை முன்னுக்கு விடுவோம்... ஆனால், குட்டி என்னை விட்டு அகலாதே?... என்ன செய்யலாம்?” என்று யோசித்தான், மணி.

அவ்விதம், சிறிது நேரம் யோசித்து விட்டு-பக்கத்தில் நீளமாக வளர்ந்திருந்த ஒரு காட்டுக் கொடியைப் பிடுங்கி எடுத்து மான் குட்டியின் கழுத்திற் கட்டி, அதனை ஒரு மரத்திற் பிணைத் தான், அவன். அதன் பின், சற்றுத் தொலைவில் நன்கு பதிந்திருந்த ஒரு மரக்கிளையில் கமலியையும், கமலையும் ஏற்றிவிட்டு, தானும் அதில் ஏறிக் கொண்டான். அத்தோடு, முன்பு போல், மான் கத்தியழைக்கும் ஒலியிற் குரல் எழுப்பினான், மணி.

தூரத்தில் நின்று அவன் ஒலியைக் கேட்ட அம் மான் கூட்டம், குட்டி நின்ற இடத்துக்கு, விறுவிறென்று வேகமாக வந்தது. மிகவும் அண்மித்து நின்ற, அந்த மான் கூட்டத்துக்குள், கமல் தன் கண்களை விட்டுத் துளாவினான். கமலியும், தன் கழுத்தில் மாட்டியிருந்த பைநோஃபூலேர்சை (Binoculars) எடுத்து, அதன் திருகாணியை முடுக்கிப் பார்த்தான்.

அந்த உருவம், தொலைவில் ஒரு பக்கமாக நின்றது.

“அதோ!... அதோ!, அது நிற்கிறது!” என்று கமல் மெதுவாகக் கூறினான். கமலியும், மணியும், அவன் காட்டிய திக்கைக் கூர்ந்து பார்த்தார்கள். கமலிக்கு அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி பிறந்தது. தனது ‘பைநோஃபூலேர் ஸால்’ அதனை நன்றாக உற்று, உற்றுப் பார்த்து

மகிழ்ந்தாள். அதே நேரம் கமல், தன் கமெராவால் படம் எடுத்தான். மணியும், அவ்வருவத்தைத் தலையிலிருந்து கால் வரை - அங்கம் அங்கமாகக் கண்டு களித்தான். அப்பொழுது அவன் தேடிய அந்தச் சங்கிலியையுங் கண்ணரைக் கண்டு ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியமுற்று பூரிப் படைந்தான், மணி.

அவன் நினைத்தபடி, அது அவனைக்குத் தான் இருக்க வேண்டும் என்ற நினைப்பு வந்ததும், மணியால் மரத்தில் இருப்புக் கொள்ள முடிய வில்லை. மெதுவாகக் கீழிறங்கி, பதுங்கிப்பதுங்கிச் சென்று, மான்குட்டியை அவிழ்த்து விட்டான்.

தன் இனத்தைக் கண்ட மான் குட்டியும், மெல்ல மெல்ல அக்கூட்டத்துக்குட் சென்று நிற்க முனைந்தது.

அநாதரவாக வந்து நிற்கும் மான்குட்டியைக் கண்ட மான்கள் சிறிது நேரம் மருண்டு நின்று விட்டு, ஒரு பக்கமாகச் செல்ல முயன்றன. அந்த வேளையில், தனியே நின்ற, அந்த உருவம் மட்டும் மான்குட்டிக்கு அருகில் வந்து, அதைத் தழுவிய வாறு நின்றது. மான்கூட்டஞ் சிறிது தொலைவிற் போய் நின்றது. மான் குட்டி போகாது திரும்பி வர முனைந்தது. குட்டியைத் தழுவியவாறு இருந்த அவ்வருவம், தன்னுடன் அதை அழைத்துச் செல்ல முயன்றது. எவ்வளவோ இழுத்தும், மான்குட்டி போகாது, திரும்பிவர எத்தனித்தது.

குட்டிக்காக அவ்வுருவம் அதனுடன் சிறிது தூரம் வந்தது அந்நேரம், புதருக்குள் பதுங்கிதருணம் பார்த்து நின்ற மணி, திடீரென்று வெளிப்பட்டு - அவ்வுருவத்தைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டான். சற்றும் எதிர்பாராத இந்நிகழ்வை அவ்வுருவம் எதிர்பார்க்கவில்லை. எவ்வளவோ திமிறித் திமிறி உதறியும், மணியின் பிடியில் இருந்து அதனால் விடுபட முடியவில்லை. அதற்குள் கமலும், கமலியும் ஓடோடி வந்தார்கள். மூவரும் சேர்ந்து அவ்வுருவத்தைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். “ம்மா... ம்மா...” என்று அது அலறியது. போன மான் சூட்டம் திரும்பிவந்து வெறித்துப் பார்த்துத் திகைப்புடன் கத்தியது. அவ்வுருவம் ஒன்றுஞ்செய்ய முடியாது, திணறிக் கொண்டிருந்தது.

சிறிது வேளைக்குள், காட்டுக் கொடியால், அதன் கரங்களைப் பின் கட்டாகச் சேர்த்துக் கட்டினான், மணி. அது ஓடிவிட்டாலும் என்று அஞ்சி, அதை மரத்தோடும் பிணித்துவிட்டான்.

பிணிப்பினின் றுந் துப்ப அவ்வுருவம் முயன்றது. முடியவில்லை. ‘ம்மா...ம்மா...’ என்று கோரமாக, அந்தக் காடே அதிரும்படி கத்தியது. அதன் அவலத்தை, தூரத்தில் நின்று பார்த்த மான் சூட்டமும் காடு முழுவதுங் கேட்கக் கோரமாகக் கத்திக் கத்தித் துள்ளிக் கொண்டிருந்தது.

நேரம் உச்சிப் பொழுதுக்கு மேலாகி விட்டது.

மரத்தோடு பினித்திருந்த அவ்வருவத்தை மணி நெருங்கி, தன் கையை அதன் மீது வைத்தான். அது வீறிட்டுக் குத்தியது. மணி விடவில்லை. இன்னும் நெருங்கி, அதைத் தடவிக் கொடுத்தான். அது நெளிந்து நெளிந்து நின்று அழுத்து. கண்ணில் இருந்து நீர் ஆரூகப் பெருகியது.

கமலும் நெருங்கி, அதைத் தடவிப் பார்த்தான். அது நெளிந்து நெளிந்து சிலிர்த்தது. கமலியும் அருகிற் சென்று தடவிப் பார்த்தாள். மான் குட்டியும் அதன் அருகிற், சென்று நக்கி நக்கி நின்றது. இவ்வாறு எல்லோரும் அதன் அருகில் நெருங்கி நின்று தடவிக் கொடுத்தனர்.

அந்நேரம் மணி- தன் கழுத்தில் இருந்த சங்கிலியை முன்னுக்கு எடுத்துவிட்டு, அவ்வருவத்தின் மார்பில் தொங்கிய சங்கிலியைத் தடவிப் பார்த்தான்.

என்ன ஆச்சரியம்! அவன் நினைத்தபடியே அந்தச் சங்கிலியும் இருந்தது. அதே புலிநகப் பதக்கம்- அதே வேலைப்பாடு கொண்ட சங்கிலி!

உடனே அச்சரட்டைக் கையில் எடுத்துப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தான், மணி. சந்தேக மில்லை. அதில் எழுத்து இருந்தது.

“சின்ன ஜியா ..... இந்த எழுத்தைப் படியுங்கள், பார்ப்போம்!” என்று ஆவலோடு கூறினான், மணி.

காட்டில் ஒரு வாரம்

“மோகன்” என்று ஆங்கிலத்தில் இருந்த எழுத்தை உரத்து வாசித்துக் காட்டினான், கமல். அவ்வளவுதான் !

“தம்பீ! என் மோகன்... என் மோகன்!!” என்று வாய்விட்டுக் கத்தியபடி, அவ்வருவத்தைக் கட்டித் தழுவி, ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டுக் கூத்தாடினான், மனி. தன் உடன் பிறப்பைக் கண்ட மனி, துள்ளித்துள்ளி “தம்பி மோகன்! மோகன்!” என்று வெறி பிடித்தவன் போல் கத்தினான்.

அந்த உருவமும், “ம்மா...ம்மா...” என்று ஊமை போல் அழுததேயொழிய, வாய்திறந்து பேசவில்லை.

மோகனுக்குப் பேச்சு வரவில்லை. அவனும் ஏதோ பேச முயன்றான். ஆனால், அவன் நா மரத்துப் போயிருந்தது. பேசிப் பழகாத காரணத்தினால் பாதையுந் தெரியாது. காட்டில், நெடுங்காலம் விலங்கு போல் வாழுந்த அவனுக்கு, மனித உணர்வுகள் இருந்தனவே தவிர, மனிதரைப் போன்ற பழக்க வழக்கங்கள், நடை உடை பாவனைகள் எதுவுமே இருக்கவில்லை. விலங்கியல்பும், விலங்குணர்வுகளுமே மேலோங்கி நின்றன.

அதனால் மனி, கமல், கமலி என்போரைக் கண்டு மோகன், மருண்டு மருண்டு அழுதான். தன்னை ஏதோ சில விலங்குகள் பிடித்துத்

துன்புறுத்துவதாகக் கருதினேன். இருந்தும், மனித உணர்வுகள் அவனிடமும் பிறப்பால் இருந்தமையால், அவர்களின் தழுவுதல்களும், அரவணப்புகளும் ஓரளவுக்கு இதமாக இருந்தன, அவனுக்கு.

மாலை ஆவதற்குள், குடிசைக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்ததால், மோகனையுங் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு செல்ல முயன்றார்கள், அவர்கள். மோகன் அவர்களுடைய முயற்சிக்கு முதலில் இடங்கொடாது ஓடிவிட முயன்றான். அது முடியவில்லை. கடைசியாக, அவர்களுடன், அவனும் மூளீக் காட்டுக் குடிசைக்கு, குரங்குக் குட்டியைப்போலும் மான் குட்டியைப்போலும், செல்ல வேண்டியதாயிற்று.

ரெந்தவர்க்குடல்.....

பூளிக் காட்டுக் குடிசையில் அன்று ஆனந்தம் கரைபுரண்டு ஓடிற்று. கமல் - கமலி, தங்கள் முயற்சி அமோக வெற்றியீட்டி இருந்ததை நினைந்து மகிழ்ந்தார்கள். யாருடனும் பேசாமல், யாருடனும் பழகாமல் ஒதுங்கி, ஒதுங்கி எந்நேரமும் சோகமே உருவாகி இருந்த மணிக்கு, தன் உடன் பிறப்பான மோகனைச் சந்தித்த சந்தோஷம் அளவில்லாது நிறைந் திருந்தது. குணபால அங்கிள், நடேசு என்போ ருக்கும் மோகனைச் சந்தித்ததில், அளவு கடந்த களிப்பு உண்டாயிற்று.

காட்டிற் பிடிபட்டு வந்த மோகன், இப்பொழுது நாட்டு மனிதன் போல், சுத்தமாக இருந்தான். அழுக்குப் படிந்த அவனுடைய மேனி, நன்றாகச் சுத்தமாக்கப் பட்டது. நகங்கள்

அளவாக நறுக்கப்பட்டிருந்தன. நீண்டு படர்ந்திருந்த அவனது தலைமயிரும் அளவாக வெட்டப்பட்டது. ஆடையே உடுத்தறியாத அவன், இப்பொழுது அரையில் சாரமும், மேலுக்கு 'ரீ சேர்ட்' மும் அணிந்திருந்தான். நெற்றியில் வெண்ணீருந் துலங்கியது.

இரண்டு தினங்களாகக் காட்டுக் கொடியால் பினிக்கப்பட்டு இருந்த அவன், இப்பொழுது சுதந்திரமாக விடப்பட்டிருந்தான். காட்டில், காய் - கனி - கிழங்குகளைப் பச்சையாக உண்டு, மான்களுள் ஒரு மான்போல் தாவியும், நடந்தும், ஒடியுந் திரிந்த மோகன், இப்பொழுது - கமல் - கமலி போல் சிறிது சோறு உண்ணவும், நீர் அருந்தவும் அமைதியாக நடந்து திரியவும் பழக்கப்பட்டான். ஆனால், பேச்சுத்தான் இல்லை. வாய் இருந்தும் - நாவொலி இருந்தும், எம்மைப் போல் பேச, மொழி தெரியாது இருந்தான். அதனால் சைகைகள் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டன. அதுவும் ஒரு மொழிதானே? சைகை மொழியை மூங்கை மொழி என்போம்.

கமல் - கமலிக்கு இன்னும் ஒரு சந்தேகம் இருந்தது. அன்று, மணி தன் தாயையும், குழந்தை கங்கா - தம்பி மோகன் என்போரையும் விட்டுப் பிரிந்தபோது, தான் மட்டும் தப்பிப் பிழைத்து நாட்டுக்கு வந்தான். அதனை நம்பலாம். ஆனால், தனிமையாகப் பிரிந்த தம்பி

மோகன் - இதுநாள்வரை மாண்களுடன் வாழ்ந்தானே; அது எப்படிச் சாத்தியமாகும்? மாண்கள் மனிதனை வளர்க்க முடியுமா? மனிதன் மாண்களுடன் வாழ முடியுமா? இந்த நியாயமான சந்தேகத்துக்கு விடை காண முடியாது இருவரும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டார்கள். அங்கிளைக் கேட்டார்கள். அவரும் தக்க பதில் அளிக்கவில்லை. நடேசும் அப்படியே. ஆனால், மணி மட்டும்- அந்தச் சந்தேகத்தைப் பற்றி எதுவித சலனமும் இன்றி இருந்தான். அதில், அவனுக்கு அக்கறை இல்லை. தன்னுடைய தம்பிக்கு தன் அப்பா புலிநகப் பதக்கச் சங்கிலி ஒன்றைக் கொண்டு வந்து, அணிந்த நாளன்று தனக்கும் அப்படி ஒன்று வேண்டும் என்று அடம் பிடித்துப் பெற்றுக் கொண்டான் அல்லவா? அச்சம்பவம் உண்மை என்றதால், அதே சங்கிலியை அணிந்திருக்கும் இவன், மோகன் தானென்று மணிக்கு உறுதி யாயிற்று. அவனைப் பொறுத்தமட்டில் - தன் உடன்பிறப்பைப் பற்றிய வேறு கேள்விகளுக்கு அவன் இடங் கொடுக்கவில்லை.

அன்று - கமல், கமலி காட்டுக்கு வந்த ஒரு வாரத்தின் இறுதி நாள். காலைப் பொழுதில்- முள்ளிக் காட்டை நோக்கி ஒரு ‘ஜீப்’ வந்து கொண்டிருந்தது. ‘பொறாஸ்ட் ரெஞ்சர்’, கந்தசாமி அதன் சாரதி ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவருக்கருகில், அவருடைய மனைவி, திருமதி கந்தசாமி இருந்தார்.

‘ஜீப்’ தூரத்தில் வரும் போதே அதன் இரைச்சல் ஓலியைக் கேட்டு, கமல், கமலி குடிசையின் முற்றத்துக்கு ஓடி வந்தார்கள். வண்டியைக் கண்டதும், குணபால் அங்கிள், தன் இரு ஊன்று கோல்களுடன் படலைக்கருகில் வந்தார். நடேசு ஒடோடிச் சென்று, வண்டியின் கதவைத் திறக்கக் காத்து நின்றான். மணியும் வழைமைக்கு மாருக, படலையடிக்கு ஓடி வந்தான். ஆனால், மோகன் மட்டும் அங்கு வரவில்லை.

கமலும், கமலியும் தமது அப்பா - அம்மா வைக் கண்டு மகிழ்ச்சியில் துள்ளினார்கள். ஒரு வாரத்துக்குப் பின் சந்தித்த தமது பெற்றேரைக் கண்டு அவர்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டார்கள்.

“ஏன் அழுகிறீர்கள்?” என்று அம்மா கேட்டுக்கொண்டே பிள்ளைகளை அரவணைத்தார்.

“ஏன், உங்கள் முயற்சியில் நீங்கள் வெற்றி கொள்ளவில்லையா?” என்று அப்பா சந்தேகத் தோடு, கேட்டார்.

“வெற்றி...அமோக வெற்றி, ஐயா! உங்கள் பிள்ளைகள், சாதாரணமானவர்கள் அல்லர்! மகா தைரியசாலிகள்!...” என்று மணி பதில் சொன்னான்.

பொதுவாக யாருடனும் பேசாதா - பழகாத மணி, அதிலும் தன்னைக் கண்டால் தூர விலகிப் போகும் மணி, இன்று தன்னருகில் வந்ததோடு

நன்றாகச் சிரித்து மகிழ்ச்சியாக நிற்பதையுங் கண்டார், ‘றேஞ்சர்’ கந்தசாமி. மேலும், தன் பிள்ளைகளுக்கு அவன் நற்சான்று பகர்வதையுங் கேட்டு, ஆச்சரியப்பட்டார், அவர்.

“நீ... மணியா? எப்பொழுதும் ஒதுங்கி ஒதுங்கி நிற்பவன் அல்லவா நீ?” என்று மணி யைப் பார்த்துக் கேள்வி கேட்டார், ‘றேஞ்சர்.’

“ஆம், அப்பா... முன்பு நீங்கள் கண்ட மணி அல்ல இவர்!... இவர் புதிய மணி! தன் குடும்பத்தை இழந்து, தன்னந் தனியனாக இருந்த மணி அண்ணவுக்கு, இப்பொழுது தம்பி ஒருவர் கிடைத்திருக்கிறார், அப்பா” என்றான், கமல்.

“ஒரு தம்பி அல்ல ஐயா... இரண்டு தம்பி களும், ஒரு தங்கையுங் கிடைத்திருக்கிறார்கள்!” என்று திருத்திக் கூறிவிட்டு, கமலையும், கமலி யையும் பார்த்தான், மணி.

“ஆம், அப்பா... நாங்களும் இவருடைய உடன் பிறவாச் சகோதரர்கள் தான், அப்பா!” என்றான், கமலி.

“அப்படியென்றால், மணியினுடைய உடன் பிறந்த தம்பி யார்?... எங்கே அவர்?” என்றான், ஆவலோடு அம்மா.

“அவர் தான், காட்டில் கண்ட அந்த அதிசயப் பிறவி!... பாலைக் காட்டில், மான்

கூட்டத்துக்குள், முன்பு ஒருநாள் அப்பா கண்டு, மீண்டும் கான் அலைந்தரே... அந்த அதிசய உருவந்தான், இவருடைய கூடப்பிறந்த தம்பி, மோகன்!'' என்று விளக்கிக் கூறினான், கமல்.

“என்ன, அந்த அதிசயப் பிறவி ஒரு மனிதப் பிறவியா?... என்னால் நம்ப முடியவில்லையே! அதுவும் மணியின் தம்பியா அவன்?” என்று, தன் சந்தேகத்தை வாய்விட்டுக் கூறினார், அப்பா.

“சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல்... தக்க ஆதாரங்களுடன் தன் தம்பியை இனங்கண்டு விட்டார், இவர். இவருடைய கதை, மிகவும் சோகம் நிறைந்தது, அப்பா... எல்லா விவரங்களையுங் கூறுகிறேன், வாருங்கள்...” என்று கூறிக்கொண்டே குடிசையின் ஏணிப் படிகளில் ஏறினான், கமல். அவனைத் தொடர்ந்து எல்லோருஞ் சென்றார்கள்.

அப்பொழுது அங்கிள் நொண்டி நொண்டி வருவதைக் கண்ட ‘றேஞ்சர்’ கந்தசாமி- “என்ன குணபாலா இது?... நொண்டுகிறுயே?,” என்றார்.

“அதிங்.. சும்மா தானே மாத்தயா! நாங் புஞ்சி மாத்தயா கூட காட்டுக்கு போனங்தானே...” என்று அங்கிள் தொடர, கமல்-

“ஆம்... அப்பா... அன்றைக்கு ஒரு நாள் அங்கினுடன் காட்டுக்குப் போன இடத்தில் ஒரு காட்டுப் பன்றி வந்து அங்கிளைத் தாக்கி

காட்டில் ஒரு வாரம்

விட்டது...அன்றைக்கு நாங்கள் உயிர் பிழைத்தது,
கடவுளின் கருணையால் தான்!'' என்றார்.

“பெரிய காயம் போலிருக்கிறதே!''

“இல்லை மாத்தயா... இதிங் என்ன? இதிங்
காயம் புஞ்சி மாத்தயா வந்தா எப்பிடி? நாங்
காயங் எல்லாங் இப்ப மாறினது தானே!...''
என்று கூறியபடி ஏனிப்படிகளில் முட்டி மோதி
ஏறினார், அங்கிள்.

“எங்கே மணி, உன் தம்பி?'' என்று
அப்பா கேட்டார்.

அப்பொழுது தான், மோகன் அங்கு
இல்லாதது எல்லோருக்கும், தெரிய வந்தது.
“மோகன் எங்கே?'' என்று எல்லோரும் அவனைத்
தேடினார்கள். எல்லோருக்கும் மனம் திக்கென்றது.
தம்மைப் பிரிந்து மீண்டும், அவன் காட்டுக்கு
ஒடிவிட்டானே என்று எல்லோருங் கவலையோடு
ஆளுக்கொரு பக்கமாக அவனைத் தேடினார்கள்.
அவன், அங்கு நின்றால் தானே?

மோகன் எங்கோ மறைந்து விட்டான்.
தோட்டத்துக்குள் தேடிச் சென்ற நடேசு,
வெறுங் கையோடு திரும்பி வந்தான்; குடிசை
முழுவதும் தேடிய காலி கையை விரித்தாள்;
வளவு முழுவதுந் தேடிய கமல், ஆற்றெழுஞைக்
கவலையோடு சோர்ந்து திரும்பினான். மோகனைத்

தேடிச் சென்ற மணி மட்டும் நெடுநேரமாகியும்
திரும்பவில்லை.

நிலைமை இப்படியாகும் என்று யாரும் எதிர்
பார்க்கவில்லை.

பொழுது திரும்பிக் கொண்டிருந்தது.
அன்றே அப்பா - அம்மா - பிள்ளைகள் யாவரும்
மாங்களத்துக்குத் திரும்பிவிட இருந்தார்கள்.
ஆனால் மோகனின் பிரிவு, அவர்களை அவ்விதன்
செய்ய முடியாது வைத்து விட்டது.

*

*

*

மனித வாடையே இல்லாது, எதேச்சை
யாக, மான்களுடன், ஒரு மான் போல் துள்ளித்
திரிந்த மோகனுக்கு - கடந்த இரண்டு தினங்களில்
ஏற்பட்ட புதிய அநுபவங்கள் புதுமையாகவே
இருந்தன. விலங்குகளோடு விலங்காகவே
வாழ்ந்த அவனுக்கு, மனித சுபாவங்கள் -
கட்டுப்பாடுகள்-ஒழுங்குகள் யாவும் ஏதோ ஒரு
புதிய உலகத்தைத் தோற்றுவித்தன. மணி -
கமல் - கமலி என்போர் அவன் மீது சொரிந்த
அன்பு-பாசம்-உறவு யாவும் அவன் உள்ளத்தில்
ஏதோ ஒரு புதிய அநுபவத்தைத் தோற்ற
வைத்தது. ஆயினும் அவை யாவும் தேவையா? -
தேவை இல்லையா? என்ற உணர்வுகளில் அவன்
தத்தனித்தான். இப்பொழுது, தன்னுடவில்

ஏற்பட்ட அலங்காரங்கள் - குறிப்பாக, அவன் அணிந்திருந்த சாரமும், 'ர்சேர்ட்' மும் வேண்டாத கோலங்களாக உறுத்தின. அவன் உண்ட சோறுங் கறியும் அவன் பசிக்கு ஏற்றவையாக இல்லை. அதேநேரம், மற்றவர்களின் நடை - உடை - பாவனைகளும் அவனுக்குப் புதுமையாக இருந்தன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தன்னை எல்லோரும் மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருப்பதும், கண்காணித்துக் கொண்டிருப்பதும் வேண்டாத விடயங்களாக அவனுக்குத் தோன்றின. காட்டில், சுதந்திரமாக உண்டு - உறங்கித் திரிந்த மோகனுக்குக் கடந்த இரு தினங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் அவனை அடிமைப் படுத்துவதாக இருந்தன. அதனால், இக்கூட்டத்தில் இருந்து விடுபட அவன் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். அதற்கான ஒரு சந்தர்ப் பத்தை எதிர்நோக்கிக் கொண்டுமிருந்தான்.

இவ்வேளையிற்றுன், அன்று காலையில் பேரிரச்சலோடு அங்கு வந்த 'ஜீப்'பைக் கண்டு மோகன் முதலில் அஞ்சி நடுங்கினான். அதில் வந்த 'றேஞ்சர்' கந்தசாமி, அவர் மனைவி என்போர், அங்கிருந்த கூட்டத்தாரோடு சேர்ந்து, மேலும் தனக்குத் தொந்தரவு தரப் போகிறார்கள் என்று கருதினான்.

'றேஞ்சர்', அங்கு வந்த ஆரவாரத்தில் எல்லோரும் அவரைச் சூழ்ந்து நின்ற சந்தர்ப்

காட்டில் ஒரு வாரம்

பத்தைப் பயன்படுத்தி, அங்கிருந்து நமுவினேன்,
மோகன்.

குடிசைக்குப் பின்புறமாகச் சென்று, வேலி
யைத் தாண்டி காட்டுக்குள் நெடுந்தூரம்
வந்தான், அவன். அப்பொழுதுதான், ‘தான் -
எங்கே போவது?’ என்ற கேள்வி அவனை ஆட்ட
கொண்டது. காட்டில், மான் கூட்டத்துக்குள்-
இரு மான் போல், அக்கூட்டம் சென்ற வழியில்
அவனுக்கு சென்று பழகிய அவனுடைய பின்பற்
ரூக்கம் மட்டுமே அவனிடமிருந்தது. தானாக
எதையுஞ் செய்யவோ - வழி அறிந்து தன்னை
நெறிப்படுத்தவோ அதுவரை தெரியாதிருந்த
அவனுக்கு, அவனது அந்நேரத் தனிமை
அச்சத்தை உண்டுபண்ணியது. அதனால், அதற்கு
மேல் ஓரடியும் எடுத்து வைக்கப் பயந்து.
பக்கத்தில் நின்ற மரத்தை அண்ணேந்து பார்த்
தான், அவன்.

அது ஓர் ஆலமரம். குடைபோல் தனது
கிளைகளைப் பரப்பியும், கால் போல் தனது
விழுதுகளை நிலத்தில் ஊன்றியும் நின்றது, அம்
மரம். அதன் வீழ்தொன்றைப் பற்றி, அதன்
மேல் ஏறி, ஒரு கிளையிற் பதுங்கிக் கொண்டான்,
மோகன்.

மோகனைத் தேடி மணியும், அவ்விருவரையுந்
தேடி எல்லோரும் அலைந்தார்கள்.

எல்லோரையும் இழந்து, தனி மரமாக இருந்த மணிக்கு - தன் உடன் பிறப்பு ஒருவன் கிடைத்த பூரிப்பில் எல்லாத் துண்பங்களையும் மறந்து, கடந்த இரு தினங்களும் மகிழ்ந்திருந்தான், மணி. ஆனால், கடைசியில்-அந்த ஓர் உடன்பிறப்பும், தன்னை அடையாளங் காண முடியாது அகன்று விட்டதே? தான் துடித்த துடிப்பில், ஒரு சிறு துளியாவது அவன் துடிக்க வில்லையே? - என்று கவலைப்பட்டான், மணி. இருந்தும், காலப்போக்கில், அவனுக்குத் தன் உறவையும் பாசத்தையும் உணர வைக்கலாம் என்று காத்திருந்தது, அச் சோதரவுள்ளாம். ஆனால், இடையில் - இப்படி மோகன் போவான் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. அக்கவலை, அவனை மீளாத துயரில் ஆழ்த்தியது.

தன் தம்பிக்காக, அவன் காட்டுக்குள் ஓடினான். “ஓ!” என்று கதறிக் கதறி, அவனைத் தேடினான். “மோகன!... மோகன!” என்று கூவி, குரலெழுப்பிக் கொண்டு, பைத்தியக் காரரைப் போல் காடு மேடெல்லாம் அலைந்தான், மணி.

பசி - தாகம் - களை, தாங்க முடியாது அவன் சோர்ந்து விட்டான். அதனால், ஓரடிகூட எடுத்து வைக்கத் திராணியற்றுக் களைத்து விட்டான்.

அப்பொழுது, பொழுது நன்றாகச் சாய்ந்து விட்டது. இருள் கவிந்து கொண்டிருந்தது.

சோர்வின் மிகுதியால், மணியின் கண்களும் இருள, அவன் மயங்கி அந்த ஆலமரத்தடியில் வீழ்ந்து விட்டான். பேச்சு - மூச்சின் றி க் கிடந்தான், மணி.

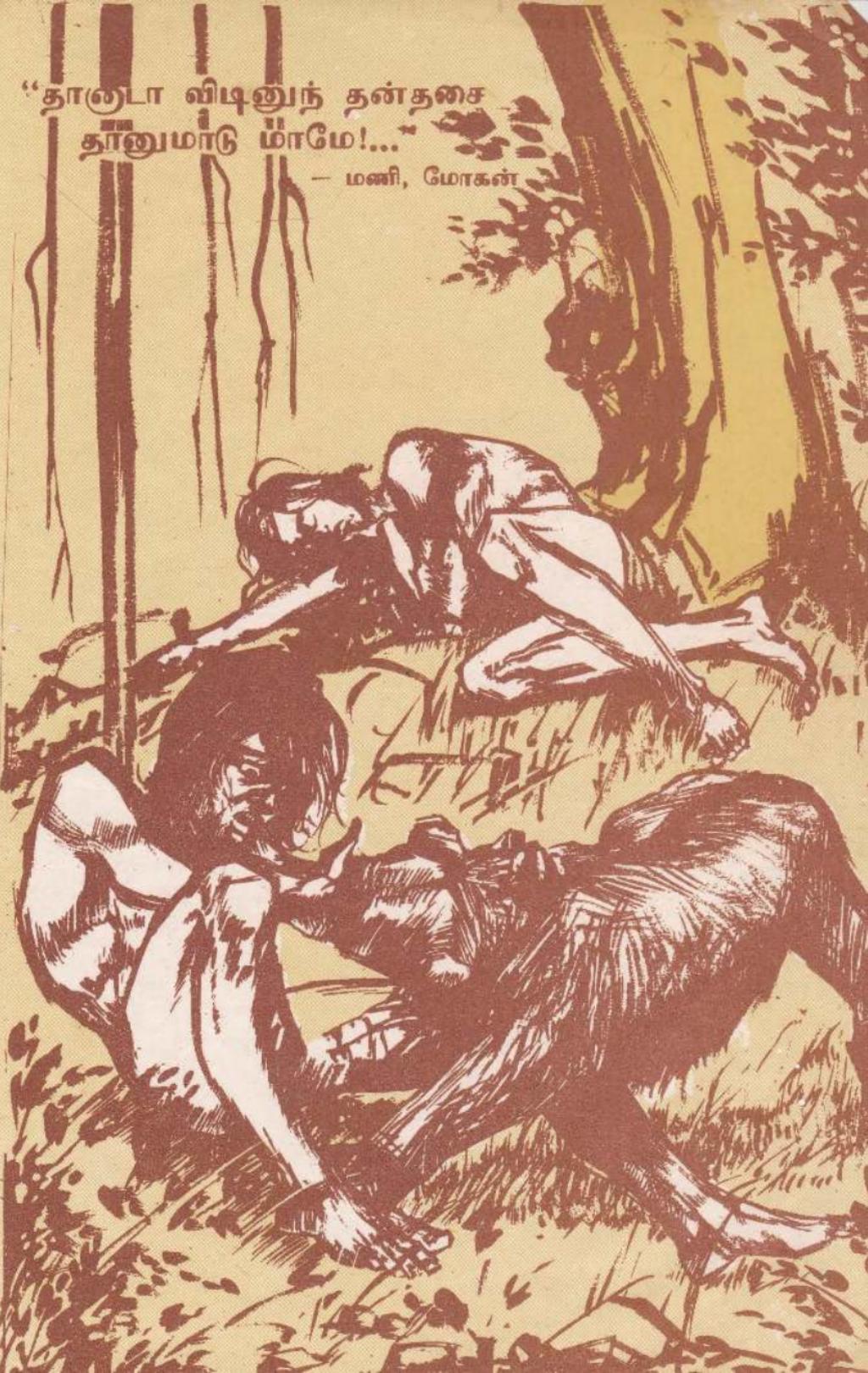
ஆலமரக் கிளையில் ஏற்கனவே ஏறிப் பதுங்கிக் கொண்டிருந்த மோகன், மணியைக் கண்டு அஞ்சினான். தன்னைப் பிடித்துக் கொண்டு செல்ல மணி வந்து விட்டானே! என்று பயந்து நடுங்கினான், அவன்.

அதேநேரம் - பக்கத்துப் புதரிலிருந்து ஒரு கரடி வெளியே வந்தது. மணியைக் கண்டதும், அவனைத் தாக்க அது பயங்கரமாகக் கத்திக் கொண்டு ஓடி வந்தது. மயக்கத்திற் கிடந்த மணி விழிப்பதற்குள், அக்கரடி அவனை அனுகி விட்டது.

இக்காட்சியை, மரக் கிளையில் இருந்து அவதானித்துக் கொண்டிருந்த மோகன் ஏதோ ஓர் உணர்வு உந்த - மளமளவென்று கீழ்இறங்கி வந்தான். பக்கத்திற் கிடந்த ஒரு பெரிய தடியை எடுத்து, தன் பலங்கொண்ட மட்டும் ஒங்கி, அக்கரடியை அடித்தான். மணியைத் தாக்கவந்த கரடி, இப்பொழுது - மோகன் பக்கந் திரும்பிமிகவும் மூர்க்கமாக அவனுடன் போராடியது. மோகனும் தான் வைத்திருந்த தடியால், கரடியை நெயப் புடைத்தான். கரடியும் விடாது சாடியது.

“நாடூ விடினுங் தன்ததை
தர்னுமாடு மாமே!...”

— மணி, மோகன்

ବ୍ୟାକୁଳ ଦୁଇମିନି ପାତୋ
ବ୍ୟାକୁଳ ଦୁଇମିନି ବିଜୁଲି
ବ୍ୟାକୁଳ

இந்நேர ஆரவாரத்தால், விழித்துக் கொண்ட மணி, மோகன் கரடியுடன் போராடு வதைக் கண்டு ஆச்சரியமும் அதேநேரம், ஆனந்தமுங் கொண்டான். தான் தேடிவந்த, தன் சகோதரன் கிடைத்து விட்டான் என்ற மகிழ்ச்சியும், அவன் ஒரு கரடியோடு போரிடுகிறான் என்ற வியப்பும் அவனுக்கு ஏற்பட்டன.

கரடிக்கும், மோகனுக்கு மிடையிற் கடுஞ் சமர் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு கட்டத்தில்-மோகன், கரடியுடன் தாக்குப்பிடிக்க முடியாது தத்தளித்தான். அந்நிலையில், மணி உடனடியாக தன் இடுப்பிலிருந்த கைக் கோடாலியை எடுத்துக்கொண்டு சென்று, பின்புறமாக நின்று கரடியைத் தாக்கினான். இருமுனைத் தாக்குதலால், நிலை குலைந்து ஓட முயன்ற கரடியை விடாது, தன் கோடாலியால் ஒரே வெட்டாக வெட்டினான், மணி. கரடி, பெரும் பயங்கர அலறலுடன் மல்லாந்து வீழ்ந்து, இறந்தது.

கரடி ஒருபக்கம் விழ - மோகன் மணியை நோக்கி - தானாகவே வந்தான். அவனை ஆரத் தமுவியபடி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான், மணி. மோகனுந் தன் உடன் பிறப்பின் பாச வணர்விற் கட்டுண்டு நின்றான். அதன் பின் மோகன், கரடி வந்ததையும், மணியை அது தாக்க முனைந்த போது தான் வந்து தடியால்

~~~~~காட்டில் ஒரு வாரம்

அதைத் தாக்கியதையுஞ் சைகையாற் சொன்னான். அதனைவிளங்கிக் கொண்ட போது-மணிக்கு அளவில்லா ஆனந்தம் பெருகிவழிந்தது. ‘தான் ஆடாவிட்டாலும், தன் தசை ஆடுமாமே! ’ என்றது போல் அவன் புளகாங்கிதம் அடைந்தான்.

அந்நேரம் - எதிர்த் திசையில், தீப்பந்தங்கள் ஒளி பரப்ப, “மணி!... மணி!” என்று ஓலிகள் கேட்டன. அவற்றைத் தொடர்ந்து, ‘றேஞ்சர்’-நடேசு - கமல் என்போர் மாலை இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு அந்த ஆலமரத்தடிக்கு ஓடி வந்தார்கள். அங்கு, மணியுடன் மோகனைக் கண்டு, ‘கை நழுவிப் போன பொருளை மீண்டும் பெற்றவர்’ போல் அகமகிழ்ந்தனர். அதே வேளையில், அங்கு இறந்து கிடந்த கரடியையுங் கண்டு வியப்படைந்தனர்.

நடந்த சம்பவங்களை கூறிக்கொண்டே மோகனை அன்போடு அணைத்தவாறு மணி முன் செல்ல, எல்லோருங் குடிசைக்கு விரைந்தார்கள்.

புதிய பாகையில்...

பொழுது புலர்ந்த பொழுது, முள்ளிக் காட்டுக் குடிசையில் எல்லோருங் குதூகலமாக இருந்தார்கள். ‘றேஞ்சர்’ கந்தசாமியும், அவர் மனைவியும், தம்மிரு செல்வங்களான கமல் - கமலியின் வெற்றிக் களிப்பில் தாழும் மகிழ்ந்தார்கள். மணி, தன் சகோதரனைச் சந்தித்த களிப்பில் மகிழ்ந்திருந்தான். குணபாலா அங்கிளும், நடேசும் தமது ஏசமானின் குடும்பம் தம்முடன் இருந்ததில் உவகை விஞ்சக் களித் தார்கள். இவர்களோடு, அங்கிருந்த மான் குட்டி - இராணிக்குட்டி - ‘டைகர்’ - கிளி - அணிற் பிள்ளை போன்ற பிராணிகளுங் குதூகலமாக இருந்தன.

இவ்வேளையிற்றுன், கமல் தன் தந்தையிடம் மணி - மோகன் என்போரைத் தம்முடன் அழைத்துச் செல்ல அநுமதி பெற்றுன்.

அவர்களுடன் செல்ல, முதலில் மணி மறுப்புத் தெரிவித்த போதிலும், பின்னர் மோகனின் எதிர்காலத்தை என்னி உடன்பட்டான்.

அந்தக் களிப்பில், கமலும், கமலியும் குதித்தார்கள். மோகன், கமலியின் வயதொத்த சிறுவன். காட்டில், நெடுங்காலம் வாழ்ந்தமையால் பாஸூ தெரியாது - பண்பாடு களுந் தெரியா - மனித வாழ்வுக்கான நெறிகள் கூடத் தெரியா. அவனுடைய காட்டுக் குணங்களும், பழக்க வழக்கங்களும் மனித நெறியில் மெருகிடப் பட்டுப் புடம் போடப்பட வேண்டியிருந்தன. அவனும் நம்மைப் போல் மனிதனுக் வாழ, கல்வி - நல்லொழுக்கம் - நடையுடை பாவனைகள் ஊட்டப்பட வேண்டும், அல்லவா?

அவற்றைச் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பை, தமது பிள்ளைகளின் அன்பின் வேண்டுகோளுக்கு இனங்க, ‘றேஞ்சர்’ ஏற்றுக்கொண்டார். மோகனுடன் மனியையுந் தன் சவீகாரப் புதல்வர் களாகப் பேணவும், பராமரிக்கவும் அம்மாவும் விரும்பினார்.

அதன் பேரில் - மோகனும் மணியும் புதிய பாதையை நோக்கிப் பயணமானார்கள். அவர்களுடன் மணியின் மான்குட்டியும், கமலியின் புதிய தோழி ‘இராணிக் குட்டி’யும் புதிய உலகத்தைக் காணப் புறப்பட்டன.

காலீக் கதிரவன், தன் இதமான கதிர்களை மூள்ளிக் காட்டுக் குடிசையின் முற்றத்தில் வீசிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அப்பா ‘ஜீப்’பின் சாரதி ஆசனத்தில் இருக்க, அம்மாவும், கமலியும் அவர் அருகில் அமர்ந்தார்கள். பின்னாலை த்தில் மணி-மோகன் - கமல் இருந்தார்கள். ‘இராணிக் குட்டி’ கமலியின் மடியில் இருக்க; மணியின் மான் குட்டி எல்லோருக்கும் நடுவில் இருந்து வேடிக்கை பார்த்தது.

நன்றியுடன், கமல் - கமலி அங்கிளையும், நடேசைவயும் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூக்க ‘ஜீப்’ புறப்பட்டு-காட்டைக் கிழித்துக் கொண்டு பறந்தது.

— முற்றும் —

திரு. அனு. வை. நாகராஜனின்
எழுத்தும் பிறவும் பற்றி —

இவருடைய முதல் நூலான ‘மார்க்பி மங்கையர்’-(1971)
எனும் நூலில்—

- தமிழ் அறிஞரும், கல்வியாளருமான—

கி. ஸ்ரீமணன்,

“திரு. நாகராஜனுடைய தமிழ் நடை எனிஷையும்
தெளிவும் பொருந்தியது. வாசகரைக் கவரவல்ல
சுவையை உடையது...”

என ‘அணிந்துரை’ யாகவும்;

- தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்,

தெய்வசிகாமணி அவர்கள்

“திரு. நாகராஜன் எனிய இனிய நடையில் இந்
நூலே எழுதியுள்ளார்.... இது சிறுகதை போல்
உருவாகியுள்ளது. இஃது இக்காலத் துக்குப்
பெரிதும் பயன்படக் கூடி பாணி. இனிய தூய
ஆற்றெழுக்கில் நூலின் போக்கு அமைந்துள்ளது...”

என ‘அருளுரை’ யாகவும்;
வழங்கியுள்ளார்கள்.

இவருடைய, ‘ஸ்ரீநாயக மகத்துவம்’ (விளக்கவுரை)-(1987)
எழும் நூலில்—

- டாம். நல்லை ஆதீன முதல்வர்,

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர தேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாசார்ய ஸ்வாமிகள்,

“.....யாவரும் இலகுவாகக் கற்றுணர்ந்து
கொள்ளும் வகையில் இவ்வுறையாசிரியர்

(நாகராஜன்) தனது ஆழ்ந்த அறிவைக் காட்டி யுள்ளார். நூலின் நூழைவாயிலில் இவர் தரும் கருத்துக்கள் யாவும் பொன்முடியில் விளங்கும் வைரக் கற்களாக அமைகின்றன... ” என ‘அருளூரை’ யாகவும்:

- ‘சிவத்தமிழ்ச் செல்வி’

தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

“..... சொற்றமிழ் வல்லாரும், இன்னுரைச் சொற்பொழி வாளாருமான திரு. நாகராஜன், மிகவும் தெளிந்த உரை நடையில் பொருட் செறிவும், சொற்செறிவும் மிக்க உரை விளக்கங்களை செய்துள்ளார்கள்.....”

என ‘வாழ்த்துரை’ யாகவும்;

- சுவைஞர்,

க. உமாமகேஸ்வரன்,

“.....முப்பத்து நான்கு தலைப்புகளில் விநாயக மகத்துவத்தை உரையாக வழங்கியிருக்கும் திரு. நாகராஜன், தேர்ந்த நடிகர். உரையைக் குரல் அலையும் (Modulation of Voice) இயல்பு கணுக்கு ஏற்ப எழுதியிருக்கும் அவர், தமது கணீரென்ற - கம்பிரமான குரலில் அதுணை உரையாக, ஒலிநாடாவிலும் வழங்கியிருக்கிறார்.....”

என ‘செவி நுகர் கனிச் சுவையுரை, யாகவுட் தந்துள்ளார்கள்.

திருவாசாத்திரயான்
சுப்பி நாலை சா

இந்நூலாசிரியின் இதர நூல்கள்

- ★ மார்கழி மங்கையர் —
(சமயம் — 1971) —
— வைரமான் வெளியீடு
- ★ மாணவர் நல்லுரைக் கோவை —
(சிறுவர் இலக்கியக் கட்டுரைகள்-1976)
— வைரமான் வெளியீடு
- ★ தென்மயிலை அருள்மிகு வீரபத்திரர் ஊஞ்சல்—
(சமயம் — பெயர் தெரியாத புலவர் ஒருவரின்
பாடல்களைத் திருத்தியும், புதுக்கியும்
எழுதியதோடு, புதிய பாடல்களும்
எழுதப்பட்டன — 1986.)
— வைரமான் வெளியீடு
- ★ விநாயக மகத்துவம் —
(சமயம் - மிருதங்க வித்துவான்,
க. ப. சின்னராசா எழுதிய
இசைப் பாடலுக்கான விளக்கவுரை-
இசையிடைப்பட்ட உரை — 1987)
— தெல்லிப்பழை பாலர் ஞானேதய
சபை வெளியீடு
- ★ தாய் தரும் தாலாட்டு —
(கட்டுரை - நாட்டார் பாடல் தொகுப்பும்
விளக்கமும் — 1988. ஜூன்)
— வைரமான் வெளியீடு

இலங்கி பாரம்...

2. பூப்பிடியில் 1933 இல், பொந்த தீந். அனுவை நாகாரண கடந்த நாற்றுத் துணை டீக்ளாக் அதை இலக்கியத் துறையில் அளவு திசைகளும் ஆழாகவும் அப்பாது சட்டிப்பு வழிகள் இரண்டு மாறி தாங்கி இ. த. க. பாடசாலையில் ஒத்தாங் தர அபிராக்க கூட்டுப் பாரமுன்னார்.

இவர் அதனாகவுக்கூது எழுத்துக் குற்றாயை இவ்வுடலாலுக்கு கிடைத்த கட்டியோ, நாயவு, நாட்கம், கால்தை, சிறுவர் இலக்கியம் எனப் படி துறைகளிலும் சிறுதியள்ளாகவீ இலக்கிய கூர்ஸஸ்டார் உதவுஞர்; அப்பாளர் மனிதத்திய உணரவேஷப் பூணர்க்கழுத் தொகைக்கும் இலங்கி யோட்க் கூத்துத் துறைத்தும் கொழிப்பாறியளர் ஆற்கிரும்பாள் இரண்டு, இனாசு குழிம் நடை செலவந்த வஸ்துங்கள்.

'அன்னை' எனுஞ் செல்கையை அறப்புகளில் விவரியிட்டவர், 'ஆசிரியன்' எனும் இவ்வள்ளத் தமிழர் அசிரியர் சுக்கப் பக்திரி கைதீள அசிரியர்கள் இருந்ததுவா 'மாணவர் நிலங்கீக் கோவை' சிதாலநட மாந்தர்' என்ற சிறுநகரான ஆக்கங்களை 'வரகேரி' யில் தூர்ட்டர் கட்டுரோக்களாகத் தந்தலம் 'மார்க்கி மங்கங்காயா' 'மாணவர் நிலங்கீக் கோவை' விரைவுக் கூத்துவரம் ('வளக்குவாரா'), 'தூய தெரும் தாவட்டு', எலும் நூவகளை ஏழத்யவர் மாறி இலக்கியப் பட்ட உறுப்பினார் கலை இலக்கியக் களத்தின் முக்கிய வேள்.

இவற்றே தீரு நாகரிகங்கள் பயனிட தெருத் பிரசாரங்கள் குழு வழி பட்டக்கப் பிரசாரங்கள் குழுக்களின் ஒன்றியப் பிரசிப்புவென்று விழந்தோர் வாழுவதைப் பேண்டுபவேற்ற சுற்று நவ நிலங்களங்களிலும் பொறுப்பான பத்திரிகைகளில் இருந்து, சுறக்கேனவைப் பண்களுமாற்றுகிறார்கள்.

- சௌகாத ஆசிரியன்

